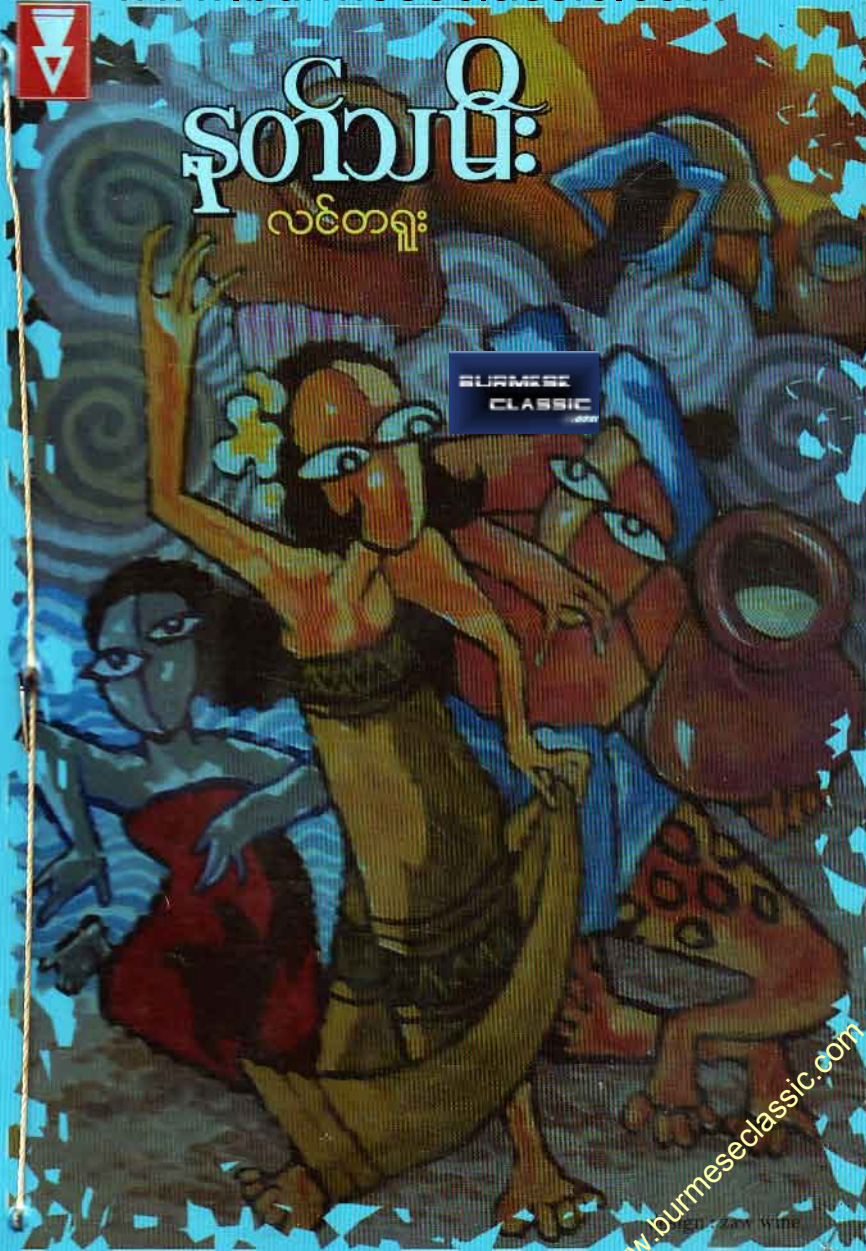

နတ်သမီး

လင်တရူး

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဇူဇာလ)

အမှတ်- ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း၊

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဇူတ်နှာဖုံးဝန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုယ်စား ၀၉ ၄၂၀၄၅၃၃၃၃

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြင့်ချီဇော်

ဇူဇာလ

၁၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

နတ်သမီး	၈၉၅-၈၃
လင်တမ္ဗ	
ဇူဇာလ၊ ၂၀၁၄	
၂၄၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ	
(၁) လင်တမ္ဗ	

အခန်း (၁)

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒီလိုအချိန်မျိုး ဘယ်တော့များမှ ရောက်
မလဲကွယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ့ပုံစံက ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ပုံစံနဲ့လည်း
လှတာပဲ ခစ် ခစ် ခစ်”

အရှေ့ကို မိုးအစ်ဆူထွက်နေသော၊ ဗိုက်ကိုခပ်ဖွဖွပွတ်ကာ ခင်စူး
ဇူ၏အပြုံးတွေသည် ပီတိတွေဖြင့် ချိုမြိန်နေသည်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့မှာ အထင်းသားပေါ်နေသော ကိုယ်ဝန်
ဆောင်သည်ပုံစံလေးသည် မေဂျာအမျှော်လင့်ဆုံး အဖြစ်ချင်ဆုံးပုံစံ
ဖြစ်သည်။

“အဟက် ငါ့ရဲ့ခုပုံစံကို လင်းမြတ်သာမြင်ရင် ဘယ်လောက်
ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်လိုက်မလဲ”

ဇူဇာလ

ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဗိုက်ကိုရှေ့အနည်းငယ်ပစ်ကာ ကော့လန်ကော့လန် လျှောက်ကြည့်သည်။ ဆိုးတော့သိပ်မဆို။ အသားခပ်ဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ကိုယ့်ပုံစံကို မိခင်လောင်းပြိုင်ပွဲသာဝင်ပြိုင်လိုက်လျှင် ဆုရမှာ ကျိန်းသေလောက်သည်။

လင်းမြတ်ကလည်း ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် စူးရှကလည်း မှု နေအောင်လှသောအလှမျိုးမို့ မွေးလာသည့်ကလေးမှာ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလိုက်မည်လဲ။

“ဟယ် ဘုရားရေ ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နေချင်းညချင်း ဗိုက်ကြီးသည်ဘဝရောက်သွားရတာတုန်း”

အနောက်ဘက်မှ တအံ့တဩ အသံခပ်စာစာကြောင့် မှန်ရှေ့မှာခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော ခင်စူးရှ လန့်ဖျပ်ကာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ကေကေ”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသော ခင်စူးရှမှာ ကေကေကို မရိုသွားဖြဲလေးရယ်ပြရင်း ဗိုက်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ခေါင်းအုံးကိုဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

“နင်ကလည်း အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့”

“အံ့မယ် လူမိတော့မှ ရှက်မနေနဲ့၊ နေစမ်းပါဦး ဒါက ဘာအရူးထတာလဲ၊ အပျိုစင်တစ်ယောက်က ဗိုက်ကြီးသည်ဟန်ဆောင်ပြီး ရှိုးလျှောက်နေတာ၊ နင်တစ်ယောက်ထဲတွေ့ဖူးသေးတယ်၊ အဲ မ မဟုတ်

မှလွဲရော နင်နဲ့လင်းမြတ် living together ပြီးသွားပြီလား”

ကေကေအမေးကြောင့် ရှက်ပြုံးလေး ခပ်လွန့်လွန့်ပြုံးကာ

“နင်နော် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ထင်မနေနဲ့ သိလား အဟင်းအမှန်တော့ ငါရင်ခုန်နေတာဟဲ့”

“အယ် နင် ရင်မခုန်တဲ့နေ့ ဘယ်နေ့ရှိသေးလို့လဲ၊ ရင်မခုန်ရင် နင်ကိစ္စတုံးသွားမှာပေါ့”

ရင်ဘတ်ဖိကာ အကဲပိုစွာပြောလိုက်သော ခင်စူးရှကို ကြည့်ပြီး ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“ခုဟာက အဲဒီလို ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ လင်းမြတ်က ခေ ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ပြောလာပြီ သိလား၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့သားလေး၊ မွေးပေးရမယ်တဲ့”

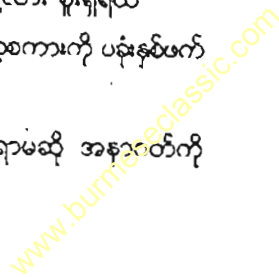
“အံ့မယ် သူလိုချင်တဲ့သား မမွေးဘဲ သမီးမွေးလာရင် ဘယ်လိုထုပ်မလဲ”

“သမီးမွေးလည်း ချစ်မှာပဲတဲ့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ နင်က ခုချက်ချင်း မွေးပေးချင်စိတ်တွေဖြစ်လာပြီး ဗိုက်ကြီးသည်ပုံ လုပ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆင့်ကျော်လို့ ကျော်မှန်းရောသိရဲ့လား၊ စူးရှရယ်”

မချီတင်က အပြစ်တင်နေသော ကေကေစကားကို ပန်းနှမ်းက ဆတ်ခနဲ တွန့်ကာ ခပ်သွဲ့သွဲ့ရယ်ရင်း

“အို တကယ် ယူမယ့်ဟာ၊ ဘယ်အရာမဆို အနာဂတ်ကို

ကြီးတွေ့ရမှာပေါ့။”

“အေးပါ အေးပါ မှန်းချက်နဲ့နှမ်းထွက်ကိုက်ပါစေလို့ပဲ ငါက ဆုတောင်းပေးနေမှာပါ။”

“အိုး မထွက်စရာ ဘာရှိလဲ၊ လင်းမြတ် ငါ့ကိုဘယ်လောက် စွဲလမ်းတယ်ဆိုတာ နင်တို့တောင် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ရတဲ့အထိမဟုတ် လား။ သိတယ်နော် ခင်စူးရှဆိုတဲ့ငါက ချစ်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ တယ်ဆိုတာ”

လက်မလေး မဆိုတရီ ထောင်ကာ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ပြော လိုက်သည်။

ကေကေ ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ

“အေးပါ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်ဆိုပြီး သိပ်လည်းကျေနပ်မနေ နဲ့ Discount ချထားတဲ့အရာဆို လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားကြတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ဟယ် ကောင်မစုတ် ကြည့်စမ်း ငါက Discount ချရလောက် အောင် အပေါ့စားဆန်တယ်လို့ပြောလိုက်တာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား အင့်ဟာ အယုတ်တဲ့မာမာ တစ်သက်လုံး လင်မရတဲ့အပျိုကြီး ပိုတက်ဖြစ်ပါစေ”

“လင်မရ ပိုတောင်ကောင်းသေး သက်သာတယ် ဟား ဟား ဟား”

မှန်တင်ခုံပေါ်မှ တစ်ရှူးလိပ်ဖြင့် ကေကေ့ကို မကျေမနပ် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ကေကေ တဟားဟားရယ်ကာ အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက် သွားသည်။

ဟန်ဆောင်ဒေါသဖြစ်၍သာ ကေကေ့ကို ရန်ထောင်လိုက်ရပေ မယ့် ရင်ထဲမှာ ပီတိစိတ်ကြောင့် စိတ်မဆိုးနိုင်။

လင်းမြတ်လို သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ အခွင့် အရေးဟာ လောကမှာ ရတောင့်ရခဲအခွင့်အရေးတစ်ခုမို့ တွေးကြည့်ရုံ ဖြင့်ပင် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိသည်။

လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သောလက်အစုံသည် မောရှုမှုကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။

သိပ်မကြာလိုက် တိုက်တံခါးပွင့်လာသည်။

အရင်ဆုံး ခေါင်းပြုကြည့်လာသူက ကေကေဖြစ်သည်။

ဒေါ်လှခင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မအံ့သြသောမျက်နှာဖြင့်

“ဪ အဒေါ်ကြီး ခင်စူးရှဆီကို လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

တစ်ခါလာဖူးသည်မို့ ကေကေ မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်စူးရှ ပြန်မလာသေးဘူး”

“ဟုတ်လား ဒါဆို အဒေါ် စောင့်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ သူနဲ့တွေ့ပြီးမှပဲ

အဒေါ် ပြန်မယ်”

“ဪ ဒါဆိုလည်း အထဲဝင်ပြီးစောင့်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ တူမရယ်”

ချည်သားပိုက်ဆံအိတ်ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ခိုထီးခပ်ဖြူဖြူကို ချိုင်း

ကြားညှပ်ကာ အိမ်ထဲခပ်ကုတ်ကုတ်လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

ရှင်းလင်းသပ်ရပ်မှု သိပ်မရှိသော ဧည့်ခန်းကို ဝေ့ကြည့်ပြီး

ဆက်တီခုံမှာ ခပ်ရိုရိုဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်လှခင်ပုံစံမှာ သမီးကို လာတွေ့သောအမေတစ်ယောက်၏

ဟန်ပျိုးမရှိ။ အလုပ်ရှင်ကို လာစောင့်နေသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်

လို သိမ်ငယ်နေသည့်ဟန်ပေါက်နေသည်။

အခန်း (၂)

လှေကားထစ်ပေါ် နင်းတက်လာရ၍ ရင်တစ်ခုလုံး မောဟိုက်ကာ အသက်ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ဒေါ်လှခင်အတွက် ဟက်ထိုးလဲ မတတ်ပင်။

ရေဆာလွန်း၍ ခြောက်ကပ်နေသော အာခေါင်ထဲသို့ တံတွေးတစ်ချက်မျှချရင်း ဒေါ်လှခင်၏ခိုခိမ်စိတ်တွေက သမီးရှိပါ့မလားဟူသော ပူပန်စိတ်တွေနှင့်အတူ အားတင်းပြီး ဆက်တက်လိုက်သည်။

နဖူးမှရွေးစက်ကို လက်ဖြင့်သပ်ချရင်း နောက်ဆုံးတစ်ထစ်သာ ကျန်တော့သော လှေကားထစ်ကို အောင်မြင်စွာ လှမ်းတက်လိုက်သည်။

ဆက်တိုက်နင်းတက်လာပြီးမှ တံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သဖြင့် ဒူးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ရင်တွေတဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

အရေးတယူဟန်မရှိဘဲ ကေကေ အထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ် လှေကားထစ်မှ တက်လာသော ခြေသံကြောင့် ဒေါ်လှခင် ထိုခြေသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။

ကိုယ့်သမီးများပြန်လာတာလားဆိုသည့်စိတ်ကြောင့် အားလည်း တက်သွားသည်။ ခြေသံတံခါးဝရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီး လူခေါ်ဘဲလဲလဲ တီခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဧကကေ အခန်းထဲဝင်သွားပြီးမှ ပြန်ထွက်လာပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဖွင့်ပေး၏။

အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသူက ခင်စူးရှ မဟုတ်။

“ဪ လင်းမြတ်ပါလား။ စူးရှ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဟုတ်လား ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ သူ ပြန်လာနေပြီဆိုတာနဲ့ ထွက်လာတာ”

“ခဏစောင့်လေ၊ ပြန်လာတော့မှာပဲ”

လင်းမြတ် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ဒေါ်လှခင်ကို တွေ့ကာ

“ဪ ဧည့်သည် ရောက်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် စူးရှ ဧည့်သည်လေ၊ ရွာက လူကြုံနေမှာပေါ့”

ထိုသို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အပြောခံလိုက်ရ၍ ဒေါ်လှခင် မျက်နှာမပျက်အောင် အပြုံးဖျော့ဖျော့ဖြင့်ထိန်းရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော လင်းမြတ်ကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်သည်။

လင်းမြတ်ဘက်က ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မပြုဘဲ ခပ်တည်တည်ဝင်

ထိုင်လိုက်သည်။

ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်ငွေကြေးချမ်းသာပုံပေါက်သော လင်းမြတ်ကို မရဲတရဲ အကဲခတ်ပြီး သမီး၏ချစ်သူများလားဟူသော လိုရာဆွဲတွေးသည့် ဖိုတီဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဘာရယ်မဟုတ် ကျေနပ်နေမိသည်။

ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာ မှန်သွားသည်ဟု ကျေနပ်စွာတွေးလိုက်သည်။

“အဒေါ်ကြီးက ခင်စူးရှဆီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

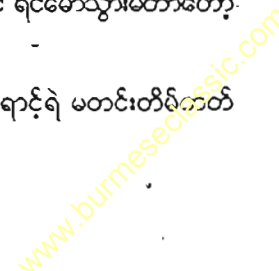
“ဪ အဲဒီလိုပါပဲ ကိစ္စအထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး။ ရန်ကုန်ကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေလား ဝင်ကြည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ ငါ့တူကရော”

“ကျွန်တော်က ခင်စူးရှရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါနဲ့ ခင်စူးရှမိဘတွေ ရော နေကောင်ကြလား။ သူပြောတာတော့ သူ့မိဘတွေက ဆီစက်တွေ ဆန်စက်တွေနဲ့ အလုပ်တော်တော်ရှုပ်လို့ ရန်ကုန်ကိုသိပ်မလာဖြစ်ကြဘူး လို့တော့ ပြောတယ်”

ဘဝအမှန်ကို (ငါမပြုဘဲ လူအထင်ကြီးအောင်ပြောထားသော ခင်စူးရှကို ဒေါ်လှခင် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင် မသိတော့။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားဝါတတ်သော အကျင့်တွေ ခုချိန်ထိ မပျောက်သေး၍ သမီးဖြစ်သူအတွက် ဒေါ်လှခင် ရင်မောသွားမိတာတော့ အမှန်ပါ။

တော်ရုံဘဝနေထိုင်မှုပုံစံမျိုးဖြင့် မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်တတ်

သော သမီးကို ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်ထဲနေခွင့်ပေးမိတာ မှားများမှား
သွားပြီလားဟုတွေ့ရင်း လင်းမြတ်ကို ဖျတ်ခနဲ အကဲခတ်ကာ

“အင်း ဟုတ်တယ် သူ့မိဘတွေက လုပ်ငန်းရှင်တွေဆိုတော့
အလုပ်အရမ်းများတယ်ကွယ်၊ ခုတောင် အဒေါ်ကို လူကြုံလွှတ်ပြီး လာ
ကြည့်ခိုင်းတာ”

သမီးတို့ကြားဝါမှုတွေကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်မိလေသလား
ဆိုတာ မစဝခွဲချင်လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ
ဖြင့် အလိုက်အထိုက် ဖြေလိုက်ရသည်။

ခုချိန်မှာ အဒေါ်က ခင်စူးရှရဲ့အမေပါလို့ ပြောလိုက်လျှင် ကိုယ့်
သမီးကိုဒီလူငယ်လေး အထင်သေးသွားနိုင်သည်။

ဒီတော့ ရှိစေတော့ပေါ့...။

အခန်း (၃)

“ဟဲ့ စူးရှ နင် ဘယ်ဝင်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ နင့်ညှော်သည့်နှစ်
ယောက်ထောင် ရောက်နေတယ်”

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဆီးမေးလိုက်သော ကေကော့စကားကြောင့်

“ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်သူတွေလဲ”

အမေးနှင့်အတူ အိမ်ထဲကို ကြည့်လိုက်သော စူးရှ မျက်ဝန်း
တွေ လက်ခနဲ တောက်သွားသည်။

“ဟယ် လင်းမြတ် ရောက်နေတာပဲ၊ တို့က ကားဂိတ်မှာစောင့်
နေလိမ့်မယ်ထင်နေတာ၊ အောက်မှာ ကားလည်းမတွေ့ပါဘူး”

သွက်လက်စွာပြောပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ လှေကား
တက်ခွဲရသောအမောတွေ လှစ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သို့သော် ဒေါ်လှခင်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် အပျော်တွေ ဝေနေသော မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပျက်ယွင်းသွားကာ

“ဘယ် ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

တုံ့နှေးသော အမေးနှင့်အတူ ပခုံးထက်မှ လည်သာစလင်း ဘတ်အိတ်ကို ဆက်တီစားပွဲပေါ်အသာချပြီး ဆက်တီခုံလွတ်မှာ ခပ်လေးလေးထိုင်ချလိုက်သည်။

“ရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး”

“ဪ ဟို ကီ ကိစ္စရှိလို့လား”

ခင်စူးရှ၏လေယူလေသိမ်းတို့သည် မူမှန်ခြင်းမရှိ။ ဒေါ်လှခင်ကို အမေဟု မခေါ်သည့်အပြင် သူစိမ်းဆန်နေသည်။

သမီးဖြစ်သူ၏ခပ်စိမ်းစိမ်း အပြုအမူနှင့်အမေးကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော ခံစားမှုကို သိုသိပ်ကာ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ရင်းနှီးသောအမူအရာမျိုးဖြင့်သာ

“ကိစ္စရယ်လို့တော့ ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်နေတာနဲ့ ဒီလိုပဲ ဝင်လာကြည့်တာပါ။ နယ်ကိုပြန်တော့မှာလေ။ မှာစရာလေးရှိတာ မှာရအောင်လို့ပါ”

ဆင်းရဲလွန်းသော မိခင်ကို လှုပ်အလယ်မှာ ဒါ ကျွန်မအမေပါဟု ဖွင့်ဟမိတ်ဆက်မပေးရဲမှတော့ အမေတစ်ယောက်၏မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် နားလည်ပေးလိုက်ကာ အလိုက်အထိုက်ပင် ပြောဆိုရတော့မည်မဟုတ်လား။

“အင်း၊ ထွေထွေထူးထူး မှာစရာမရှိပါဘူး။ ဟိုလေ ဖေဖေနဲ့ မေမေ နေကောင်းတယ်ဗို့လား၊ ညီမလေးရော စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“အင်း အားလုံးနေကောင်းကြပါတယ်၊ ထက်မြက်လေးလည်း စာလိုက်နိုင်ပါတယ်”

အသံမတုန်အောင် မနည်းထိန်းပြောနေရသော ဒေါ်လှခင်၏ ခင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှဖြစ်နေသည်။

အမေတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါလျက် ဒါ အမေပါဟု ဖွင့်မပြောရဲသော သမီးလုပ်သူကို စိတ်နာရမလား၊ ငိုကံကံက မကောင်းလိုက်တာဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ပြီး ကံအပေါ်ပုံချလိုက်ရမှာလား။

ဆက်ထိုင်နေလျှင်လည်း ဘာမှပိုပြီးအကျိုးထူးလာတော့မည် မဟုတ်တော့မည့်အတူတူ ကိုယ့်သမီး၏မျက်နှာလေးကို မြင်ရပြီး ပြန်ပိုပို ချီးတော့တာပေါ့။

“ကဲ ဒါဆိုရင် သွားခွင့်ပြုဦးကွယ်၊ ရထားအမီ ဘူတာဆင်းရမှာမို့ပါ”

နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုတက်လာသောမျက်ရည်တို့ စီးကျမလာခင်မှာ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနှင့် လွယ်မွေးခဲ့ရပြီး အမေပါဟု မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမခံရလောက်အောင် ကိုယ့်ချဲ့ကံကြမ္မာက နံနည်းလှချည်လား။

ဒါဟာ ဝဋ်ကြေးဆိုလျှင်လည်း ထိုဝဋ်ကြေးတို့ကို နောက်ထပ် တဖန်ပြန်၍မရှင်သန်စေချင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

အမှောင်ဘက်သမ်းသော လှေကားထစ်ရောက်မှ မျက်ရည်တို့ကို စိတ်ကြိုက်စေ့စွာပြုလိုက်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို အားမရှိစွာဖြင့် ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

“အမေ”

တိုးသဲ့သဲ့ခေါ်သံကြောင့် လှေကားလက်ရန်းကို အားပြုကိုင်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးကို နားလည်ပေးပါ အမေ”

ထိုသို့ပြောပြီး လက်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဒါက ဘာလဲ စူးရှ”

“ငွေလေ အမေတို့သုံးဖို့ပေါ့”

“ငွေလိုချင်လို့လာတာမဟုတ်ပါဘူးအေး၊ ငါ့သမီးလေးများ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား။ နေလို့မှကောင်းရဲ့လားဆိုတဲ့စိတ်ပူပန်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဝင်ကြည့်တာပါ”

စူးရှ၏မျက်နှာမှာ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ဒေါ်လှခင်ကို ခဲ့ရဲပင် မကြည့်ရဲ။ ခေါင်းကြီးငုံ့လျက် ငွေထည့်ထားသည့် စက္ကူအိတ်ကို သာ တွင်တွင်လှမ်းပေးနေ၏။

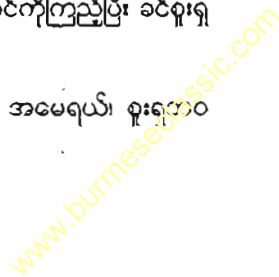
“ဟိုလေ မိဘတွေကို ချမ်းသာတယ်လို့လိမ်ပြောမိတာ စိတ်မဆိုးခဲ့နော် အမေ၊ အခန်းဖော် ကေကေက စူးရှကို မိဘချင်းရော အလုပ်အကိုင်ရော အစစအရာရာ ပြိုင်တယ်။ နောက်ပြီးလင်းမြတ်တို့ မိသားစုတွေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေလေ၊ သူတို့သားနဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးရဲ့မိဘတွေကို ရွာကဆင်းရဲတဲ့လူတန်းစားလို့ သိသွားရင် သဘောမတူမှာစိုးလို့ အခြေအနေအရ လိမ်မိတာပါ”

ဖြေရှင်းချက်တွေနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော သမီးဖြစ်သူ၏မိဖေနှင့်အတွင်းစိတ်ကို ဒေါ်လှခင် နားမလည်ဘဲနေပါမလား။

“ဒီလို လိမ်ထားတော့ရော တစ်သက်လုံး ပြီးသွားမယ်တဲ့လား တစ်ချိန်ပေါ်လာမှာပဲလေ၊ အမေတို့က အဲဒီအချိန်မှာ ထပြုံးချမ်းသာသွားရင်တော့ ဒါဟာအရေးလား”

စိတ်မသက်မသာ ပြောလိုက်သော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး ခင်စူးရှ အပြုံးလက်လက်တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါက နောက်မှနောက်ကြည့်ရှင်းပေါ့ အမေရယ်၊ စူးရှဘဝ

မြင့်မားဖို့အတွက် ဒီလောက်လေး ရင်းနှီးခွင့်ပေးပါ။ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ အမေ့ကို အမေလျှို့မြင်စေချင်ပေမယ့် အမေဝတ်စားလာတဲ့အရောင်အ သွေးက ဆန်စက်ဆီစက်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီးရဲ့ပုံစံ မဟုတ်ဘူးလေ”

အဖြူပွင့်ရိုက်ရှန်းသားအင်္ကျီခပ်နွမ်းနွမ်းကို ပါတိတ်လုံချည်ခပ် နွမ်းနွမ်းနှင့်တွဲဝတ်ထား၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်စွာဖြင့် ပြန်ပြန်ကြည့် ရင်း ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

• သားသမီးမွေးပြီး လောကအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် မထားနိုင်ခဲ့သည့်အမေတစ်ယောက်၏ခံစားမှုသည် ရင်ကိုခွဲပြီး ဆားအ ပက်ခံရသလို ထွန့်ထွန့်လူးမတတ်ပါပဲ။

“အေးပါ ညည်းလေးဘဝ ဖြောင့်ဖြူးဖို့အတွက် ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်သုံးပြီး အကွက်ချစ်စဉ်တာပဲ။ အမေတို့လည်း အလိုက်သင့် လေးဝင်ကပေးရမှာပေါ့။ ခုချိန်ကစပြီး အမေဟာ ညည်းဆီကိုလာတိုင်း ညည်းမိတာတွေရဲ့အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လာတွေ့မှာပါ။ အဓိကက အမေ့သမီးမျက်နှာလေး မြင်ရဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“အမေရယ်”

“ကဲ ကဲ အမေပြန်မယ်၊ ရထားမမိမှာစိုးလို့”

“ရော့ ဒီငွေတွေယူသွားဦးလေ”

“ဟင့်အင်း ရန်ကုန်မှာက စရိတ်စကဲကြီးဟာကြီးနဲ့ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ပဲပြန်ယူထားပါ။ ကဲ အမေသွားပြီနော်”

စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်မပြဘဲ နှုတ်ဆက်ကာ လှေကားထစ်မှ

ဗျားတပေ

ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ကျောခိုင်းပြီးမှ မျက်ရည်ကျတာဟာ သမီးအတွက် စိတ်သက် သက်သာသာ ဖြစ်စေမှာပါ။

အခန်း (၅)

“လင်းမြတ်”

ခင်စူးရှ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်ကို လင်းမြတ် ချက်ချင်းမထူး

“လင်းမြတ်”

ဆွဲဆွဲငင်ငင် ထပ်ခေါ်သည်။

“ဟင်”

“ကြည့် ခေါ်နေတာကို စိတ်မပါသလိုကြီးထူးတယ်”

“ထိုးနေတာပဲလေ ပြော ဘာပြောမလို့လဲ”

လင်းမြတ်ပုံစံက စိတ်သိပ်မပါသလိုပုံစံကြီးမို့ ခင်စူးရှ သိပ်
ဘဝင်မကျလှ။ ခုတစ်လော ခင်စူးရှအပေါ် လင်းမြတ်၏အပြုအမူ
ဘာကြောင့် သဲသဲလှုပ်မဖြစ်တော့တာလဲဟုတွေးကာ ဘဝင်မကျဖြစ်
သည်။

“စူးရှတို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ၊ ကေကေတောင်
သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပြောနေပြီ”

“အဲဒီတော့”

“အို သူတို့ထက်အရင်ဆုံး ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာက လင်းမြတ်
နဲ့စူးရှပါနော်၊ ခုတော့ မနေ့တစ်နေ့ကမှတွေ့ပြီး ဖုတ်ပုမီးတိုက် ချစ်သူတွေ
ဖြစ်သွားကြတဲ့နှစ်ယောက်က ရှေ့လထဲမှာ လက်ထပ်ကြဖို့ ဆိုင်းပြင်းနေ
ကြပြီ၊ လင်းမြတ်ကသာ စူးရှကို လက်ထပ်ကြရအောင်လို့ တစ်ခါမှ
မတောင်းဆိုဖူးသေးတာ”

နှုတ်ခမ်းစု မျက်ဝန်းချိုကာ ကလေးဆန်စွာပြောနေသော စူးရှ
ကိုကြည့်ပြီး လင်းမြတ် မသိမသာ သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်သည်။

လင်းမြတ်မိဘတွေက လင်းမြတ်ကို တခြားသူနှင့်ရည်ရွယ်ထား
ပြီးသားဆိုတာ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် စူးရှ ဘယ်လောက်သွေးပျက်သွားလိမ့်
မလဲ။

ခုလို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ အခြေအနေမျိုးမှာ စူးရှနှင့်လက်ထပ်
ဖို့မဖြစ်နိုင်သေးတာ လင်းမြတ်သာလျှင်အသိဆုံး။

မာမိတို့သဘောတူထားသည့်မိန်းကလေးက ဂျပန်မှာကျောင်း
တက်ပြီးပြန်လာသည့်အပြင် မြန်မာပြည်မှာ ဘွဲ့သုံးလေးဘွဲ့ရထားသူ
ပညာတတ်တစ်ယောက်။ ဒါ့အပြင် မိဘမျိုးရိုးကလည်း မာမိစိတ်ကြိုက်
ဂုဏ်သရေရှိအထက်တန်းကျသည့် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင့်ကဲပေါက်ဖွား
လာသည့် အကောင်ကြီးကြီးအသိုင်းအဝိုင်းကဖြစ်သည့်အတွက် ပီစက်

ဆန်စက်လေးသာပိုင်ဆိုင်ပြီး ရန်ကုန်မှာအိမ်ငှားပြီး ကျောင်းတက်နေရ သည့် ခင်စူးရှကို ဘယ်လိုလုပ် မိဘတွေက မျက်စိတွေ့ပါတော့မလဲ။

ခင်စူးရှနှင့်လက်ထပ်ဖို့အရေး တွေးကြည့်လိုက်လျှင် ဘယ်နှ ကြိမ်မြောက် သက်ပြင်းမောတွေ ချခဲ့မိမှန်းမသိတော့။

မာမိနှင့်အတော်လေးကို အတိုက်အခံပြောရမည့်အခြေအနေမို့ နိုင်ခြေမရှိသော ပွဲမျိုးမို့ စိတ်ထဲမှာတွန့်ဆုတ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့် ဘာတွေ အလောက်အရှည်ကြီးတွေ့နေလို့ စူးရှ စကား ကိုအရေးမလုပ်တာလဲလို့”

“ဪ ဘာ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး”

“မတွေ့ဘဲနဲ့တော့ မနေပါဘူးနော်၊ စူးရှ သိပါတယ်၊ က ပြော လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဘယ်တော့ စီစဉ်ပြီး ဘယ်တော့ဖွင့်ပြောမှာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ စူးရှရယ်”

“ကြည့် လင်းမြတ်ကလေး ကိုယ့်ချစ်သူကို မိဘနဲ့ပေးတွေ့ဖို့ အရေး အတန်းပိုင်ဆရာမနဲ့ပေးတွေ့ရသလို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် သိပ် နိုင်တာပဲ၊ စူးရှ တကယ်အားမရပါဘူး”

ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွထုကာ မကျေမနပ်ပြောလိုက်သော စူးရှကို နှစ်သိမ့်ဖို့စကားစရာရင်း အကြောင်းပြချက်တစ်ခုက လှစ်ခနဲ အာရုံမှာ ပေါ်လာသည်။

“မာမိက ခုတစ်လော နေသိပ်မကောင်းချင်ဘူး စူးရှရဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း နှလုံးနဲ့သွေးတိုးပေါ့၊ ဒီကြားထဲ ဆီးချိုတွေက မကြာမကြာတက်နေလို့ နှာစံတစ်ယောက်ကို ငှားပြီး မာမိနားမှာမပြတ် ဆောင့်ကြည့်ခိုင်းထားရတာ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လက်ထပ်ဖို့သွားပြောရင် ဘာမိ သွေးဆောင့်တက်သွားနိုင်တယ်”

“စူးရှနဲ့သဘောမတူလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး မာမိက သားသမီးကို သိပ်ချစ်တတ်တာ၊ အချိန် ဘန်အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ချပေးရမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ကိုယ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်ထောင်ပြုရင် မာမိ ခံစားရမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟင် လင်းမြတ်အစ်ကိုက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား”

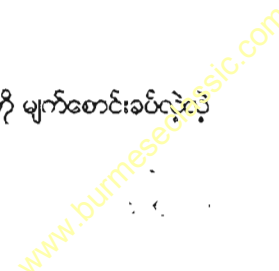
“အင်းလေ မနှစ်က စူးရှ နယ်ပြန်တဲ့အချိန်မှာ ကိုကို မင်္ဂလာ ဆောင်တယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းကဆို မာမိ ငိုလိုက်တာမှ အရမ်း၊ ကိုယ် ဆောင် မာမိကိုသနားပြီး တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ် ခေါက်သွားတယ်”

လင်းမြတ် စကားကြောင့် စူးရှ မျက်ဝန်းမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ညှိမှောင်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း ဘုန်းကြီးပဲဝတ်လိုက်ပါတော့လား လင်းမြတ် ခယ် ဟွန်း”

“အင်း အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

ရွဲပြော၍ပြောမှန်းမသိသော လင်းမြတ်ကို မျက်စောင်းခပ်လှဲလှဲ

ထိုးကာ

“လင်းမြတ်နော် မနောက်နဲ့ သိလား၊ စူးရှ စိတ်တိုလာပြီ”

“စိတ်တိုရင် ဆွံ့ဆန့်ခိုင်းလိုက်”

“ကဲပါ နောက်မနေပါနဲ့တော့၊ ခုအဲဒါ ဘယ်ပြောနေတာ ကဲ ပြော စူးရှကို လင်းမြတ်မာမီတွေနဲ့ ဘယ်တော့ပေးတွေ့ပေးမှာလဲ”

အားနာသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“အင်းပါ ပေးတွေ့မှာပါ၊ စူးရှနဲ့ပေးတွေ့ပေးဖို့ မာမီ ကျန်းမာရေး အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေရလို့ပါကွာ”

“စူးရှကတော့ လင်းမြတ်မာမီကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက အဖေ တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်တဲ့စိတ်မျိုး ဝင်နေမိသလိုပဲ၊ ချွေးမကောင်းတင် ယောက်ထက် သမီးရင်းတစ်ယောက်လို ပိုပြီးပြုစုစောင့်ရှောက်မှာပါ”

နွမ်းပါးသော မိခင်အရင်းကိုတောင် မိခင်ပါလို့ လှပုံအလယ် ပွဲမထုတ်ရဲသော ခင်စူးရှမှာ မမြင်ရသေးသော ယောက္ခမလောင်းအပေါ် စေတနာတွေ ပြည့်ဖြိုးလျှံနေသည့်အဖြစ်အား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန် လည်ထောက်ကြည့်ဖို့ မေ့လျော့နေ၏။

မျက်နှာပေါ်မှာ လိုချင်တပ်မက်မှုအရောင်တို့ အမျိုးအစားစုံလင် စွာ ထင်ဟပ်နေသည်မှာလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်။

အခန်း (၆)

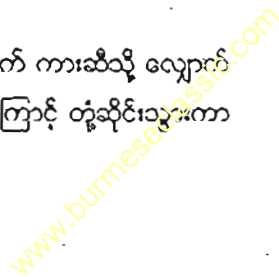
ချယ်ရီမောင်၏ခြေလှမ်းတွေသည် သားဖွားမီးယပ်အထူးကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာဒေါ်စန္ဒာဝင်းထံမှ ထွက်လာခဲ့ကတည်းက သိပ်ပြီး အသက်မပါ။

ကားထဲမှာ အဆင်သင့်စောင့်ဆိုင်းကာ ရင်ခုန်မျှော်လင့်နေ သော မောင်ကို ဘယ်လိုပြောရပါ။

“ချယ်”

“ဟင် မောင်”

မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာခေါင်းငိုက်စိုက်လျက် ကားဆီသို့ လျှောက် နေသောခြေလှမ်းတွေသည် မင်းပျို၏အမေးကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားကာ

မျက်နှာပြင်မှာ ဖျော့တော့သွားသည့်။

“ဒေါက်တာ ဘာပြောလိုက်လဲ”

ဝမ်းသာအားရ မေးသံကြောင့် မဖြေရက်၊ ဒေါက်တာဒေါ်စန္ဒာ
ဝင်း အသေးစိတ်ရှင်းပြခဲ့သလို မောင့်ကိုရှင်းမပြရက်။

“ချယ်နီရဲ့သားအိမ်က သန္ဓေသားလွယ်လည်း ပျက်ကျမှာပဲတဲ့”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နုလုံးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ဆေးစစ်ချက်မှတ်တမ်းကြည့်
ပြီး ချယ်နီကို ကလေးမယူသင့်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို မောင်တို့ရင်သွေးလေးကို တစ်သက်လုံး
မလွယ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မျက်ရည်ဝေမျက်ဝန်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မင်းပျိုရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် ချယ်နီမောင်၏
သနားစရာကောင်းသည့် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှဝေဒနာကို ထုတ်
ပြမနေတော့။

“အင်းလေ ချယ်နီနုလုံးရောဂါကြောင့် ရင်သွေးမလွယ်နိုင်တာ
ပဲ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိပြီးကာမှ မိခင်ရော ရင်သွေး
ရော အသက်လူရမယ့်အဖြစ်ထက်စာရင် ချယ်ကို ခုလိုပုံစံလေးမြင်နေရ
တာကမှ စိတ်ချမ်းသာရဦးမယ်”

ဖြေသိမ့်ပြောတတ်လွန်းသော မင်းပျိုကို ကျေးဇူးတင်သော
အကြည့်ဖြင့်မော့ကြည့်ကာ

“ချယ်အပေါ် ခုလိုနားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ် မင်းပျိုရယ်”

စိတ်ဒိမ်းမှုတွေ လျှံတက်နေသော မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်စက်
အချို့ကို လက်မနှင့်တို့သုတ်ပေးလိုက်ပြီး

“လင်မယားအချင်းချင်း ကျေးဇူးတင်စရာလိုလို့လား မောင့်
ဘေးမှာ ချယ်လေးရှိရင် အရာရာပြီးပြည့်စုံပြီမို့ မောင်တို့အတွက် ရေစက်
မပါတဲ့ရင်သွေးလေးကို ထပ်ပြီးမမျှော်လင့်နေတော့ပါဘူး။ အဓိကက ချယ်
လေး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေဖို့က အဓိက မဟုတ်လား”

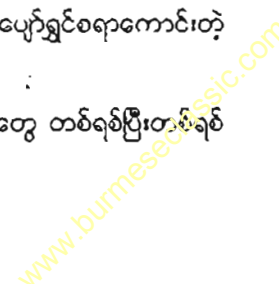
“ဟင်အင်း ချယ်လေးကလေး ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှုထက် မောင့်
ရဲ့ဆန္ဒကိုပိုပြီး တန်ဖိုးထား ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာ မောင်ရဲ့၊ စိတ်ချပါ
ချယ်လေး မောင်ကို အချစ်တွေအစွမ်းကုန်ပေးပြီး မောင်အနားမှာ လိုအပ်
ချက်မရှိအောင် ပြုစုပေးပါမယ် မောင်ရယ်”

အပြန်အလှန် မေတ္တာပန်းတွေ ဝေနေကြသော ညနေခင်း
သည် အရင်ရက်များကထက်ပို၍ သာသာယာယာ ရှိနေပါသည်။

နှစ်ဦးသား လှ ကိုဆုတ်ကိုင်လိုက်ကြပြီး ရှေ့ဆက်ရမယ့် အနာ
ကတ်ခရီးကို မျှော်ကြည့်လိုက်မိသော ချယ်နီမောင်မောင်ရင်ထဲမှာ သောက
ထုထည်က ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုရယ်။

ဘဝမှာ အလိုချင်အတပ်မက်ဆုံးက ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့
မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ပါပဲ။

ခုတော့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးလေးတွေ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်

ချည်နှောင်ခွင့်မရတော့သည့် ရင်ခွင်အစုံမှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ အထိပဲ မှီတွယ်ခွင့်ရမှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၇)

“ဘယ်လို မိချယ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လို့မရဘူး ဟုတ်လား”

မြေးဦးလေးကို ရှမ်းမတတ် မျှော်လင့်နေသော ဒေါ်ခင်သက်ထား နာ ချယ်ရီမောင်မောင်ဆီမှ စကားကြောင့် သွေးခုန်နှုန်းတွေ ပိုမြန်လာ သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒီချွေးမလေးဟာ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားခဲ့သည့် ချွေးမချောလေး။ သူကလေးကို ချွေးမတော်လိုက်လျှင် သားကြီးရဲ့ဘဝ ဘာ လိုအပ်ချက်မရှိ ပြီးပြည့်စုံနိုင်သည်ဟု တွေးတောပြီး လက်ထပ်ပေး ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဘယ်အရာမှ ပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး ဆိုသည့်စကား ခုတော့ လက်တွေ့မို့ မယုံ၍မရတော့။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မိချယ်ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့သည့် ချွေးမချောလေး ချယ်ရီမောင်မောင်ဟာ ချမ်းသာသော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းမှ ကြီးပြင်းလာ ရသည့် ပညာတတ်ရုပ်ချော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ သားကြီး နှင့်သာ လက်ထပ်ပေးလိုက်လျှင် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့် မိသားစု ဘဝလေးကို ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပီတိတွေ ဖြင့်ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

“မာမိ မြေးမချီရတော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားလားဟင် ချယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး မာမိရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချယ် ကြီးစားကြည့် ဦးမှာမို့ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့နော်”

မျက်နှာငယ်ဖြင့် ရိုကျိုးစွာ ပြန်လည်နှစ်သိမ့်ပေးနေသော မိချယ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်သက်ထား ရင်မှာ သနားလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း

စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ ဘေးချိတ်ပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ အပြစ်သား တစ်ယောက်လို အားငယ်စိုးရွံ့နေသော မိချယ်ကို အပြုံးတုတ်တစ်ခု ကပျာ ကယာ ဖန်တီးပြုံးလိုက်ပြီး

“အို မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ မာမို့ကိုမြေးလေး မမွေးပေးနိုင် တာနဲ့ ဝမ်းနည်းဖို့မှမလိုတာကွယ်၊ သမီးက နှလုံးရောဂါသည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုကလေးမွေးမလဲ၊ မာမို့ခွေးမလေးကို မြေးလေးတစ်ယောက်လို ချင်တာနဲ့ပဲ မာမိက အဆုံးရှုံးခံရမှာလားကွယ်၊ သားကြီးက မာမို့ကို မြေးတစ်ယောက်လောက် မဖန်တီးပေးနိုင်ပေမယ့် မာမို့သားငယ်လေး ရှိသေးတယ်လေ၊ သူ့ကိုအိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်ရင် မြေးချီးအခွင့်အရေး

ထပ်ရလာမှာပါ”

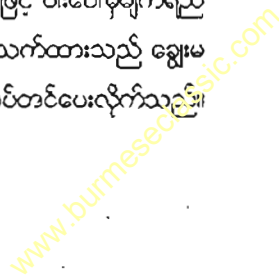
ချွေးသိပ်ပျောင်းဖျော့ပေးနေသော ယောက္ခမရင်ခွင်ထဲသို့ ယူကြီး မရစိတ်ဖြင့် တိုးဝင်ငိုရှိုက်လိုက်သည်။

“မာမိရယ် မိချယ်လည်း မောင့်ရင်သွေးလေးကို အရမ်းလိုချင် တယ်”

“သိတာပေါ့ ကလေးယူဖို့ကိစ္စကို မာမိရော မိချယ်ရော အတူတူ ခူးသွပ်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား၊ မာမိက အဘွားတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ ဝိတ်ကူးမျှော်လင့်တယ်၊ သမီး မိချယ်က မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မျှော်လင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇလောကကြီးက ခွင့်မှမပြုခဲ့ဘဲ မာမိတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်၊ အရာရာတိုင်းကို တောင့်တတိုင်းသာ ခုမယ်ဆိုရင် ဇလောကကြီးထဲမှာ ဒုက္ခဆိုတဲ့စကားလုံးကို လူတွေကြားဖူး ကြမှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရယ်၊ သားသမီးရတနာဆိုတာ မျှော်လင့် တိုင်းလည်းရတာမဟုတ်သလို မမျှော်လင့်တော့တဲ့အချိန်မှာလည်း ရလာ တတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မာမိရဲ့မိချယ်လေး ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ သိလား၊ ဘဲ တိတ် တိတ် တော်ကြာ သားကြီးဝင်လာလို့ မာမိနဲ့မိချယ်တို့ စိတ် ဆကောင်းဖြစ်ပြီး ဝိုနေကြတာကိုတွေ့ရင် သူ့ဆီပါ ဓာတ်ကူးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

ယောက္ခမစကားကို နားထောင်သူအနေဖြင့် ပါးပေါ်မှမျက်ရည် တို့ကို ကပျာကယာ တို့ထုတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်သက်ထားသည် ချွေးမ ဆီနုပျော့ပေါ်ဝဲကျသော ဆံစအချို့ကို တပုတယ သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

၅ ◊

နတ်သမီး

“မောင်ရဲ့အသွေးအသားနဲ့ဖြစ်တည်တဲ့ ရင်သွေးလေးကို
လောကကြီးထဲသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်သာ ခေါ်ယူရှင်သန်ခွင့်ရမည်
ဆိုလျှင် ချယ်ရီရဲ့အသက်ကိုလည်း ရင်းရဲပါတယ် မောင်ရယ်”

အခန်း (၈)

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ သားငယ်နဲ့သမီးမိုးနှင်းဖြူလေးက သိပ်
လိုက်ဖက်တာပဲ၊ ခုလိုယှဉ်တွဲမြင်လိုက်ရတော့ မာမီရင်ထဲ အေးမြလိုက်
တာကွယ်”

ရွေးမလောင်းလေးနှင့် သားငယ်အတူ ယှဉ်ထိုင်နေသော မြင်
ကွင်းသည် ဒေါ်ခင်သက်ထားအတွက် ဂန္ဓဝင်မြောက်ပန်းချီကား တစ်ချပ်
ကို တစ်မိမိထိုင်ကြည့်နေရသလို ကြည့်၍ကို မဝနိုင်တော့။

“သမီးမိုးနှင်းဖြူလေးကလည်း နှင်းမင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို
တင့်တယ်တဲ့အလှလေးနဲ့ မြင်သူငေးစရာ၊ မာမီသားကလည်း ရာဇဝင်
ထဲက မင်းသားလေးလို ကြည့်ရတာ ဂန္ဓဝင်ဆန်လိုက်တဲ့ဖြစ်ချင်း လောက
မှာ ကျက်သရေအရှိဆုံး စုံတွဲလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်”

ပီတိတွေ တဖြိုင်ဖြိုင်နှင့် ကိုယ့်သားကိုယ် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသော မာစီကိုကြည့်ပြီး လင်းမြတ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။

မိုးနှင်းဖြူကို စိတ်မလုံသူလို မသိမသာ ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“မာမိကလည်း ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်မြှောက်ပြောနေတယ်၊ လူကြားလို့မကောင်းပါဘူး။ ဒီက မိုးနှင်းဖြူကို ရှက်ဖို့စကောင်းပါတယ်”

ရယ်ကဲ့ကဲ့ဖြင့်ပြောလိုက်သော လင်းမြတ်ကိုကြည့်ပြီး မိုးနှင်းဖြူ သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“အန်တီပြောသလို ရှင်တကယ်ချောပါတယ် လင်းမြတ်ရယ်၊ ရှင့်ကိုမွေးထားတဲ့ မာမိက ဂန္ထဝင်ဆန်ဆန်လှနေမှတော့ ရှင်ကလည်း ရာဇဝင်ထဲက ဂန္ထဝင်မင်းသားလေးတစ်ပါး ဖြစ်တာ ဘာဆန်းလဲလို့ နော် အန်တီ”

မျက်စလေးဝင့်ကာ သူ့ပါထပ်လောင်း၍ မြှောက်ပင့်ပြောလိုက်သော မိုးနှင်းဖြူစကားက လင်းမြတ်အဖို့ ပို၍ပင် အနေခက်သွားစေသည်။

ကောက်ညှင်းက မစေး ဆန်ကြမ်းကစေးဖြစ်နေမှမိုး၍သာ ရှက်စိတ်ကို ရုပ်တည်ဖြင့်လုံအောင်မိုး၍ မိုးပွင့်ဖြူကို မရဲတရဲ အကဲခတ်လိုက်သည်။

လူကုန်ထန်မိဘတွေက ပေါက်ဖွားကာ နိုင်ငံခြားမှာအနေများ၍လားမသိ၊ အသားအရေကအစ အနောက်တိုင်းဆန်ကာ သွေးမရှိသလို

ဖြူစွတ်နေပြီး အကြောစိမ်းလေးတွေပင် ထင်းနေအောင် ကြည်ပါးသော အသားအရေကြောင့် ဝတ်ထားသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ထင်ပေါ်နေသည်။

“လက်ထပ်ပြီးရင် ဟိုမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ မာမိစီစဉ်ထားတယ် နော် သား၊ ကျောင်းတက်ရင်းနဲ့ မိုးနှင်းရဲ့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို ဝင်ကူလုပ်ပေးသားရယ်၊ အဲ မာမိ အလိုချင်ဆုံးအရာကို သားတို့သမီးတို့ဆီက ကြိုတောင်းထားရမယ်”

ထူးဆန်းသောစကားမို့ လင်းမြတ် မိခင်ဖြစ်သူကို အလေးအနက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သားရဲ့အစ်ကို မင်းပျိုဆီက မရနိုင်မယ့်အရာတစ်ခုပေါ့”

“ဘာများလဲ မာမိ၊ ပြောပါ၊ သားနဲ့ကိုကိုက မာမိသာဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် အသက်ပါစတေးရလည်း အဆင်သင့်ပါပဲ မာမိ”

မာမိမေတ္တာကို နားလည်သောသားတစ်ယောက်၏ရင်ထဲက ကောင်းအမှန်ကို ဖွင့်လင်းစွာပြောလိုက်သည်။

“အို ဘုရားရေ ဒီကလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မဦးမချွတ်ဘဲ မှီကြောင့် ငါ့သားတွေ အသက်စတေးစရာလား၊ ကြားရတာနဲ့တင် ရင်ထဲမကောင်းလွန်းလို့ မပြောပါနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ မာမိစိုးရိမ်တတ်ရင် နောက်မပြောတော့ပါဘူး။

အဲ ပြော သားဆီက မာမိ ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မြေးလေးပေါ့”

“အို”

မိုးနှင်းဖြူ မျက်နှာမထားတတ်လောက်အောင် ရှက်ရိပ်လွှမ်းကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ လင်းမြတ် မိုးနှင်းဖြူကို အားနာသွားကာ

“ဟာ မာမိကလည်း မိုးနှင်းဖြူကို အားနာစရာ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဟိုမှာ ရှက်သွားပြီ”

သွားဖြစ်သူဟန်လိုက်တော့မှ ဒေါ်ခင်သက်ထား ကိုယ့်လောဘကို ကိုယ်သတိပြုမိကာ

“သမီးရယ် မာမိကို နားလည်ပေးပါနော်”

ဒေါ်ခင်သက်ထား တောင်းပန်လိုက်သဖြင့် တဖန်ပြန်၍ အားနာရသူက မိုးနှင်းဖြူပင်

“ရပါတယ် အန်တီ၊ မိုးနှင်း အန်တီရဲ့ခံစားမှုကိုနားလည်ပါတယ်”

“အမလေး ကြည့်စမ်း သား၊ စိတ်သဘောထားဖြူလိုက်တာ ကွယ်၊ မာမိသားလေးတော့ တစ်သက်လုံးစိတ်ချမ်းသာရတော့မယ်၊ မာမိ စိတ်ကအလိုလိုကို သိနေတယ်၊ ကဲ ကဲ သားတို့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြည့်၊ မာမိ အခန်းထဲဝင်ပြီး ခဏမိန်းလိုက်ဦးမယ်ကွယ်”

မာမိ တမင်ရှောင်ပေးသွားမှန်း လင်းမြတ် သိသည်။ မာမိ ဝည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်တိုင်အောင် လင်းမြတ်နှင့်မိုးနှင်းဖြူစကား စ ရှာမရသေး၍ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ဟို ဟိုလေ ရင့်မှာချစ်သူရှိလား လင်းမြတ်”

ရှုတ်တရက် မေးလိုက်သောအမေးကြောင့် လင်းမြတ် ဘယ်လို ခြေရမှန်းပင်မသိတော့။

အမှန်တကယ်ဆို ဟင့်အင်း ကျွန်တော့်မှာချစ်သူမရှိပါဘူးဟု ငြင်းလိုက်ချင်တာပါ။ တကယ်တမ်းမှာတော့

“အင်း ချစ်သူရှိပါတယ် မိုးနှင်းဖြူ”

“ဪ အင်းလေ ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ ရှင်လိုရုပ်ချောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ချစ်သူမရှိပါဘူးလို့ ပြောလာရင်တောင် မိုးနှင်း သံသယဝင်မိဦးမှာပါ။ ခုလို အမှန်အတိုင်းပြောတတ်တဲ့ ရှင်စိတ် ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကိုနောက်ဆက်တွဲ မေးခွန်းတွေ မမေးတော့ ဘူးလား”

မိုးနှင်းဖြူပုံစံက စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းအလျဉ်းမရှိ။ ပကတိ တည်ငြိမ်သည့်ပုံစံဖြင့်ပင်

“ရှင်က ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးကို မေးစေချင်တာလဲ”

“အင်း ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် မိုးနှင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့အတွက် မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းမျိုးပေါ့”

“အဟင်း မိုးနှင်းကို ရှင်ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂျေဝင်ခိုင်းချင်တာလား လင်းမြတ်”

“အဲလိုသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲပါ မေးစေချင်ရင်လည်း မေးပါမယ်”

မိုးနှင်းဖြူ အကြည့်တွေက လင်းမြတ်မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ် အချို့ကို စားအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်သလို လှမ်းဖတ်လိုက်ပြီး

“ရှင့်ချစ်သူကို ရှင်ချစ်လား”

မျက်နှာပူစရာမေးခွန်းမျိုးမို့ လင်းမြတ် အဖြေရခက်နေမှာတော့ သေချာသည်။

“ကျွန်တော်က မာမိုကိုပိုချစ်တာ”

“ဘုရားရေ ဒါဆို မာမိပေးစားတဲ့ မိုးနှင်းကိုပဲ လက်ထပ်မယ် ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“အကင်းပါးလွန်းသော မိုးနှင်းဖြူပင်ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါ လင်းမြတ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကျွန်တော် ရင်မခန့်တတ်သေးပါဘူး”

“ဘုရားရေ ရင်မခန့်တတ်သေးဘူးဆိုတော့ ရှင်ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ဂယနဏ မသိသေးဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူနာမည်က ခင်စူးရှတဲ့၊ သူနဲ့ချစ်သူဖြစ်နေကြတဲ့အချိန် အဲ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖြစ်မယ့် မိန်းကလေးလို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့အချိန်မှာ မာမိက မိုးနှင်းနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုဖွင့်ပြောတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မာမိုကို ဂလန်ကဆန်လုပ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စငြင်းလိုက်ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မငြင်းမိဘူး၊ မိုးနှင်း၊ ဘာကြောင့်လဲမသိဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်

ထဲမှာ အင်း ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက မာမိုစကားကိုမြေဝယ်မကျ နားထောင်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိကြီးက အစဉ်အလာတစ်ခုလို အရိုးစွဲမနေလို့ လည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ခင်စူးရှကို ရှင် အဆက်ဖြတ်မယ်ပေါ့”

“မိုးနှင်းကို လက်ခံဖို့ မာမိုဆီမှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှတော့

ခင်စူးရှကို မေ့ပစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဟာ ရှင် ခင်စူးရှကို တကယ်မချစ်လို့ပဲ”

“ဗျာ”

“ရှင်သာ ခင်စူးရှကို တကယ်ချစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခုချိန်လောက် ဆို ရှင်ရင်ထဲမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတဲ့သောကတွေက မှန်တိုင်းတစ်ခုလို ထန်နေမှာလေ”

လင်းမြတ် ဘာစကားမှပြန်မပြောနိုင်အောင် စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

မိုးနှင်းဖြူ၏ဝေဖန်မှုတွေသည် ငြင်းမရလောက်အောင်ကို တိကျ ငြိတ်သားလွန်းနေတာ အံ့ဩစရာပင်။

ဒါဆို ခင်စူးရှကို လင်းမြတ်တကယ်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ပြီး လိမ်ညာခဲ့မိတာဟာ ခင်စူးရှအပေါ် ဘုရားပါတော့မလား။

ဒါဆို မိုးနှင်းကိုရော ဟင့်အင်း ခုချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ ဗလာပါပဲ။

အခန်း (၉)

“တောက် ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲကွာ”

လက်ထဲမှ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ဆောင့်ခနဲချလိုက်ပြီး စူးရှ စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ လင်းမြတ် ခုတစ်လော စူးရှဆီကို မလာတာကြာသလို ဖုန်းလည်းမဆက် မက်ဆေ့လည်းမပို့ အွန်လိုင်းပေါ်မှာလည်းမရှိ။ ဘာတွေအလုပ်များနေလို့လဲဟု သံသယအတွေး ဝင်နေသည်။

အမှန်ဆို ဘယ်လောက်အလုပ်အားနေပါစေ ဖုန်းလေးတွေဆက်သင့်သည်။ ယခုဆိုလျှင် လင်းမြတ်နှင့်မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီမို့ စူးရှတစ်ယောက် နေထိုင်ထိုင်မထိုင်ဖြစ်ကာ စားလို့အိပ်လို့ပင် အိပ်မပျော်စားမဝင်ဖြစ်နေရသည်။

လင်းမြတ်သူငယ်ချင်း သူရဆီ ဖုန်းဆက်ပြန်တော့လည်း သူ့ဆီမလာတာလည်းကြာပြီဟူသော အဖြေကလွဲ၍ အဖြေတိတိကျကျ မရ။

“ဘာလဲကွာ လင်းမြတ် ဘယ်ချောင်မှာဘယ်လိုသွားခွေနေလို့ ဖူးရှကို မဆက်သွယ်တာလဲ၊ အဟင့် လုံးဝမမိုက်ဘူး။ မိန်းကလေးက ဘာမျှော်မျှော်လုပ်နေရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ဖုန်းတွေဆက် မက်ဆေ့တွေဆက် ဘိုက်ပို့နေတာတောင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မဆက်သွယ်ရတာလဲ”

တစ်ယောက်ထဲ တွတ်ပွတ်ပွတ် ပြောကာ မျက်ရည်တို့ စိုတက်တာ လူကင်ချင်လာသည်။

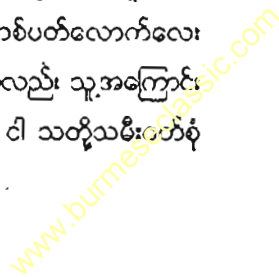
ကေကေ အခန်းထဲဝင်လာသည်။ မျက်နှာမကောင်းသော စူးရှတို့ မြင်တော့ တအံ့တဩကြည့်ကာ

“စူးရှ နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါနဲ့ ငိုလ်ချုပ်ဈေးမှာအင်္ကျီလိုက်အပ်မလို့ဆို လုပ်လေ၊ အဝတ်အစားမြန်မြန်လဲ၊ ကိုနေ့ချိန်းထားအား၊ သူတစ်အောင့်နေရင် လာခေါ်တော့မှာ”

မြူးကြွတက်ကြွနေသော ကေကေကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာ အားကျစိတ်ဝင်မိပေမယ့် ကေကေနှင့်ဈေးဝယ်ထွက်ဖို့အထိ စိတ်အာရုံတွေက လေးနားဆန်းတော့။

“ဟေ့အေးဟာ ငါ ညစ်နေတယ်၊ မလိုက်ချင်တော့ဘူး”

“ကျွတ် နင်ကလည်းဟာ လင်းမြတ် တစ်ပတ်လောက်လေးမလာတာနဲ့ ကမ္ဘာပျက်နေသလားမှတ်တယ်၊ သူ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းတို့ သူ့ရှိနေမှာပေါ့ဟာ၊ လာစမ်းပါ နင်ပါတော့ ငါ သတို့သမီးဝတ်စုံ

အတွက် ဝိုင်းစဉ်းစားပေးလို့ရတာပေါ့ ထ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲ၊ မလဲဘူးဆိုလည်း ဒီပုံအတိုင်းပဲလိုက်ခဲ့၊ နင်က အိမ်နေရင်းပုံပဲ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးလေးလည်း မိုက်တာပဲ”

စိတ်ဓာတ်တွေ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော ခင်စူးရှ၏အလှကို တမင်ပင် မြောက်ပြောလိုက်သည်။ မြောက်ပြောရလောက်အောင်လည်း ခင်စူးရှ၏ကယ်ပင်လှပါသည်။

“သူ ဘာဖြစ်နေလို့ ငါ့ကိုဖုန်းမဆက်ရတာလဲ မသိဘူး၊ ကေကေ ရာ၊ နင့်စိတ်နဲ့မှန်းကြည့်စမ်း”

မြောက်ပြောနေတာကိုပင် ပီတိဖြစ်ချိန်မရလောက်အောင် စူးရှ အဖို့ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့်မကပ်။

“နင့်ဖုန်းကို မကိုင်တာ သူ ရေချိုးခန်းဝင်တာတို့ အိမ်သာ ဝင်တာတို့နဲ့ တိုးနေလို့ မကိုင်တာဖြစ်မှာပေါ့ဟာ”

မလိုအပ်ဘဲ စိတ်ပူနေသော စူးရှကို ခင်လွယ်လွယ်ပင် ဖြေသိခို လိုက်သည်။

“အို မနေ့ကတည်းက တောက်လျှောက်ဖုန်းခေါ်လိုက် မက်ဆေ့ ဗိုလိုက်လုပ်နေတာ အိမ်သာဝင်တယ်ဆိုရင်လည်း မနေ့ကတည်းက ဝင် နေပြီ၊ ခုချိန်ထိ ပြန်မထွက်ဘဲနဲ့ အိမ်သာထဲမှာပဲနေမလား။ အိပ်ရအောင် လည်း ညအချိန်မတော်ကြီး ဆက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

စိတ်တိုစပြုနေပြီမို့ စူးရှ၏အသံတို့သည် တုန်အက်၍နေသည်။ ကေကေ မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝေလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်”

“ဘာလဲ ဘာနည်းလဲ”

“နင် အခေါက်ခဲလိုက်ရပြီ”

“ဘာ”

ထိုစကားကို ကေကေ တမင်ရွံ့ပြောမှန်း သိပေမယ့် စူးရှအဖို့ ခံနိုင်ရည်အင်အားမရှိ။

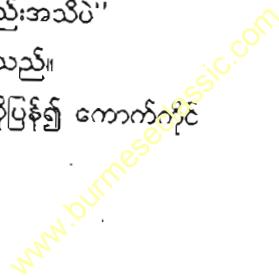
“ကေကေ နောက်တစ်ခါ အဲလိုစကားမျိုး ထပ်မပြောမိစေနဲ့ လင်းမြတ်ရဲ့ဖုန်း တစ်ခုခုချို့ယွင်းနေလို့ ငါ ဖုန်းဆက်လို့မရတာဘဲဖြစ် ခယ်၊ ဟွန်း နင်သိထားဖို့က လင်းမြတ်က ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ငါကလွဲ ပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူ့စိတ်မဝင်စားဘူး၊ လောကမှာ သစ္စာအရှိဆုံး ယောက်ျားက ငါ့ချစ်သူလင်းမြတ်ပဲ၊ အဲဒါကို နင်ယုံလိုက်”

မျက်နှာကိုပင့်မော့ကာ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့်ပြောလိုက်သော စူးရှကိုကြည့်ပြီး ကေကေ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ကာ

“ဒါဆို ဘာလို့ အဲလောက် သွေးပျက်နေရလဲ စူးရှရယ်၊ နင်ပုံစံ တာ ထိပေါက်ပြီး ထိလက်၊ တံပျောက်နေတဲ့လူလို ကယောင်ကတမ်းနဲ့ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေလိုက်တာ ဣန္ဒြေကိုမရှိဘူး!”

“ဒါ ဒါကတော့ နင်မှ မခံစားဘူးတာ၊ ငါနဲ့လင်းမြတ်က တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာ၊ နင်လည်းအသိပဲ”

စူးရှ လေသံတို့ အနည်းငယ်ဖျော့သွားသည်။ လင်းမြတ်ထံ ဖုန်းထပ်ဆက်ရန် ဖုန်းကိုပြန်၍ ကောက်ကိုင်

၄၆ ◊

နတ်သမီး

လိုက်သည်။

ဖုန်းခေါ်ဆိုနေပေမယ့် လင်းမြတ်ဘက်က ဖုန်းမကိုင်သေး။

အခန်း (၁၀)

လင်းမြတ်အခန်းထဲမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ချယ်ရီမောင် အခန်းတံခါးချပ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဟောတော် မောင်လေး အခန်းထဲက ဖုန်းမြည်နေတာပါလား။ ဒီကလေး ခရီးထွက်တာ ဖုန်းမေ့သွားတာများလား။”

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ လင်းမြတ်အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်ပြီး သီချင်းတီးလုံးမြည်နေသည့်ဖုန်းရှိရာသို့ ကပျာကယာ ဝေ့ရှာလိုက်သည်။

“ဖုန်းက ဘယ်ကနေမြည်နေပါလိမ့်၊ ဪ ဟိုအံဆွဲထဲကပဲ ဖြစ်မယ်”

ခုတင်ခြေရင်းရှိ စာကြည့်စားပွဲအံဆွဲကို ကပျာကယာဆွဲဖွင့်ကာ

ဗျူးစာပေ

ဖုန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“လင်းမြတ် ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ”

“ဪ လင်းမြတ် ခရီးထွက်နေပါတယ်။ ဒီဖုန်းက သူ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ဖုန်းပါ။ ကိစ္စရှိရင် မှာထားခဲ့လို့ရပါတယ်”

ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်သော ချယ်ရီမောင်အဖြေကြောင့် တစ်ဖက်ဖုန်းမှ ခင်စူးရှမှာပို၍ သံသယကြီးသွားသည်။

“အဲဒီက လင်းမြတ်ရဲ့အစ်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ် လင်းမြတ်ရဲ့မိန်းမပါ”

ဒီတော့မှ ခင်စူးရှ ရင်ထဲမှအလုံးကြီးသည် တောင်အောက်ကို သူ့အလိုလို လိမ့်ဆင်းသွားသလို ရင်ထဲမှာပေါ့ပါးသွားသည်။

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို လင်းမြတ် ပြန်လာမှ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ပါမယ်”

ခင်စူးရှ ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသည်မို့ ချယ်ရီမောင် ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ကာ အံ့ဆွဲထဲပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

“မိချယ်”

“ရှင် မာမီ”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ”

“မသိဘူး မာမီ၊ ချယ် မောင်လေးအခန်းရှေ့ကဖြတ်တော်ဖုန်းမြည်နေတာနဲ့ ဝင်ပြီး ကိုင်လိုက်တာ”

“ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလား”

“မိန်းကလေးအသံပါ”

“လင်းမြတ်နဲ့တွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးနေမှာပေါ့ မိချယ်၊ တစ်ခါတည်းအပြတ်ပြောလိုက်ရမှာ၊ မောင်လေးနဲ့သူ့ဇနီးလောင်း ဘုရားဖူးခရီးဆွက်သွားပါတယ်လို့ ဟွန်း ဒီလိုအခြေအနေတွေမြင်လို့ မာမီ အဲဒီကိစ္စကို သိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မိုးနှင်းဖြူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို စီစဉ်လိုက်တာ၊ မာမီက မာမီသားတွေကို မာမီစိတ်တိုင်းကျတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ လက်ထွဲဖော်ဖြစ်စေချင်တာ”

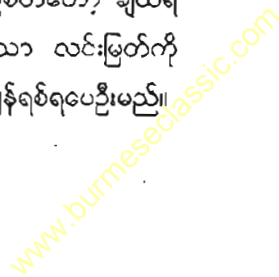
“လင်းမြတ်မှာ ချစ်သူရှိနေတယ် ဟုတ်လား မာမီ”

“အဟင်း ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒါပေမဲ့ မာမီ ဘာမှမသိသလို နေပါတယ်၊ မိုးနှင်းဖြူနဲ့စဉ်တွဲကိစ္စမှာ သားက မငြင်းဘဲ မာမီစကားကို လက်ခံတယ်ဆိုမှတော့ အဲဒီမိန်းကလေးကို အပျော်သက်သက် တွဲတာ ခြေစိမ့်မှာပေါ့”

“ဒါမှမဟုတ် မာမီဆန္ဒကို မငြင်းရဲလို့ လက်ခံလိုက်ရတာမျိုး ဘာဟင်”

လင်းမြတ် ချစ်သူကောင်မလေးဘက်က မဆီမဆိုင် ဝင်၍ အရုဏာသက်မိသူက ချယ်ရီမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမချင်းစာနာတတ်သည့်စိတ်တော့ ချယ်ရီမောင်မှာ အပြည့်အဝရှိနေသည်။ ကောင်မလေးသာ လင်းမြတ်ကို လက်ထွဲဖော်ဖြစ်ကာ ချစ်နေလျှင်တော့ ရင်ကွဲကျန်ရစ်ရပေဦးမည်။

လင်းမြတ်၏စိတ်ကို ချယ်ရီမောင် နားလည်ရခက်နေ၏။

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ လက်ခံလက်ခံ ဒါတွေအားလုံးဟာ သားငယ် ရဲ့အနာဂတ် လှပဖို့ပါ သမီးရယ်၊ မာမိ လူ့လောကထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မာမိသားတွေရဲ့ဘဝရှေ့ရေးကို မာမိကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ စီမံပေးခဲ့ ချင်တယ်၊ မတော်တရော် မိန်းကလေးမျိုးတွေနဲ့သာတွေ့သွားရင် မာမိ သေတာတောင် အသေဖြောင့်မှာမဟုတ်ဘူး သမီးရယ်၊ လောကမှာလေ မာမိ အလေးအနက်အထားရဆုံးက မာမိရင်နဲ့လွယ်မွေးခဲ့ရတဲ့ မာမိရဲ့ အချစ်ဆုံးသားနှစ်ယောက်ပါပဲ၊ လိုအပ်ရင် မိန်းမကြမ်းကြီးဝင်လုပ်ဆို လည်း မာမိဝင်လုပ်သင့်ရင် လုပ်ရမှာပဲလေ၊ သားကြီးအတွက် စိတ်ချ ရပေမယ့် သားငယ်အတွက် ရတက်မအေးနိုင်သေးပါဘူး သမီးရယ်”

သားတွေအပေါ်မှာ ထောက်စေ့အကွက်စေ့ မိခင်ပီသသော ယောက္ခမကိုကြည့်ပြီး ချယ်ရီမောင် လေးစားအားကျမိပါသည်။

အမှန်ဆို ချယ်ရီမောင်လည်းပဲ မာမိလို မိခင်ကောင်းတစ် ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။

အခန်း (၁၁)

“ဟယ် ကျ ကျကုန်ပြီ”

မနိုင်မနင်း သယ်လာသော အထုပ်တွေကြားထဲမှ လိမ္မော်သီး ဆွဲပြုတ်ကျကာ အချို့ရပ်ထားရာဘက်သို့ လိမ္မော်ဆင်းသွားသည်။

ကေကေနှင့်စူးစူးမှာ မနိုင်မနင်း ဝယ်လာမိကြသောပစ္စည်းတွေ နဲ့ လိမ္မော်ဆင်းသွားသော လိမ္မော်သီးတွေနောက်သို့ လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးမှာ လိမ္မော်ဆင်းသွားသော လိမ္မော်သီးတွေရှိ ထာသို့ ဘီးလှိုမိ၍ မောင်းလာသည်။

“ဟယ် ကြိတ် ကြိတ်ပြီ၊ အမလေး ကုန်ပါပြီဟယ် ဟိုး ဟိုး ကြိတ်ပြီ ကြိတ်ပြီ”

ကေကေအသံမှာ အလန့်တကြားနိုင်နေ၍ ဝမ်းခံကားလေးမှာ နှိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်”

ကားပေါ်မှ မင်းပျို၊ အလန်တကြား၊ အထိတ်တလန်နိုင်သော ဟန်ဖြင့် ကဗျာကယာဆင်းလာပြီး ကားရှေ့သို့ အသည်းအသန်ပြု၍ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြိတ်မိသွားတာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

အလောတကြီး မေးလိုက်သော မင်းပျိုအမေးကို ကေကေရော စူးရှရော ဖြေဖို့စွဲအနေက ယောက်ျားပီပီသသဖြင့် ကျက်သရေရှိလွန်းသော မင်းပျို၏တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်ကို ပြိုင်တူငေးမိသွားကြသည်။

“ဒီ ဒီမှာ ခင်ဗျ ဘာကိုကြိတ်မိတာလဲ”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးခြင်းခံရတော့မှ နှစ်ယောက်သား ဣန္ဒြေ ပြန်ဆည်ကာ

“ဪ အင်း ဟို ဟိုမှာလေ ကျွန်မတို့အိတ်ထဲက ပြုတ်ကျ သွားတဲ့ လိမ္မော်သီးတွေကို ရှင်ကားက တက်ကြိတ်သွားတာ”

လက်ညှိုးထိုးပြကာ ရှင်းပြလိုက်သော စူးရှ စကားကြောင့် မင်းပျို ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ပြန်ရိုက်ကာ

“ဟာဗျာ ဘာများလဲလို့ ကျွန်တော်က လူကိုကြိတ်မိတာမဟုတ် တောင် ခွေးလေးဖြစ်ဖြစ် ကြောင်လေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ကောင်ကောင်ကို ကြိတ်မိလိုက်ပြီလို့ ထင်ပြီး လန့်သွားတာဗျ ဟူး”

သက်မမောကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ကာ စိတ်သက်သာရာရသွား

သော မင်းပျိုကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ခပ်ခနဲ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ခု ကျွန်မတို့လိမ္မော်သီးတွေကို ဘယ်လိုပြန်လုပ် ပေးမလဲ၊ ကားကြိတ်ပြီးသားတွေကိုတော့ စားလို့မဖြစ်တာ ရှင်သိတယ် နော်”

စူးရှ စကားကြောင့် မင်းပျို အရေးမကြီးဟန် ပြုလိုက်ပြီး “ဟာ ဒါပေါ့ ကားကြိတ်ခံပြီးသား လိမ္မော်သီးကို ဘယ်သူက စားမှာလဲ၊ လမ်းဘေးက ကလေးသွားကျွေးရင်တောင် မစားတာ ကျွန် တော်သိတာပေါ့”

မင်းပျို ပြောပြောဆိုဆို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို နှိုက်ယူ လိုက်ပြီး ဖုန်းခလုပ်နှိပ်ကာ

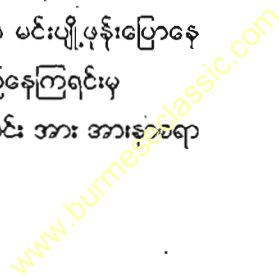
“အေး အဲဒီမှာ အားတဲသူတစ်ယောက်ယောက်ကို လိမ္မော်သီး တစ်သေတ္တာ အိတ်လိပ်နီးသီးတစ်သေတ္တာယူပြီး ကားစတန်းဘက် လွှတ် လိုက်စမ်း ဟုတ်ပြီ ခုချက်ချင်းနော်”

မင်းပျို ဖုန်းပြန်ပိတ်ပြီး ကေကေနှင့်စူးရှကို ပြုပြီး ခေါင်း တစ်ချက်ဆတ်ပြကာ

“ခင်ဏလေးပါနော်၊ ခုပဲ ရောက်မှာပါ”

ဖြူဖွေးရှင်းသန့်ပြီး စမတ်ကျလွန်းသော မင်းပျိုဖုန်းပြောနေ သည်ကို နှစ်ယောက်သား တအံ့တညံ့ ငေးကြည့်နေကြရင်းမှ

“ဪ ဟုတ် ရ ရပါတယ် အဟင်း ဟင်း အား အားနာခရာ

ပဲရှင် ဟို ဟိုလေ စူးရှတို့ရဲ့လိမ္မော်သီးကို ရှင်ကားခွဲကြိတ်မိတာ သုံးလေးလုံးထဲပါ။ ရှင်ကဲ သေတ္တာလိုက်ပြန်လျော်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။

“ဟုတ်တယ် ရွဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အလျော်ပြန်ယူရမှာ လိပ်ပြာတောင်မသန့်တော့ဘူး။ သိပ်များပုံကြီးချဲ့သလို ဖြစ်သွားလားမသိဘူး။”

ကေကေကပါ အနေခက်ပြီး ပြန်ပြောသည်မို့ တဖန် မင်းပျိုကပြန်၍ အနေခက်ကာ

“ဟာ ဘယ်ကလာ ရွဲ့ရမှာလဲဗျား တကယ် မရွဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့လိမ္မော်သီးအရေအတွက်ထက် အလျော်ပြန်ပေးချင်တဲ့စေတနာက များနေလို့ပါ။”

ထိုစဉ် အရောင်ဝန်ထမ်းကောင်လေးနှစ်ယောက် လိမ္မော်သီးသေတ္တာနှင့် ပန်းသီးသေတ္တာတစ်သေတ္တာဆီကို သယ်လာကြသည်။

“အမ်ဒီ ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်တင်လိုက်ရတော့မှာလား။”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးနှစ်ယောက်က အမ်ဒီဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် စူးရှရော ကေကေရော မျက်လုံးပြူးသွားကြကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“နေ နေ ကိုယ့်ကားပေါ်တင်ဖို့ မလိုဘူး။ ဟိုလေ ဒီက အမ်းနှစ်ယောက် ကားပါလား။ တစ်လက်စတည်း တင်ခိုင်းလိုက်ရအောင်”

မင်းပျိုအမေးကြောင့် နှစ်ယောက်သား သိမ်ငယ်သွားကြဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မတို့က သူဌေးမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်မှာလဲရှင်”

“ဪ ဆော့ဒီးနော် ကျွန်တော်က သူတို့ကို တစ်လက်စတည်း ခိုင်းမလိုမေးတာ၊ ဟို ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကားငှားခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်ပြန်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ကားခပေးမှာပါ။”

“အို မ မလိုပါဘူး။ ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ဘာသာပဲ ငှားမှာပါ။”

“အိုကေ ငါ့ညီ တစ်လက်စတည်း ကားငှားပေးလိုက်ပါ ရော ကားခပါ တစ်ခါတည်းရှင်းပေးလိုက် ပိုတာ ငါ့ညီတို့ ယူလိုက်”

ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသော လယ်သာဖစ်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး ဝန်ထမ်းကောင်လေးထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမ်ဒီ၊ အစ်မ ဘယ်ကိုငှားမှာလဲ”

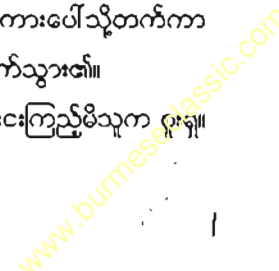
“စမ်းချောင်းကို”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးကားငှားရန် ထွက်သွားသည်။ မင်းပျို စူးရှတို့ဘက်ကိုလှည့်ကာ

“ကဲ ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီမို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

တရိတသေ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး မင်းပျို ကားပေါ်သို့တက်ကာ စူးရှတို့ရှေ့မှ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး ကားမောင်း၍ ထွက်သွား၏။

ဘာရယ်မဟုတ် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ငေးကြည့်မိသူက စူးရှ။

“ဟေ့ ငေးလှချည်လား”

ကေကေအသံကြားမှ တရွေ့ရွေ့မောင်းထွက်သွားသော မင်းယို ကားဆီမှ အကြည့်ရွှေ့ကာ

“တော်တော်ချောတယ်နော်၊ ကိုစိုးယားမင်းသားလေးကျနေတာပဲ၊ အသားအရည်ကအစ ဖွေးကြည်သန့်နေတာပဲ၊ ဒီ shopping mall ကြီးရဲ့ပိုနဲ့ရှင်ဖြစ်တာတောင် သဘောကောင်းလိုက်တာ”

“ဒါပေါ့ ငါ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသမျှ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတွေအားလုံး ဘဝင်မြင် အောက်ခြေလွတ် မာနကြီးတတ်ကြတာချည်းပဲ၊ ဒီသူဌေးကတော့ သဘောကောင်း ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ့၊ မိုးကျရွေ့ကိုယ်များမှတ်တယ် သူ့ကိုလက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးကတော့ ကမ္ဘာမှာ ကံအကောင်းဆုံး မိန်းမလို့တောင် စံချိန်တင်ရမလားပဲ၊ စိတ်မှန်းနဲ့တောင် အားကျလိုက်တာဟယ်”

“ဟယ် မိန်းမ နင့်မှာလင်းမြတ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတယ်လေ လင်းမြတ်ကရော ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆို၊ အသားလေးညိုတာနဲ့ စွတ်စွတ်ဖြူတာနဲ့ပဲ ကွာတာပါဟယ်၊ ချောတာကတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ချောတာပါ၊ ဟွန်း မပြောချင်ဘူး၊ ရည်းစားကြီးငုတ်တုတ်ရှိနေပြီ၊ တခြားယောက်ျားကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေတာများ၊ မိုးကိုမွန်လို့”

ကေကေ အပြစ်တင်စကားကို ဘာမှပြန်မချေပဘဲ ခပ်တိုးတိုး ရယ်ရင်း လိမ္မော်သီး သေတ္တာဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားခိုက်

“ဟင် ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ”

စူးရှ တစ်ကိုယ်လုံးကြားသာရုံပြောပြီး ပတ်စပို့ဆိုဒ် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်လိုက်သည်။

“ဟယ် သူ သူပုံပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

ကေကေပါ စူးရှ လက်ထဲမှ ပတ်စပို့ပုံကို ကြည့်ရင်းမေး၏။

“စောစောက ဘောစီပုံလေ”

“ဒါဆို သူပိုက်ဆံထုတ်ရင်း ပြုတ်ကျသွားတာဖြစ်မယ်၊ သူ့ဝန်ထမ်းကောင်လေးကို ပြန်ပေးခဲ့လိုက်လေ”

ကေကေစကားကို စူးရှ မသိသလိုဟန်ဖြင့် သူ့စလင်းဘတ်အိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်လိုက်သည်။

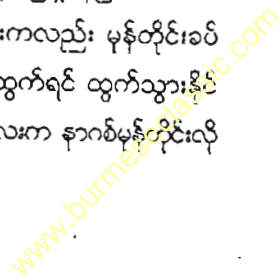
“ဟဲ့ နင်ယူသွားမလို့လား”

“အင်း နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်မှ ပြန်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့”

“ဟွန်း အခွင့်အရေးတပ်ယူဦးမယ်ပေါ့၊ လင်းမြတ်နဲ့တိုင်ပြောမယ် သိလား”

“မိန်းမ အကျင့်မပုတ်နဲ့နော်၊ လင်းမြတ်က ကျုပ်ရင်ထဲမှာ နှုတ်မရတဲ့သက်တမ်းရင်သစ်ပင်ကြီးလို ထာဝရအမြဲရှိနေပြီးသား”

“အံ့မယ် အဲဒီနှုတ်မရတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကလည်း မုန်တိုင်းခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ရင် သူ့အလိုလို အမြစ်ကကျွတ်ထွက်ရင် ထွက်သွားနိုင်တာကျတော့ရော ဆုတောင်းပါတယ် ဒီဓာတ်ပုံလေးက နာဂစ်မုန်တိုင်းလို

အနီရောင်အဆင့်ရှိတဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခု မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ”

ဇူးရှုစိတ်ကို သိ၍ ကေကေ တမင်ပင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇူးရှု ထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာဘဲ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးရေဖူးတန်းတွေတက်
ကို ငေးနေ၏။

ဝန်ထမ်းကောင်လေးနှစ်ယောက် တက္ကစီကားခေါ်ပြီး ပြန်
ရောက်လာသည်။

အခန်း (၁၂)

“သားနဲ့သမီး ခရီးသွားရတာ ပင်ပန်းလို့ထင်တယ်ကွယ်
ဇွန်နာလေးတွေ ချောင်သွားလိုက်ကြတာ”

ဒေါ်ခင်သက်ထားအကဲသိစွာဖြင့် ခရီးရောက်မဆိုက် ကြိုဆို
လိုက်သည်။

“မပင်ပန်းပါဘူး အန်တီရယ်၊ မြန်မာပြည်နဲ့အဆက်အသွယ်
ပြတ်နေတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားလို့ ထင်တယ်၊ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေပေါ်
ပြန်ရောက်နေပါလားဆိုတဲ့အသိကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပင်ပန်း
ပင်ပန်းတယ်လို့ကို မထင်ရဘူး”

“ဒါဆို သမီးလေး ပျော်လာတယ်ပေါ့”

“ဟုတ် အရမ်းပျော်တယ် အန်တီ၊ လင်းမြတ်က မိုးနင်းအနား

မှာတစ်ချိန်လုံး ဂရုစိုက်ပေးနေလို့ ပိုပြီးတော့တောင် ပျော်သေးတယ်။ လူငယ်နှစ်ဦးကို ပို၍ရင်းနှီးမှုရစေချင်သဖြင့် တမင်ခရီးသွားဖို့ စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်သက်ထား စီစဉ်သည့်ခွင့်ထဲရောက်လာ၍ ကလေးနှစ်ယောက်ထက်ပို၍ ငိုကြွေးကျေနပ်ရသူက ဒေါ်ခင်သက်ထားပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ မာမိ သားအထုပ်တွေ အခန်းထဲပို့လိုက်ဦးမယ်၊ မိုးနင်းလည်း တစ်ညလုံးကားစီးလာရတာ ပင်ပန်းရောပေါ့၊ အနားယူလိုက်ပါလား။”

“ဟင့်အင်း၊ မိုးနင်းထက် ပင်ပန်းတာက လင်းမြတ်ပါနော်၊ ကားပေါ်မှာ တစ်ဖျားတောင် မမှေးဘူး။”

“ကိုယ့်က ရတယ်၊ ယောက်ျားလေး နောက်ပြီး ကိုယ့်မှကားပေါ်မှာ အိတ်တတ်တဲ့အကျင့်မရှိတာ။”

“အဲဒါတော့ တုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သားကလေး ဟိုးငယ်ငယ်လသားအရွယ်ကတည်းက ခရီးထွက်ပြီဆိုရင် ပျော်နေတာ၊ အမေက ဘယ်လောက်သိပ်သိပ် လုံးဝကိုမအိပ်ဘူး၊ အဲဒီအကျင့်က ခုကြီးတဲ့အရွယ်အထိကို ပါလာတာ။”

ညဉ့်ခန်းထဲတွင် စကားကောင်းနေကြတုန်း ချယ်ရီမောင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်။

“ဪ မောင်လေးနဲ့ညီမလေးတို့ ခရီးကပြန်ရောက်နေကြတာပဲ၊ မမချယ် မသိလိုက်ဘူး။”

“ခုပဲ ရောက်တာပါ မမ၊ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား။” မရီးဖြစ်သူကို ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ချယ်ရီမောင် လှေကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဒေါ်ခင်သက်ထားဆားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုရော”

“ဒီနေ့ မောလ်မှာ ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေးရှိတယ်လေ၊ ရှေ့လအတွက် အရောင်းမြှင့်တင်ဖို့ကိစ္စကို အသေးစိတ် ညွှန်ကြားဖို့ဆိုလားပဲ။”

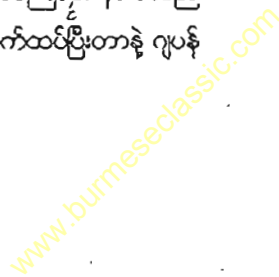
“ဪ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ထဲမဝင်ခင် မှော်ဘီလောက်ရောက်ဆော့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ ကိုကို ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ အစည်းအဝေးခန်းထဲရောက်နေလို့ ထင်တယ်။”

“သားရဲ့အစ်ကိုလည်း ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်၊ စင်တာကိုပြေးသွား၊ ဒီကြားထဲ တခြားရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီတွေက အစည်းအဝေးဆိုရင်လည်း ဖုတ်ပူမီးတိုက် သွားရပြန်ရော။”

သားကြီးကို သနားနေသော ဒေါ်ခင်သက်ထားကို လင်းမြတ်အားနာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“သားလည်း ကိုကိုလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ကူဖို့စိတ်ကူးရှိပါတယ်မာမိ။”

“အို ဝင်ကူတော့ရော သားက လုပ်ငန်းအကြောင်း နားမလည်ဆော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နောက်ပြီး သမီးလေးနဲ့လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ဂျပန်ကိုလိုက်သွားရမှာလေ။”

သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ အံဝင်ဝင်ကပြန်နေသော အခြေအနေတစ်ခုကို မာမီစိတ်ကြိုက် ဖန်တီးထားမှတော့ လင်းမြတ်မှာ ငြင်းပိုင်ခွင့် ဘာမှမရှိသလို ဆင်ခြေပေးအကြောင်းပြစရာလည်း မလိုအပ်။

သားတွေရဲ့အနာဂတ်ကောင်းစားဖို့ စနစ်တကျ စီစဉ်တတ်သော မာမီစေတနာကို နားလည်ထားမှတော့ မာမီ ရွေးချယ်ပေးထားသော မိုးနှင်းဖြူကိုလည်း မငြင်းချင်တော့။ အချစ်မပါပေမယ့် ဘာမှငြင်းစရာ မရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံသော မိုးနှင်းဖြူကို လက်ထပ်ဖို့ လင်းမြတ်စိတ်ထဲမှာ တွန့်ဆုတ်မနေတာဟာ စူးရှအပေါ် သစ္စာဖောက်ဖို့ တာဆူနေပြီလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်လေးရယ် ဒီအချိန်မှာ စီးပွားရှာမယ့် အစား နောက်ထပ်ဘွဲ့တွေအများကြီးရအောင်လုပ်၊ မမ မောင်လေးကို ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်အဖြစ် မမက မြင်ချင်တာ၊ အခု မမတို့ရှာသမျှ ကလည်း မောင်လေးအတွက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆံမတင်းဘဲ ဂျပန်မှာ ဒေါက်တာဘွဲ့တစ်ခုထပ်ရအောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ၊ နော် ဟုတ်တယ်မ ဟုတ်လား မိုးနှင်းဖြူ။”

“ရက်စ မမ ပြောတာ အားလုံးအမှန်တွေချည်းပဲ၊ ဒါပဲနော် လင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ဂျပန်ကို အန်တီပါ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ချွေးမကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ရင်းနှီးပြုစုကြည့်ချင်လို့ပါ။”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်သောဟန်လေးဖြင့် တောင်းဆိုနေသော ချွေးမလောင်းလေးကိုကြည့်ကာ လိမ္မာလိုက်တာ

ခွေးချယ်ရကျိုးနပ်လိုက်တာဟု တွေးကာ ရင်ထဲမှာ တစ်မိမိစိမ့် ပိတ်တွေ ဖြစ်နေရသည်။

လင်းမြတ်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြော။ ငြိမ်၍သာနားထောင်နေ ဆည်။ မိုးနှင်းဖြူနှင့် တကယ်တမ်း လက်ထပ်ရတော့မည့်အရေးနှင့်ကြုံ သာချိန်မှာ စူးရှကို ရင်ထဲက ထုတ်ပစ်နိုင်ပါ့မလား။

စူးရှအား ရင်ထဲမှာ တမ်းတမ်းစွဲ မချစ်မိသေးပေမယ့် ချစ်သူ အစ်ယောက်ဟူသောအသိလေးတစ်ခုက ရင်မှာခွဲနေလေတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အပြစ်ရှိသူလို စိတ်ထဲမှာသိပ်မလုံ့ချင်။

ခုတောင် ခရီးထွက်နေ၍ ‘ဖုန်းအဆက်အသွယ်မလုပ်ဖြစ်သည့် အတွက် သူ့ကို စူးရှတစ်ယောက် ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေ သိမ့်မလဲ။

မိုးနှင်းဖြူနှင့်နှစ်ယောက်ထဲသာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးထွက် သွားသည်ဆိုတာသာသိလျှင် ...

တော်တော်လေး ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာကြီးဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဪ ပေါ်လာသေးတယ်နော် လင်းမြတ်”

“ကိုယ် ခရီးထွက်နေလို့ပါ ဈေးရှ”

ဈေးရှဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း ယုတ္တိတန်သော ဆင်ခြေတစ်ခုကို ဖြေလိုက်သည်။ ဈေးရှ မျက်နှာလေးမှာတော့ အလိုမကျဟန် စိတ်ကောက်ချင်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုရှေ့သို့တစ်တောင်လောက် ဆူထား၏။

တွေ့ရင်တော့ အရသာရှိရှိ စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကြိုတင်စိတ်ကူးယဉ်ထားသည့်အတိုင်း မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့်နှင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲထားလိုက်၏။

တကယ်ဆို စိတ်ကောက်ချင်တာနည်းနည်း၊ အချောခံချင်တာများများမို့ တမင်ပင် ဟန်လုပ်နေသည်ဆိုတာ ဈေးရှသာလျှင် အသိဆုံး။

“ဈေးရှ စိတ်မကောက်နဲ့ကွာ၊ ကိုယ် မချော့တတ်ဘူး”

“အို ရည်းစားကိုတော့ ချစ်တယ်ဆိုပြီး ချော့တော့မချော့တတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲ ချစ်တာနဲ့ချော့တာဆိုင်မှမဆိုင်တာ၊ အခု ကိုယ် ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာကလည်း ဂျပန်ကလာတဲ့ဝတ္ထုသည်ကို အထက်မြန်မာပြည်ဘုရားဖူးလိုက်ပို့နေရလို့ပါကွာ”

“ဒါဆို ဖုန်းကြိုဆက်ခဲ့ပါလား။ အဲလိုဆိုရင် ဒီက ပဟာဒီသည်ပင်းကိုအရှည်ခံပြီး မျှော်မနေတော့ဘူး”

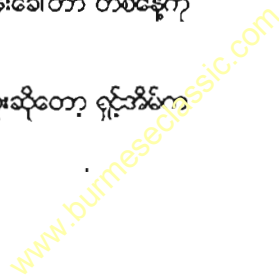
“အင်းပါ ကိုယ်လည်း အစီအစဉ်မရှိဘဲ ပြုန်းစားကြီး ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ပြုန်းစားကြီးနိုင်သလဲဆိုရင်လေ ဈေးရှနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့ နံပါတ်ဖုန်းကို မေ့ကျန်ခဲ့တယ်ကွာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုယ်အိပ်ထွက်စဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဈေးရှဆီက ဖုန်းမလာထားလို့ပေါ့”

“ဘာရယ် ဘာရယ် လင်းမြတ် ကျန်ခဲ့တဲ့ဖုန်းမလာဘူး ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ကိုယ်ပြန်လာတော့ အံ့ဆွဲထဲ မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ဖုန်းကို Call ဘယ်န Call လောက်ဝင်နေလဲကြည့်တာ တစ် Call မှကို မှတ်ထားဘူး”

“အို မဝင်ဘဲရှိမလား။ ရှင်ဆီကို နေ့တိုင်းဖုန်းခေါ်တာ တစ်နေ့ကိုတည်း ဆယ်ကိုးခါထက် မနည်းဘူး ရှင်းလား”

“ဒါနဲ့များ ခေါ်ထားတဲ့ Call တွေမတွေ့ဘူးဆိုတော့ ရှင်ဆီက

ရှင်အစ်မဆိုလား ဘာလား မပြောဘူးလား”

“ဪ အစ်မလား အင်း ခုထိတော့ ဘာမှမပြောဘူး”

ဝေဝေဝါ အပြောကြောင့် စူးရှ မျက်နှာကို လိုတာထက်ပို

ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း တော်တော်လေး အလေးအနက်ထားတာပဲ”

“ဆောရီးပဲ စူးရှရော ကိုယ်လည်း အစီအစဉ်မရှိဘဲ မြန်းတ

ကြီးသွားရတာမို့ပါ”

“ကဲပါ ခုမှ ဆောရီးမနေနဲ့တော့၊ ခုလော့လော့ဆယ် ခွဲရတ

ရက်တွေကြာနေလို့ စိတ်လည်းမကောက်ချင်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို စိတ်ဆိုးပြေပြီပေါ့”

“အင်း စိတ်ဆိုးပြေတဲ့အနေနဲ့ စူးရှကို ဈေးဝယ်ဖို့လိုက်

ပြီးရင် ဖူဂျီမှာ ကော်ဖီဝင်သောက်မယ်၊ အပြန်ကျရင် လင်းမြတ်အိမ်

အလည်လိုက်မယ်”

အိမ်ကိုအလည်လိုက်မယ်ဆို၍ လင်းမြတ် ရင်ထဲထိတ်ခနဲ

သွားသည်။

မိုးနင်းဖြူနှင့်သဘောတူပြီး မင်္ဂလာရက်တောင် သတ်မှတ်

ပြီးသော မာမိဟာ စူးရှကို ချစ်သူအဖြစ် အိမ်လည်ခေါ်သွားဖို့မပြော

သူငယ်ချင်းအဖြစ်နှင့် အိမ်လည်ခေါ်သွားလျှင်တောင် လက်ခံမည်မဟု

ဒီအတိုင်း ခြောင်ငြင်းလိုက်လျှင်လည်း စူးရှ၏ရန်တွေ့

သော စကားလုံးတွေကို နားကွဲမတတ် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မို့ အကြောင်း

ချက်တစ်ခုကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဟာ အဲလို အိမ်လည်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုပြောရမှာ

စူးရှရ၊ ခုတော့ အိမ်သွားလည်း စူးရှ သွားမောကြီးဖြစ်ရုံပဲ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကာ မျက်လုံးဝင့်၍ မေးသော စူးရှကို

မျက်နှာပေါ်တွင် အလိမ်တွေမပေါ်အောင် မနည်းဟန်ဆောင်ထိန်းရင်း

“ဟို ဟိုလေ မာမိ တရားရိပ်သာဝင်သွားပြီ၊ မနေ့ညကပဲ

ကိုယ်လိုက်ဖို့လိုက်တယ်လေ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ယောက်ျားမလောင်း ကြွေသွားအောင် အလိမ္မာတွေထုတ်သုံးပြု

ညီဟူသောအစီအစဉ်တွေ ခုတော့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ပျက်စီးကုန်၏။

“အင်း ဟုတ်တယ် မာမိ တကယ်ရိပ်သာဝင်သွားတာ”

“ဘယ်ရိပ်သာလဲ”

“မိုးကုတ်လေ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ရှင်မာမိ ရိပ်သာကပြန်ထွက်

လာတော့မှပဲ လိုက်လည်တော့မယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ လင်းမြတ်ရဲ့မာမိက

ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ဘယ်လိုစတိုင်လ်မျိုးကြိုက်လဲ”

“ဟင် မာမိက ဘယ်လိုစတိုင်ကို ကြိုက်ရမှာလဲ”

“ဪ လင်းမြတ်ရယ် ဝေလိုက်တာကွယ်၊ စူးရှက လင်းမြတ်

အိမ်ကို ချွေးမလောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ လိုက်မှာလေ၊ ယောက်ျား

www.burmeseclassic.com

လောင်းနဲ့တွေ့ရမယ့် စူးရှအတွက် ယောက္ခမကြိုက်တဲ့အကြိုက်လေးတွေ ကိုရွေးပြီးမှ သွားတွေ့တာပိုမကောင်းဘူးလား။ ဥပမာ လင်းမြတ်မာမိက ခေတ်ဆန်တာကိုကြိုက်တယ်ဆိုရင် စူးရှက ခေတ်သစ်မိန်းမပျိုလေးစတိုင် လို လန်းလန်းလေးဝတ်စားဆင်ယင်သွားမှာပေါ့။ အဲ ရိုးရိုးလေးကြိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ ဗမာဆန်ဆန် ယဉ်စစ်လေးနဲ့ ယောက္ခမလောင်းကြီးခိုက် သွားအောင် ဝတ်သွားမှာပေါ့။ လိုအပ်ရင် ဘီးဆထုံးထုံးပြီး ပါးပေါ်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးတောင် တင်သွားလိုက်ဦးမှာ”

တက်ကြွစွာပြောဆိုနေသော စူးရှ၏မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘယ် တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်တော့သည့်အတွက် လင်းမြတ် စိတ်မကောင်းဖြစ် ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်။

အမှန်ဆို စူးရှ၏ဟန်နှင့်စတိုင် နေထိုင်ပြောဆိုမှု အသိုင်းအဝိုင်း အဆင့်အတန်း အရည်အချင်းတွေအားလုံးသည် မာမိုအကြိုက်တစ်ခုမှ မဟုတ်။ တစ်ခုမှမပါ။

မိုးနှင်းဖြူ၏အထက်တန်းကျသော နေထိုင်မှုပုံစံနှင့် ခင်စူးရှ၏ ရဲရင့်ပွင့်လင်းသော နေထိုင်မှုပုံစံသည် ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်၍ပင်မရနိုင်။

ယုတ်ဆွအဆုံး အပြုံးချင်းယှဉ်လျှင်တောင် ခင်စူးရှ၏အပြုံး သည် မိုးနှင်းဖြူ၏အပြုံးလောက် အေးမြမှုမရှိ။

ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်နှင့်လက်ထပ်ရမည့် မိန်းကလေးနှင့် အာ သာချက် အားနည်းချက်ချင်း ယှဉ်ပြီး အဖြေတိုက်နေသော လင်းမြတ် အဖို့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မလုံချင်ပေမယ့် ဒါဟာ လင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်

ဒန်တီးခွင့်ရသည့် ကံကြမ္မာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

လင်းမြတ်ဘဝက ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ လက်တွဲဖော်ကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်း ကျ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိသည့်ဘဝမို့ အရာရာကို ကံတရားအတိုင်းဟု ခပ်ရိုး နိုးတွေ့ကာ မာမိစိစဉ်ပေးသည့် ကံတရားအတိုင်း အလိုက်သင့်လေး မျောလိုက်ရုံပင်မဟုတ်လား။

လင်းမြတ် ရင်ထဲမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာကတော့ စူးရှကို မေ့မစ်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။

စူးရှကရာ လင်းမြတ်မေ့မစ်လိုက်တိုင်း လင်းမြတ် ထားခဲ့ သည့်အတိုင်း နေရာမှာပင် ရပ်ကျန်ခဲ့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။

မိုးနှင်းဖြူနှင့်လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတာသိလျှင် လင်းမြတ်ကို ပြဿနာတစ်ခုခု ရှာမှာသေချာသည်။

လင်းမြတ် အကြောက်ဆုံးအချိန်က ထိုအချိန်ပဲဖြစ်သည်။

အရေးထဲ ဝိုင်ပြတ်နေ၍ နားကပ်ပေါင်ပြီး ပြန်လာသော ဆင်တူရှု
ချီသွားဖြဲလေးရယ်ရင်း ဩော်လိုက်သည်။

“ကဲ လာ လာ သမီးရော အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အိမ်ပြန်မှာလေ”

“အေးလေ ဒါကြောင့် အိမ်ကိုလိုက်မယ်၊ အိမ်ရောက်မှ သမီး
ဩက်တဲ့ပစ္စည်းရွေး၊ ဒါနဲ့ ကေကေရော ရှိလား”

“မရှိဘူး အန်တီ၊ သူ့အဒေါ်အိမ်ကို သွားတယ်”

“ဘယ်သူ့အဒေါ်လဲ၊ တူးတူးမာကိုပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အခု စူးရှတို့နေတဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်အဒေါ်ဆီကိုသွား
တာ”

“အေး အေးပါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရှိသေးဘူးဆိုတော့ ငါ့သမီး
အကြိုက်ကို အရင်ဆုံးရွေးထားလို့ရတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ လာပါ
ပြောနေကြတာတယ်၊ အိမ်ပေါ်မြန်မြန်တက်မယ် လာ”

စူးရှလက်ကို တစ်ဖက်ဆွဲ အထည်တွေထည့်လာသောလက်ဆွဲ
အိတ်ကို တစ်ဖက်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ဖို့ အန်တီချို စိတ်ဓာတ်
တွေ တက်ကြွ၍နေသည်။

စူးရှမှာသာ လစာမထုတ်ခင် ငွေပြတ်သွား၍ နားမှ နားကပ်ကို
ပေါင်ဆိုင်ပို့ပြီး ရလာသောငွေလေးတွေ ကုန်မည်အရေး စိတ်မသက်
သာဖြစ်နေရသည်။

ထိုသို့ ပစ္စည်းပေါင်ပြီး သုံးရသည်ဆိုတာကို ဖွင့်ပြော၍လည်း

အခန်း (၁၄)

“ဟယ် စူးရှပါလား”

“ဩော် အန်တီချို၊ ဘယ်လာတာလဲ”

“သမီးတို့အိမ်ကိုပဲလေ”

“ရှန် စူးရှတို့ဆီကို ဟုတ်လား ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“ဩော် သမီးနဲ့ကေကေကို အထည်ဆန်းလေးတွေ ပါလို့ လာပြ
တာကွဲ့၊ အန်တီချိုတူမလေး မနေ့က စင်ကာပူက ပြန်လာလို့ ဂါဝန်
ဒီဖိုင်းဆန်းဆန်းလေးတွေ ဝယ်လာတယ်၊ အဟင်း ဒီမှာ အန်တီချို
ပြန်ရောင်းဖို့လေး နောက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်အမှန်အကန် တစ်လုံးလည်း
ပါတယ်”

“ဩော်”

မဖြစ်။ အန်တီချို မပြောနှင့် တစ်အိမ်ထဲနေနေသည့် ကေကေပင် စူးရှ ငွေကြေးအကြပ်အတည်းဖြစ်နေသည်ကို နည်းနည်းမှ မရိပ်မိ။

မရိပ်မိအောင်လည်း စူးရှ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်မပျက်နေသည့် စူးရှ စိတ်ကတစ်မျိုး။ ကိုယ်မရှိတာကို ကိုယ်ပဲသိသည့် သူများမသိစေ ဆိုသည့် စိတ်မျိုးဖြင့် ကိုယ့်ကိုလူတစ်ဖက်သား အထင်ကြီးအောင်နေ သည်။

သူဌေးသမီးစတိုင်မျိုး နေတတ်သည်။ သိုသိပ်ပိရီလွန်းသဖြင့် စူးရှ၏အခြေအနေမှန်ကိုပင် ကေကေ လုံးဝမရိပ်မိစေရ။

ထိုသို့မရိပ်မိအောင်လည်း မိဘတွေက ပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေဟု ညာ ပြောကာ ရန်ကုန်မှာအလုပ်လုပ်ပြီး သင်တန်းတွေတက်ချင်လို့ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကေကေကို ညာထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ကေကေနှင့်ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုမှာ ဆုံမိကြပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားရာမှ မှော်ဘီမှာအလုပ်လာလုပ်သော ကေကေမှာ သူ့အဒေါ်အိမ်မှာ တစ်ယောက်ထဲနေရ၍ စူးရှအား သူနှင့် အတူလာနေဖို့ ခေါ်နေသဖြင့် ကရင်ထန်းလျက်အိုးတွေ့ကာ အဆောင် အိပ်ခန်းငှားခ သက်သာစွာဖြင့် ကေကေနှင့်အတူ အလကား လိုက်ကမ်း နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲသော စူးရှအဖို့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ငှား နေဖို့ဆိုတာ တော်ရုံလွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်။

ဒီထက်ပိုဆိုးသည်မှာ ကိုယ့်ကိုလူအထင်ကြီးအောင် လိမ်

ညာရ ဟန်ဆောင်ရတာ အပင်ပန်းဆုံးဖြစ်သည်။

“စူးရှ ဟဲ့ သမီး သော့ဖွင့်လေ”

အတွေးတို့ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ၊ လှေကားပေါ်မှ တက် လာရင်း အခန်းရှေ့ရောက်နေမှန်းပင် သတိမထားမိလိုက်။

အန်တီချို သတိပေးမှ အတွေးစတို တိခနဲ ပြတ်သွားကာ

“ဪ အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ စူးရှ အတွေးလွန်သွားတယ်

အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အန်တီချိုကို အရှက်ပြေရယ်ပြရင်း လွယ်ထားသော စလင်း

ဘတ်အိတ်ထဲမှ သော့ကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အန်တီချိုမှာ လက်ထဲမှအထည်ထုပ်

ကို ဘုတ်ခနဲ ချကာ

“သမီးရေ ရေလေးတစ်ခွက်လောက် တိုက်ခမ်းပါကွယ်၊ လှေကား

တက်ရတာ မောလိုက်တာ၊ အသက်ကလေး ရလာတော့ သက်လုံက သိပ်မကောင်းချင်တော့ဘူး”

အတွင်းခန်းထဲဝင်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက်

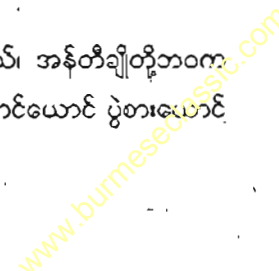
ကိုထုတ်ရင်း

“ဒါဆိုလည်း အိမ်မှာပဲ နားနားနေနေ နေပေါ့ အန်တီချိုရယ်၊

ဘာလို့ အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်နေသေးလဲ”

“အမလေး နေချင်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ အန်တီချိုတို့ဘဝက

သက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်မှာလေ၊ ကုန်သည်ယောင်ယောင် ပွဲစားယောင်

ယောင်နဲ့ ဟောဒီပါးစပ်ကလေးရှိနေလို့ မိသားစု လူတန်းစေ့နေနိုင်တာ၊
ငါ့သမီးတို့ ကေကေတို့လို မိဘတွေမျိုး ကျောထောက်နောက်ခံကောင်းလို
ကတော့ ဒီအလုပ်ဘယ်လုပ်လိမ့်မလဲ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ကဲပါ ရော့ စကားတွေအများကြီးပြောလို့ ပိုမောနေပါမယ်
ရော့ သောက်လိုက်ဦး ရေအေးအေးလေး”

အန်တီချိုလက်ထဲကို ရေဖန်ခွက်လှမ်းပေးပြီး အထုပ်တွေနား
မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

အထည်တွေ မပယ်ချင်ပေမယ့် မဝယ်ပြန်လျှင်လည်း စူးရှကို
မဝယ်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး အထင်သေးသွားဦးမည်လေ။

စူးရှ အကြောက်ဆုံးက လူတွေ စူးရှကိုအထင်သေးသည့်
အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်မှာကိုပဲဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို စူးရှဘဝက ဘာမှမဟုတ်ဘူးလေ။

အခန်း (၁၅)

“အံမယ် အံမယ် နားမှာလည်း နားကပ်က ပုံစံတစ်မျိုး၊
ဆတ်ထားတဲ့ဂါဝန်ကလည်း အလန်းဇယားနဲ့ နင့်ကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့
ဒီညနေသလိုပဲ စူးရှ”

အပြင်မှပြန်လာသော ကေကေမှာ နားကပ်အသစ် ဂါဝန်
အသစ်နှင့် အိမ်ရှေ့ဆက်တီခုံမှာ ကြွကြွရွရွလေးထိုင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေ
သော စူးရှကိုအကဲခတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒါက အန်တီချိုဆီကဝယ်လိုက်တာလေ၊ စင်ကာပူ
က ပါလာလို့တဲ့၊ နင့်ကိုပါ စောင့်သေးတယ်၊ သူ့မြေးကိုကျွန်ုပ်ရှင်ကြီးရ
အဆို မစောင့်ဘဲ ပြန်သွားတာ”

“ဟွန်း နင်တော့ အညှပ်ချခံလိုက်ရပြန်ပြီ”

“အယ် ဘာကိုအညှပ်ချခံလိုက်ရလို့လဲ”

“စင်ကာပူကပါတဲ့ဂါဝန်ဆိုပြီး ဈေးတွေမတန်တာဆန့် ရောင်း သွားပြီမဟုတ်လား”

“အေးလေ တကယ်လည်း စင်ကာပူကပါလာတဲ့ Brand တွေ ပဲဟာ ကြည့်ပါလားတံဆိပ်တွေကို အမှန်အကန်တွေချည်းပဲ”

“ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရလဲ”

“ကေကေ ဂါဝန်စကိုကိုင်ပြီး မေးသည်။

“တစ်သောင်းခွဲထဲပါ။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညှိတ် အိပ်တော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိတာပေါ့။ ဟဲ့ ဒီမှာကြည့် ဒီနားဆွဲနဲ့ငါနဲ့ လိုက်လား”

“အေး လိုက်တယ်။ နင့်ရဲ့အရင်နားကပ်ကရော”

“ရှိသားပဲ အမြဲတမ်းဝတ်နေရလို့ ရိုးသွားပြီလေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီနားကပ်ကို သိမ်းထားပြီး ဒါလေး ထပ်ဝယ်လိုက်တာ”

“ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“နှစ်သိန်းသုံးသောင်းကျတယ်။ ၁၅ ပဲရည်အပြည့်”

စူးရှနားမှ နားကပ်ကို ကေကေ ကိုင်ကြည့်ကာ သဘောကျ သွားသည်။

“လှတယ်နော် နင့်မျက်နှာလေးနဲ့မို့ ပိုလိုက်တာနေမှာ”

မြှောက်ပြောလျှင် အလွန်သဘောကျသော စူးရှမှာ သူ့နားမှ နားကပ်ကို ကေကေက အတုကြီးဟု ပြောလိုက်မှာကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်ဖြစ်နေသည်။

ညနေကတည်းက နားကပ်အစစ်ကို အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်နဲ့ ခြီး နားပေါက်ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် လူအထင်သေးခံ နေမည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် နားကပ်အတုကြီး လုပ်ဝတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ ထမင်းစားတော့မယ် ကေကေ၊ နင်ရော စားတော့မလား”

“ဟေ့အေး၊ စားနှင့်လိုက်တော့ ငါ ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ချိုးလိုက်လေ။ ငါတို့အတူတူ စားရအောင်၊ နင်ရေချိုးနေတုန်း ငါ ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်”

“အေး ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ငါ ရေချိုးခန်းမြန်မြန်ဝင်လိုက် သည်”

ကေကေ ရေချိုးခန်းဘက်ဝင်သွားတော့မှ စူးရှ ဟင်းခနဲ သက် ခြင်းချလိုက်သည်။

ဘဝကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြတ်သန်းခဲ့မိသည့် အတွက် တကယ်တမ်း စိတ်ပင်ပန်းရသူက စူးရှပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၆)

“ဝါး ပန်းစည်းလေးက လှလိုက်တာ လင်းမြတ်ရယ်”

တွေ့တွေ့ချင်း ကမ်းပေးလာသော ခရမ်းရောင်ရင့်ရင့် သင်္ဃန်းစည်းကို ဝမ်းသာအားရလှမ်းယူလိုက်သည်။ စူးရှမျက်နှာမှာ ကျေနပ်ဖိတ်ဖြစ်နေသောအရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။

သစ်ခွရခွံ သိပ်မမွှေးပေမယ့် စူးရှ တရွံ့ရွံ့နမ်းကာ ထိုပန်းစည်းကို တော်တော်လေး တန်ဖိုးထားနေပုံရသည်။

ခင်စူးရှ ပျော်နေသလောက် လင်းမြတ် မျက်နှာမသာယာ

“လင်းမြတ် တစ်ခါမှ ပန်းစည်းမပေးဖူးဘဲနဲ့ ခုမှ စူးရှဘာလို့ပန်းစည်းပေးတာလဲဟင်”

“တောင်းပန်ချင်လို့ပေါ့”

နည်းနည်းထူးဆန်းနေသော လင်းမြတ်စကားကြောင့် ခင်စူးရှလင်းမြတ်ကို အသေအချာကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံသည်နှင့် လင်းမြတ်အကြည့်တွေ ချက်ချင်းလွဲပစ်လိုက်သည်။

စူးရှ၏ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေကို ရင်ဆိုင်ရမည့်အရေး တွေးပြီး သွေးပျက်နေသူက လင်းမြတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘာမျှမသိသေးသော စူးရှမှာသာ ပန်းကိုတစ်လှည့် လင်းမြတ်ကိုတစ်လှည့် နားမလည်စွာကြည့်ပြီး

“လင်းမြတ် ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ။ စူးရှကို တောင်းပန်ရအောင် လင်းမြတ် ဘာအမှားမှ လုပ်မထားဘူးလေ”

“ဟင်အင်း အရင်က မလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ခုလုပ်ရတော့မှာမို့ ကြိုပြီးတောင်းပန်ထားတာပါ”

“ကျွတ် ဘာလဲကွာ၊ စကားကိုဝေနေတယ်၊ ဒဲ့သာပြောစမ်းပါ စူးရှ စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

ပွင့်လင်းမှုမရှိသော လင်းမြတ်၏မြဲစိစိ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စူးရှရင်ထိတ်လာသည်နှင့်အမျှ စိတ်လည်းမရှည်တော့။

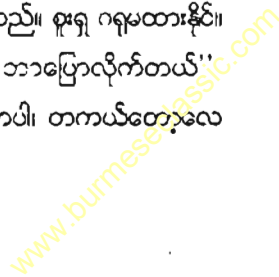
“ကိုယ့်ကိုမေ့လိုက်ပါတော့”

“ဘာ”

ကျယ်လောင်သွားသော ဘာဆိုသည့် စူးရှ၏အသံကြောင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ လူအချို့ စူးရှကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ စူးရှ ဂရုမထားနိုင်။

“ဘယ်လို လင်းမြတ် ရှင် ကျွန်မကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကိုယ့်ကိုမေ့လိုက်ပါတော့လို့ ပြောတာပါ၊ တကယ်တော့လေ”

ကိုယ်က ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးခွင့်မရှိဘူး”

“အဲဒါ ဘာစကားလဲ၊ လူတိုင်း ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးကြရတာပဲ၊ အခု လင်းမြတ် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာလဲ၊ စူးရှကို နားရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ၊ ဒီမှာ ရင်တွေတုန်လွန်းလို့ အသက် ထွက်မတတ်ပဲ”

သွေးပျက်နေသော စူးရှ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လင်းမြတ်လည်း တော်တော်လေး အနေခက်နေပုံပင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စူးရှရေမှ အငွေ့ပျံ့၍ ထွက်သွားချင်သည်။

“ကိုယ့်ကို မာမိက သူ့သဘောတူတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ် ပေးတော့မယ်”

ကြားရသည့်စကားလုံးတွေက ခင်စူးရှကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်သို့ လွင့်ထွက်သွားမတတ်ကို ပြင်းထန်လွန်းသည်။ စူးရှအတွက် ကမ္ဘာပျက် မတတ်ပင်။

“ဘယ်လို ရှင် ရှင်လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် စူးရှ ကိုယ် စူးရှကိုချစ်ပေမယ့် မာမိစကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး စူးရှဆီ မလာရဲဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အလေးအနက်ထား လေးစားတန်ဖိုးထားချစ်ရသူက မာမိပါ။ မာမိစကားကို ကိုယ်ဘယ်တုန်း ကမှ မလွန်ဆန်ခဲ့ရဲပါဘူး”

ပါးပေါ်သို့ ဘယ်အချိန်တည်းက စီးကျလာမှန်းမသိသည့် မျက် ရည်အချို့နှင့်အတူ စူးရှ၏မျက်ဝန်းတို့သည် နာကျင်စူးရှကာ သွေးပျက်

ဦးကောင်း၏။

“အဲဒါနဲ့ပဲ ရှင်ကို စူးရှက မေ့ပစ်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရှင် ပြောတော့ စူးရှကို ချစ်တယ်ဆို၊ လက်ထပ်ပြီးရင် သားသားလေးတွေ မီးမီးလေးတွေ မွေးပေးလို့ ရှင်ပဲပြောခဲ့တာမဟုတ်လား။ ရှင်ရဲ့ဆန္ဒက စူးရှရဲ့ဆန္ဒမို့ အဲဒီလိုအချိန်ရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်မျှော်လင့်ခဲ့ရသလဲ နှင်သိလား”

“အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကလွဲ ပြီး ကိုယ့်မှာတခြားပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး”

“စူးရှ နှလုံးသား သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေတာကို ဒီလိုစကား ဆုံးမျိုးနဲ့ပဲ ပြီးပါပြီဆိုတဲ့ စာတန်းကို ထိုးလိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ လင်းမြတ်”

လင်းမြတ်မှာ တခြားပြောစရာစကားလုံးမရှိတော့။ ခုချိန်မှာ နှုတ်လာသမျှ စကားလုံးရင်ရင်ကြမ်းကြမ်းတွေကို ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရုံပင်။

“ရှင် ရက်စက်တယ်၊ အရမ်းရက်စက်တယ်”

လက်ထဲမှ ပန်းစည်းဖြင့် လင်းမြတ်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ရင်း မှု့ချ ငိုလိုက်သည်။

ဒီနေ့ဟာ ခင်စူးရှ၏မျှော်လင့်ခြင်း တံတိုင်းကြီး ခါးလည်ကနေ နှုတ်ကျသည့်နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

ခုတင်ထက်တွင် ဟိုတက်လိုလိုနိုက် ဒီဘက်လိုလိုနိုက်နှင့်ဘဝမှာ ဘစ်ခါမှ မခံစားဖူးသော အသည်းကျခြင်း ဝေဒနာကို အလူးအလှိုမ့် ခံစားနေရရှာ၏။

“လင်းမြတ်ရယ် ဖူးရှု လင်းမြတ်ကိုချစ်တယ် ဖူးရှုကို ထားမသွား မိမ့် လင်းမြတ်မရှိဘဲ ဖူးရှု ဘယ်လိုရှင်သန်ရမလဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖူးရှု ဆီ ပြန်လာခဲ့ပေးပါ”

ငိုသံလုံးငွေ့နှင့်ပြောနေသော ဖူးရှု၏အသံသည် အခန်းထဲ တွင် ခပ်တိုးတိုးလွင့်ပြန့်နေသည်။

ဘေးခုတင်မှ ကေကေပင် ဖူးရှု၏အဖြစ်ကိုမြင်နေရ၍ စိတ် ကောင်းဖြစ်ရသည်။ ချွေးသိပ်ပေးပေမယ့်လည်း ချစ်သူနှင့်လမ်းခွဲခွဲရ သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ရင်ထဲက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်မတတ် ကျရှင်ရသော ခံစားမှုတွေကို ဘယ်လိုစကားလုံးတွေက ကုစားနိုင်မှာတဲ့

အိပ်မရတော့မယ့်အတူတူ ကေကေ ခုတင်ထက်မှ ခပ်လေး ဆေး ထလိုက်သည်။ ဖူးရှုနားလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဖူးရှု အငိုမျက် မာဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး

“ဟင် ကေ နင် မအိပ်သေးဘူးလား”

“နင့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ငါ ဘယ်လိုအိပ်ပျော်နိုင် လဲဟာ၊ လင်းမြတ် မမိုက်ဘူး၊ ဒီကောင်မှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိလိမ့် မယ်လို့ ငါ ထင်မထားဘူး”

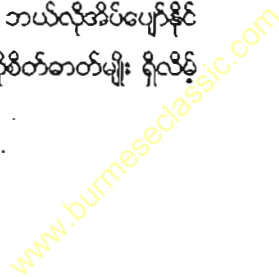
အခန်း (၁၇)

ခင်ဖူးရှု တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပါ။

ဒီနေ့ဟာ ချစ်သူရဲ့လမ်းခွဲခွဲရသည့်နေ့မို့ ဒီနေ့မျိုးကိုနုန်းသည် အရာရာကို အစက ပြန်စခွင့်ရခဲ့မည်ဆိုလျှင် လင်းမြတ်ထံမှ ခုလို လမ်းခွဲစကားမထွက်ရလေအောင် ကြိုးစားချင်သည်။

ခုတော့ ခင်ဖူးရှု၏ကမ္ဘာမှာ ဘာမှမကျန်ခဲ့တော့လောက်အောင် မြင်မြင်သမျှအရာတွေက ဟင်းလင်းပြင်ကြီးလို ဗလာနတ္ထိ။ ရင်ထဲမှာ ဂလိုင်ပေါက်လို နှလုံးသားတွေ တစ်စစပဲ့ထွက်ကုန်၏။

မျက်ရည်တို့က တာကျိုးသလို စီးကျကာ မျက်ဝန်းတွေသည် ဝိုရလွန်း၍ မို့အစ်ဖောင်းပြည့်နေသည်။

“ငါ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကေ၊ ငါ သူ့ကိုလုံးဝ လမ်းမခွဲ နိုင်ဘူး။ ငါ့အနားမှာ သူမရှိရင် ငါ့ဘဝကြီး ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိတော့ ဘူး”

ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးပြောရင်း ကေကော့ပခုံးကို ခိုပြီး ထပ်ငို ပြန်သည်။ ဒီမျက်ရည်တွေ ဘယ်တော့များမှ ခမ်းခြောက်တော့မှာလဲ။

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရယ် သူ့ကို ငါလည်း ဒေါသထွက်နေတာ ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် လမ်းခွဲရဲတဲ့စိတ်ဓာတ် မျိုးက တော်ရုံတည်ကြည်တဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အသိသာကြီး”

“ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ သူ့နဲ့ငါနဲ့ ချစ်သူသက် တမ်း တစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူ့အကြောင်းတွေကို အားလုံးမသိခဲ့ရပေမယ့် ငါ သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေကိုတော့ အကုန်ပေးဆပ်ထားခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါပေမဲ့ သူမှ နင့်အချစ်တွေကို မလိုအပ်တော့တာ ဒါကြောင့် နင်လည်း သူ့ကိုမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါတော့ သူငယ်ချင်း ရယ်”

ကျောပြင်ကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ပြီး နှစ်သိမ့်မှုပေးသော ကေကော့ ၏ ဝတ္တရားမပျက်နှစ်သိမ့်မှုတွေသည် တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ခံစားနေသော စူးရှအဖို့တော့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် အရှက်တရားအချို့နှင့် စိတ်ခံစား မှုတွေကို ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားစေ၏။

မေ့ပစ်လိုက်ရမယ်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း မေ့မပစ်နိုင်ပါဘူး။

ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်ကို လှလှပပလေး ပုံဖော်ပြီးကာမှ စက္ကူစုတ် ဘစ်ရွက်လို ခြေမဲ့ခံခဲ့ရတာဟာ စူးရှအတွက် တရားပါမလား။ တုန်ပြန်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတော့ ရှိရမယ်လေ။

အခန်း (၁၈)

“ဟင် လင်းမြတ်၊ ကေကေ ဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကော်ဖီဆိုင်ထဲက ထွက်လာတာ လင်းမြတ် မဟုတ်လား။”

လက်ချင်းချိတ်၍ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေကြသည့် လင်းမြတ်နှင့် မိုးနှင်းဖြူကြည့်နှုန်းခန်းကို ကေကေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ဟုတ်တယ် ဒီကောင်ရုပ်ကြီး ခွေးချီသွားတာတော့ မှတ်မိတယ်”

ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေကျက်ဖို့အဝေးကြီးလိုနေသေးချိန်မှာ မြတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက လူကိုနေရာမှာတင် မူးခနဲ မိုက်လဲကျမတတ်ပင်။

ဘေးတွင်ရပ်နေသော ကေကေလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ လဲမသွားအောင်ထိန်းရပ်နေရသည်။ ကေကေ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ထင်

မြတ်တို့အတွက် ငေးကြည့်ရင်းမှ တဆက်တည်းမှာပင် လင်းမြတ်ဟာ ဘာကြောင့် ခင်စူးရက် စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့မိဘသဘောတူသော မိန်းကလေးကို လက်ခံခဲ့ရသလဲဆိုသည့်အဖြေကိုလည်း သိခဲ့ရသည်။

ခင်စူးရ လှပါသည်။

သို့သော် စူးရအလှသည် အထက်တန်းလွှာတွေလို ကျော့ကျော့ မော့မော့လေးနှင့် နဖတ်စင်ကြည်နေသော အလှတရားမျိုးမဟုတ်။

သာမန်လူလတ်တန်းစားတွေထဲမှာသာ ထင်းခနဲ မြင်သာသည့် အလှမျိုးလောက်သာ။ ထိုအလှမျိုးလောက်နှင့်ယှဉ်လျှင် ယခု လင်းမြတ် ဆားမှာ လက်ချင်းချိတ်လျက်ရှိနေသည့် မိန်းကလေး၏အလှက ပို၍ ခို၍ ထင်းနေအောင် စာဖွဲ့ရလောက်အောင် လှပါသည်။

“ဒီကောင် နင့်ကိုခေါက်သွားတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

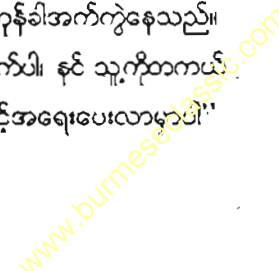
ကေကေစကားက အမှန်တရားတစ်ခုကို ဖော်ညွှန်းပေးမယ့် ဗုဒ္ဓအတွက်တော့ အောင်သီးအောင်သက် ခံစားမှုတို့နှင့်အပြိုင် ရင်နာစရာ ကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကေကေ၊ ပွဲသွားကြမ်းလိုက်ရမလား”

စူးရ၏မျက်လုံးတွေသည် နေရောင်အောက်မှာ မောင်းချဇားကို ဆွှင်းခနဲ ဖွင့်လိုက်သလို မနာလိုရိပ်တွေ လက်ခနဲတောက်သွားသည်။ အသံတွေသည် အသက်မပါသူလို တုန်ခါအက်ကွဲနေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့က ဝိတ်ရှည်ရှည်စောင့်လိုက်ပါ။ နင် သူ့ကိုဘာကယ်

ချစ်တဲ့အတွက် ကံကြမ္မာက နင့်အတွက် အခွင့်အရေးပေးလာမှာပါ။”

ပြဿနာတွေ အရှည်အရှည် မဖြစ်စေချင်၍ ချွေးသိပ်သော
ကေကော့စကားလုံးတွေသည် အင်အားမဲ့သော စူးရှကို နှစ်သိမ့်ရာမရောက်
ဘဲ လှောင်ပြောင်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

အရိပ်လိုနေပူကစောင့်ဆိုပြီး ထီးဆောင်းထွက်သွားသူရဲ့စကား
ကို နားယောင်နေလျှင်တော့ ဘဝပဲ နေလောင်သွားတော့မပေ။

မရိုးမသား ချစ်ပြခဲ့တာကို လူနံကြီးလို ခံစားခဲ့ရတာထက်စာ
လျှင် ရိုးရိုးသားသား ပြဿနာရှာလိုက်တာ ပိုကောင်းမလားပင်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ စူးရှ”

လှမ်းတားချိန်ပင်မရလိုက်တော့။ စူးရှ၏ခြေလှမ်းတွေသည် မာ
ဖီနေသော ကျားသစ်မတစ်ကောင်၏ရန်လိုနေသော ခြေလှမ်းတွေအသွယ်
ဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်နေသော လင်းမြတ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ရင်မော့ရသူက ကေကော့
ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၉)

ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ လာရောက်ပုတ်လိုက်သော အထိအတွေ့
ကြောင့် မိုးနှင်းဖြူကို ကားထဲဝင်ထိုင်စေပြီး တံခါးချပ်ကို ပိတ်နေသော
လင်းမြတ် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် စူးရှ”

“ဒါလား ရှင်နို့လက်ထပ်မယ့်သူဆိုတာ”

“အင်း ဟုတ် ဟုတ်တယ်”

လင်းမြတ်ပုံစံက စူးရှ ပြဿနာရှာမှာကို တော်တော်လေးဖြူ
နေသည့်ပုံဖြစ်နေသည်။

“စူးရှကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ထားခဲ့လို့ရမယ် ထင်လား လင်းမြတ်”

စူးရှပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်မျိုး။

“ဟိုလေ စူးရှ ကိုယ်တောင်းပန်တယ်ကွာ၊ ဒီနေရာက ကိုယ်တို့ ပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့လုပ်ပြီး ရှင်းရှေ့မယ့်နေရာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ညနေကျရင် ကိုယ် စူးရှဆီလာခဲ့မယ်လေ”

ချွေးသိပ်နေမှန်းသိ၍ စူးရှတို့က ဖြေတော့။ ထူးခြားပြီးတော့ လည်း မျှော်လင့်မနေတော့။ ခုဟာက မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့်ပက်သလို ဖြစ်နေပေမယ့် မျက်စိရှေ့မှာနှစ်ယောက်သား အကြည်စိုက်နေသည့် မြင်ကွင်းကိုတော့ ခေါင်းငုံ့မျက်နှာလှည့်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်မသွားနိုင်။

“မလိုပါဘူး၊ ငိုသီကို လာစေချင်လို့ ရှင်ကိုလာအောက်ကျိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အကြည်စိုက်နေတဲ့မြင်ကွင်းက ကျွန်ုပ် မျက်လုံးထဲမှာ အမှိုက်လိုဖြစ်နေလို့ လာတွေ့တာ”

“လင်း အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

အေးအေးကြည်ကြည် အသံလေးတစ်သံ ကားထဲမှ ခပ်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မိုးနင်း ဒါ ကိုယ့် ကိုယ့်ရဲ့”

“ချစ်သူပါ”

လင်းမြတ် စကားတွေထစ်ထစ်ခေါ်နေစဉ်မှာ အဖြေကို အဆုံးသတ် ပေးလိုက်သူက ခင်စူးရှဖြစ်သည်။

“တို့နာမည် ခင်စူးရှ”

“ဪ လင်းမြတ်ချစ်သူ ခင်စူးရှ ဆိုတာ ယူကို၊ နာမည် ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပြီ”

“ဟင်”

ထင်ထားသည့်အခြေအနေက စူးရှ ခုလို ချစ်သူပါဟု မြောင် ပြောလိုက်လျှင် တစ်ဖက်မိန်းကလေးမှာ လင်းမြတ်ကို နာကျင်သော အကြည့်ဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး မလိုလားသော ရန်ထောင်စကားတွေ ပြောမည်၊ ပြီးလျှင် လင်းမြတ်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဟူသော လမ်းခွဲ စကားဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်မည်။

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် လင်းမြတ် ကိုယ့်အိပ်ပြန်လာမည်။

“စူးရှ အဲဒါ မိုးနင်းဖြူတဲ့၊ လူကြီးချင်းသဘောတူထားကြလို့ ခြန်မာပြည်ကို လက်ထပ်ဖို့ပြန်လာတာ”

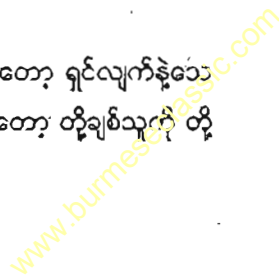
“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်စူးရှ ယူချစ်သူကို လုယူသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

အသည်းနှလုံးတွေကို သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ဓားဦးချွန် နှင့် အကြိမ်ကြိမ် ထိုးဆွပြီးမှ ဆောရီပါပါတဲ့လား။

“တို့ကတော့ ဝမ်းမသာဘူး၊ ရှင်ကိုမြင်ရတာတင် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်နာမည်ကိုကြားလိုက်ရတာတည်းက ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ၊ တို့ချစ်သူကို လုယူပြီးမှ ဆောရီလို့ပြောတာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ဟင်အင်း တို့လုမယူပါဘူး၊ လူကြီးတွေစိစဉ်တာကို ဝတ္တရား အရ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံလေးပါ”

“ဘာ ဝတ္တရားအရ ဟုတ်လား။ ဒီမှာတော့ ရှင်လျက်နဲ့သေ နေရသလိုပဲ၊ တို့မှာ ဘာမှမကျန်ခဲ့တော့ဘူး၊ ဒီတော့ တို့ချစ်သူကို တို့

ပြန်လိုချင်တယ်၊ ပြန်ပေးပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ပေးပါ။”

“တို့လူယူခဲ့တာမဟုတ်တဲ့အတွက် ဘာကိုပြန်ပေးရမှာလဲ ခင်စူးရှ၊ တို့ဆီကို လင်းမြတ်မလာသေးဘူး။ သူလည်း သူ့မိဘစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ လက်ထပ်ဖို့ကို ဝတ္တရားအရ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံလေးပဲ သူသာဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် စူးရှဆီကိုပြန်လှည့်သွားလို့ရတာပဲ။ တို့က အတင်ဆွဲမထွားဘူး။ ရှင့်ဆီကို လင်းမြတ် ပြန်လာတာ မလာတာ တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ ယုတ်ဆွအဆုံး ရှင် ဒဿင်္ဂီရိုလို အချစ်ရှုံ့သမားဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် တို့ပယောကကင်းတယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့်ပြောနေသော မိုးနှင်းပြ ကိုမှေးကျဉ်းသော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာ တို့က အချစ်ရှုံ့သမား ဟုတ်လား။ အဟက် အချစ် ရှုံ့ရုံနဲ့ ဒဿင်္ဂီရိုကို တန်းညှိရအောင် ရှင့်မှာ လက်ကံဒီပရိုလို့လား။ နားလိုက် စမ်းပါ။ ရှင့်ရဲ့အချစ်ဆိုတာကြီးကို ခပ်ပေါပေါ လူပြက်တွေရဲ့ဇာတ်ပို့မှာ သွားရွတ်ပြလိုက်။ တို့က အချစ်ရှုံ့တာမဟုတ်ဘူး။ အလှယူခံလိုက်ရတာ နားလည်လား”

“အို နိုး တို့ လှမယူပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ရှင့်ဆီပြန်လာတာ မလာတာ လင်းမြတ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ လင်းမြတ်အနေနဲ့ တို့ဆီတိုးလာလို့ လည်း ရတယ်။ ရှင့်ဆီကိုလှည့်ပြန်လို့လည်းရတယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်မို့ တို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

နစ်ယောက်သား အခြေအတင်ဖြစ်လာကြသည်။ တစ်ဖက်နား

တစ်ဖက် အလျော့ပေးကြမည့်ပုံမပေါ်။ ကြားထဲမှ လင်းမြတ် အနေခက် သာသလို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်မှ လမ်းသွားလမ်းလာအချို့ပိုင်းကြည့် ဘာခံရ၍ ရှက်လည်းရှက်လာသည်။

“တော် တော်ကြပါတော့ ကဲ စူးရှ ကိုယ်တောင်းပန်တယ်ကွာ၊ ပြန်ပါတော့နော်၊ စူးရှဆီကို ညနေလာခဲ့မယ်၊ လုံးဝ ကတိပေးတယ်ကွာ”

“ဈေးသိပ်ဖို့ဆိုရင်တော့ လာစရာမလိုဘူး၊ လင်းမြတ်”

“ကဲပါ ကိုယ် စူးရှ ကျေနပ်လောက်တဲ့အထိ လိုက်လျောမယ် ဟုတ်ကဲ့။ နော် ခု မာမိဆီအရေးတကြီးသွားစရာရှိလို့ ကိုယ် ဒီကနေ အမြန် သွားမှဖြစ်မှာမို့ပါ ပလိစ်”

အနားအညွတ်တောင်းဆိုနေသော လင်းမြတ်ကို ယုံကြည်မှုလုံးဝ မရှိ ရင်ထဲမှာ နာကျင်တာပဲသိသည်။

“ကဲပါ စူးရှရယ် လူ့မြင်ကွင်းကြီးမှာ ရှင်းနေလို့ပြဿနာက ပြီးသွားမှာမှမဟုတ်တာ လာပါ။ ပြန်ကြရအောင် ကဲ လင်းမြတ် ရှင်လည်း နေ့ရက် မျက်စိရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားပါ”

တင်းမာသော လသံဖြင့် နှင်လိုက်သော ကေကော့စကား ကြောင့် လင်းမြတ် ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားသည်။ ပွဲက ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးဘူးဆိုတာ လင်းမြတ် သိနေသည်ပဲ။ တကယ်တမ်း မပြတ်သားခဲ့သူက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲလေ။

“ဒါက ဘာလဲ ဘာအတွက် ဟောဒီငွေတွေတစ်ထပ်ကြီးကို ချွေးလှ လာချပေးရတာလဲ”

များပြားလှသော တစ်လောင်းတန်အုပ်တွေကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ လောဘအနည်းငယ်ဖြစ်မိပေမယ့် တကယ်တမ်း စူးရှ မျှော်လင့်မက်မောခဲ့ရတာက ဒီထက်မှမကတာ။

“ကိုယ် စူးရှကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

ရှေ့ဆက်လာမည့်စကားကို အလောတကြီး မျှော်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီ ဒီငွေတွေက ကိုယ့်နဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် နစ်နာကြေးလို့မှတ်လိုက်လို့ရပါတယ်”

ထင်မှတ်မထားသော စကားကြောင့် စူးရှ မျက်နှာညှိုးဆင်းသွားသည်။ စူးရှကို အမှန်တကယ် မနှစ်နာစေလို၍လား။ ဒါမှမဟုတ် ငွေမက်သည်ဟု ထင်ထား၍ ခုလိုပုံစံမျိုးဖြင့် စူးရှ၏သိက္ခာတရားတွေကို ရိုက်ချိုးလိုက်တာလား။

“ဘာ စူးရှ ရှင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ ငွေမက်လို့ ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာလား”

“အဲ အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က မှားယွင်းမှုအတွက် ကိုယ်လေ စူးရှကိုအရမ်းအားနာတယ်၊ တစ်ခုခုခွဲပြန်ပေးဆပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပေးဆပ်ရင် ကိုယ့်ဘက်က တရားမဝလို့စဉ်းစားတိုင်း အဖြေကောင်းကောင်း ထွက်မလာဘူး။ နောက်ပြီး စူးရှ

ငွေလိုနေမှာပဲဆိုတာကို ကိုယ်သိသွားတော့ ဒီနည်းလမ်းကို သုံးလိုက်တာပါ”

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ စူးရှတဝမှာ အလိုအပ်ဆုံးက ငွေကြေးနဲ့ဂုဏ်ပကာသနဆိုတာကို သူကောင်းကောင်း ရိပ်မိသွားပုံပင်။

“စူး စူးရှ ငွေလိုမှာစိုးလို့ ဟုတ် ဟုတ်လား”

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် မူးနေောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ဆန့်ခိုင်းတက်လာသော ဒေါသငွေတွေကို ထိန်းချုပ်ချို့ချပ်နေရသော ဆေးနာက ရင်မှာအဆမတန် ဆို့တက်လာသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ကိုယ် စူးရှကို အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘာ”

မျက်နှာကို ရေခွေးပူနဲ့ပက်လိုက်သလို ဖျဉ်းခနဲ ပူဆင်းသွားသည်။ တစ်သက်လုံး ထိန်းလာသည့် သိက္ခာတွေက ကိုယ်တောင်မသိ ဆိုက်ရဘဲ ကျဆင်းနေသည်ပဲ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“ဒါကြောင့် စူးရှ ငွေလိုနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိလိုက်ရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုနာကျည်းတယ်ဆိုရင် ဒီငွေကို လက်ခံမှဖြစ်မယ်၊ တကယ်ဆို ကိုယ်ဟာ မင်းအပေါ် တကယ်ကိုသစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ”

“ရှင် စူးရှကို တကယ်ချစ်ခဲ့လား။ မချစ်ခဲ့ဘူးလားဆိုတာ စူးရှ ချစ်တယ်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ရင်ထဲမှ နေရာယူခွင့်ရှိမနေမူတော့

အချစ် အချစ်လို့ အော်ဟစ်မြည်ငါးနေတဲ့မိန်းမဟာ အရှုံးနဲ့အတူတူပဲ ဟူသော အသိတရားတစ်ခု ရင်ထဲလှစ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်။

“ဖြေလေ၊ ဖြေစမ်းပါ။ ရှင် စူးရှကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူးမဟုတ် လား။ မချစ်ခဲ့လို့သာ ခု ဒီလို လမ်းခွဲဖို့ အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာတာ လေ”

လင်းမြတ်နှုတ်တွေ လူအတစ်ယောက်လို ဆွံ့အ၍နေသည်။ သို့သော် မဖြေဘဲ ရှောင်လွှဲသွား၍လည်း ရမှမရတာ။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုး လဲဆိုတာ သေသေချာချာ မသိသေးတဲ့ ခပ်ညှည့်ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါ”

“ဘာ ဒါ ဒါဆို ရှင် စူးရှကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဖူးပေါ့”

လင်းမြတ်တက်မှ အသံတိုးတိတ်နေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဖြစ်နိုင်သလို စိတ်ကုန်လွန်းရင်လည်း ဆိတ်ငြိမ်သွားနိုင်တာပဲ လေ။ အဖြေကရှင်းနေပြီ။ လင်းမြတ်ဟာ စူးရှကို တကယ်အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။

နုလုံးသားမှာ ဂလိုင်ခေါက်နေလျက်သားနဲ့ နောက်ပြန်မလှည့် ဘူးဆိုလျှင် စူးရှအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးထူးလာနိုင်မှာမဟုတ်တာ။

ရင်ထဲမှာတော့ မကျေနပ်ခြင်းတွေ နာကျင်ခြင်းတွေ အမှန်း တရားတွေကို စုပုံထပ်ထားလိုက်သည်မှာ နည်းတဲ့ထုထည်မှမဟုတ်တာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့။

အချစ်နှင့်ပထမအကြိမ် လွဲခဲ့တဲ့ သနားစရာကောင်းလွန်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာမည့် အချစ်အတွက် သင်ခန်းစာယူခွင့်ရှိသွားတာပေါ့။

“ရှင် စူးရှရှေ့ကနေ ထွက်သွားပါတော့၊ သွား၊ ရှင်ငွေတွေကို ညည်း ပြန်ယူသွားပါ၊ သွား ထွက်သွား”

ခံပြင်းလွန်း၍ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်သည်။

ဘယ်အချိန်တည်းက အနားကထွက်သွားချင်နေလဲမသိသော လင်းမြတ်မှာ စူးရှရှေ့မှ အပြစ်သားတစ်ယောက်လို ခပ်ကုတ်ကုတ်လှည့် ထွက်သွားသည်။

သံယောဇဉ် လက်ကျန်လေးဖြင့် တစ်ချက်ကလေးတောင် လှည့် ကြည့်။

အဟက် တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေပါလား။

ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်း၍ စူးရှရှေ့မှ ငွေတွေကိုကြည့်ကာ ခြောက် သံသယာရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ရယ်သံတွေက အသက်မပါ။

“အေးပါ ငါမပြောတော့ပါဘူး။ နင်သူ့ကိုထပ်ပြီး မျှော်လင့်နေ
အစိုးလို့ နင့်ကိုအသိပေးထားတာ”

အောက်နုတ်ခမ်းကို ပြတ်လှမဲတတ် ခပ်နာနာဖိကိုက်လိုက်
သည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိမ့်ကိန်းတွေ အထပ်ထပ်ချထားတဲ့ဇာတ်ကွက်
မှာ ကြိုးဆွဲရာကို ကခုမိတဲ့သူက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ။ ခုတော့ ပြီးပါပြီ
စာတန်းထိုးပြီး ရင်ထဲမှာဂလိုင်ပေါက်ဖြစ်ခဲ့သူက ကိုယ်ပင်။

အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး ပေါက်ခနဲ ကျလှလှမျက်ရည်
တံတို့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲသုတ်လိုက်သည်။

“ငါ ငါ သူ့ကိုမမေ့နိုင်ပေမယ့် မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားမှာပါ။
သူ့ကိုမေ့ကိုမေ့ပစ်ရမယ်။ ငါ့ဘဝထဲမှာ သူမရှိတော့ဘူး။ လုံးဝ မရှိ
တော့ဘူး ကေကေရယ်”

အင့်ခနဲ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

ချစ်သူတစ်ယောက်၏စွန့်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရသူ မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက် ထိုမျှလောက်တော့ ကြေကွဲခွင့်ရှိသည်မို့ ကေကေ သက်ပြင်း
ခံချက် ဟင်းခနဲ ချကာ အနားမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ညီ ဟိုရောက်ရင် မာဇိုကိုသေချာဂရုစိုက်နော်၊ ဟိုမှာ ရာသီ
အရမ်းအေးတာ” တဖွဖွ မှာနေသော သားကြီးကိုကြည့်ပြီး
ခင်သက်ထား ခွဲရမှာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၂၀)

“ဒီနေ့ လင်းမြတ်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဆီဒိုးနားမှာ လုပ်တယ်”
အပြင်မှပြန်လာသော ကေကေ သယ်ဆောင်လာသည့်စကား
အကြောင်းအရာက မကျက်သေးသော ဒဏ်ရာကို အချွန်နှင့်ဆွသလို
ခံရခက်လှသည့်ဖြစ်ခြင်း။

အမှန်ဆို မိုးနှင်းဖြူဆိုတဲ့ သတို့သမီးနေရာမှာ စူးရှဖြစ်ရမှာ
ကိုယ်ရမယ့်နေရာကို သူများကို ရက်ရက်ရောရော ဖယ်ဖေး
လိုက်ရတဲ့ရာဝေင်က ကမ္ဘာပြိုတောင် ပျယ်ပါ့မလား။

“ငါ ဘာမှမသိချင် မကြားချင်တော့ဘူး ကေကေရယ်။ သူ
အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ငါ့ကိုယ်ငါ အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်နေ
သလို ခံစားရတယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုကိုရား၊ မာမိအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုကိုသာ မမချယ်ကို သေသေချာချာရရှိကံ၊ မမချယ်ထက်စာရင် မာမိက ဒေါင် ဒေါင်မြည်နေတဲ့အတွက် မစိုးရိမ်နဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ မာမိက လိုက်မယ့်သာ လိုက်သွားရမှာ မိချယ်ကို သိပ်စိတ်မချဘူး”

“ချယ့်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ မာမိရယ်၊ မာမိသာ ဟိုမှာ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာတွေအနဲ့ လျှောက်လည်ပြီးပျော်ခဲ့”

“စိတ်ချ မမချယ်၊ မိုးနင်း မာမိကို ဂျပန်ပြည်တစ်ပြည်လုံး မရောက်ဖူးတဲ့နေရာမရှိအောင် အနှံ့လိုက်ပို့မယ်၊ အဟင်း ကိုကိုနဲ့မမချယ် သာ မိုးနင်းတို့ဆီကို အလည်လာနိုင်အောင် အချိန်ပေးပါ”

လေယာဉ်ထွက်ခင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မချ စကားတွေပြောရင်း လေယာဉ်ထွက်ချိန် နီးကပ်လာ၏။

လေယာဉ်မယ်တွေ၏လေယာဉ်ထွက်ခွာချိန် သတိပေး ကြေညာချက်ကြောင့် သားနှင့်ချွေးမကို မခွဲနိုင်သည့်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာညှိုးသွားကာ

“ကဲ သားနဲ့သမီး ပြန်ကြတော့ မာမိတို့ လေယာဉ်ထွက်ချိန်ထိ မစောင့်နေနဲ့တော့နော်”

“ရပါတယ် မာမိရဲ့၊ ချယ်တို့ မာမိတို့စီးသွားတဲ့လေယာဉ်ကို ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့ချင်လို့”

“ဟင့်အင်း အဲလို ကျန်ခဲ့ရမှာကို မာမိ မလိုချင်ဘူး၊ မာမိ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ပြန်တော့နော် မာမိစကား နား

ထောင်”

ချွေးမ၏မေးစေ့လုံးလုံးလေးကို တယုတယ ကိုင်ကာ အတင်း ပြန်ခိုင်းနေသော ယောက္ခမဖြစ်သူ၏စကားကို ချယ်ရီမောင် မလွန်ဆန်ရက်။

“ကဲပါ ချယ်ရယ် မာမိအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ လာပြန်ကြမယ် မာမိ ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်နော်”

“အေးပါ မာမိဆက်ပါ့မယ် သားရယ်”

“ကဲ ညီနဲ့ညီမလေး ကိုကိုတို့သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

အားလုံးကို လက်ပြုနှုတ်ဆက်ပြီး မင်းဖျိုနှင့်ချယ်ရီမောင်မောင် လေဆိပ်တာဝါထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

အိမ်ပြန်လျှင် ယခင်လို မိသားစုစုံစုံလင်လင် မရှိတော့ပါလား ဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဟာဆင်းသွားကာ ချယ်ရီမောင်မောင်ကို ဆောင်းဥကြည့်လိုက်သည်။

ချယ်ရီမောင်မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ အတိုင်းသား သင်မာပ်နေ၏။

“ချယ် နောက်ရက်ဆိုရင် ချယ်တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းတော့မှာ ကွာ၊ ချယ် မပျင်းအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမလဲ”

ချစ်နီးအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်ပေးနေသဖြင့် ချယ် အပြုံးခပ်ဖျော့

မျောပြုံးကာ မင်းပျိုကိုမော့ကြည့်၏။

“ချယ် ပျင်းရင် ချယ်မှာအဖော်တွေမှ အများကြီးပဲ”

“ဟင် ဟတ်လား ဘယ်သူတွေလဲ၊ ချယ်သူငယ်ချင်းတွေလား သူတို့က ကိုယ် ကုမ္ပဏီသွားနေတုန်း အဖော်လာလုပ်ပေးမယ်တဲ့လား အားရဝမ်းသာအမေးကြောင့် ချယ်ရီမောင်မောင် ခပ်ခနဲ ရသွမ်းသွေးလိုက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မင်းပျိုပါ ကားထဲဝင်ထိုင်ရင်

“ချယ် ပြောလေ ချယ်သူငယ်ချင်းတွေ အဖော်လာလုပ်ပေးမယ်တဲ့လား”

“ကိုရယ် ဘာလို့ အဲလောက် စိတ်ဝင်တစား မေးနေတာလို့”

“မေးရမယ်လေ၊ ကိုယ်မှ ချယ် အထီးကျန်ရမယ့်အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေချင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်က ချယ်ဘေးမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာလုံးအချိန်ပြည့် အဖော်လုပ်ပေးနေချင်တာ”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ပေးလေ”

“တကယ်လား ဒါဆို ကိုယ့်လုပ်ငန်းတွေကို သူများတွေနဲ့ ထားလိုက်မယ်လေ”

ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ပြောနေသော မင်းပျိုကို လက်တောက်ဆေးမျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်ကာ

“အဲလောက်ထိ မလိုပါဘူး ကိုရယ်၊ စောစောက ချယ်ပြော

အဖော်တွေ ရှိပါတယ်ဆို”

“ဟတ်ပါပြီ၊ အဲဒီအဖော်တွေကို ချယ်က ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေပြန်ရင်လည်း ငွေကြေးကုန်ကျတာထက် ချယ်ပင်ပန်းမှာကို ကိုယ်က စိုးရိမ်ပြန်ရော”

“အို နီး နီး၊ ချယ်အတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးဘူး၊ နောက်ပြီး သူတို့ကို ဘာမှဧည့်ခံစရာမလိုဘူး၊ သူတို့က စာအုပ်စင်တွေပေါ်မှ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေကြတာ၊ ချယ် လိုအပ်လို့ခေါ်မှသာ ချယ်ကိုအဖော်လုပ်ကြတာလေ”

ချယ် ဘာကိုရည်ညွှန်းနေမှန်း သိပ်သဘောမပေါက်ချင်။

“ဘာလဲကွာ စကားကိုရှင်းအောင်မပြောဘူး”

ချယ် ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ကိုကလည်း ဝေးလိုက်တာ၊ စာအုပ်စင်ပေါ်မှာနေတယ်ဆိုမှ ခဏာ ချယ်ရဲ့အဖော်တွေက စာရေးဆရာမ ဂျူးတို့၊ မင်းခိုက်စိုးစန်တို့ ဆရာနေဝင်းမြင့်တို့ နန္ဒသိန်းခံ ဒေါက်တာစိုးလွင်၊ ဆရာဖော်ကျီတို့ ဆရာဖော်ဖော်အောင်တို့ အို စာရေးဆရာတွေများ လက်ချိုးရေလိုတောင် ဆက်နဲ့ဘူး၊ သူတို့အားလုံးက ချယ်ရဲ့အထီးကျန်နေတဲ့စိတ်တွေကို အဟာရဖြစ်အောင် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေပေးမယ့် အဖော်ကောင်တွေပေါ့”

ဒီတော့မှ မင်းပျို ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ခပ်ဖွဖွရိုက်ကာ

“ဟာကွာ ချယ်ရယ် ဒါများ အစကနဦးထဲက စာတွေဖတ်မှာ ခေါ့လို့ ပြောလိုက်ရင် ရနေတာကို”

“ဟင့်အင်း အဲလို မပြောချင်ပါဘူး။ ချယ်က သွယ်ဝိုက်ပြောရတာကို သဘောကျတယ်”

ကလေးဆန်သော အမူအရာနှင့်ချစ်စရာကောင်းသော ချယ်ပါးပြင်ကို မနာအောင်ခပ်ဖွဖွ ဆွဲလိမ်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

“ချယ်ကတော့လေ ကိုသာ အနားမှာရှိကြည့် ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်မှာ အဖီလေးဆွဲပြီးနေရလည်း ကျေနပ်တယ် သိလား ကို”

အခန်း (၂၁)

“ချယ်ရီ ချယ်ရီ”

အထူးကုဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ချယ်ရီမောင်မောင် ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန် ရပ်ကာ အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ချယ်ကို လက်လှမ်းပြကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို မြင်ဖူးသလိုလိုရှိနေသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစား၍မရသေး။

“ချယ်ရီ အမလေး ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ သေချာကြည့်နေတာ။ ဒီပုံစံလေးက ခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲသေးတော့ မမှားနိုင်ပါဘူးလို့ စိတ်က ထင်နေတာ”

အနီးရောက်မှ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး ချယ်ရီ မျက်နှာမှာ

အံ့ဩရိပ်တို့ထင်ကာ

“ဟင် အန်တီချိုလှိုင် အန်တီချို မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ချယ်ရီရဲ့”

“ဟယ် အရင်က ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်မလေးက ခုလို ဖက်တီးပျက်ကြီးဖြစ်လာတော့ ချယ် မနည်းပုံပမ်းနေရတာပေါ့လို့ ခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီချိုရယ်”

မိတ်ဟောင်းဆွဲဟောင်းတွေ ပြန်တွေ့ရ၍ ချယ်ရီမောင်မောင် မျက်နှာပေါ်မှ နွေးထွေးမှုတွေသည် အသက်ပါလွန်းလှကာ ဝမ်းသာအံ့ဩ ဖြစ်နေသည်။

“ချယ်ရီ နေမကောင်းဘူးလား သမီး”

ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လာ၍ နေမကောင်းဘူးလားဟု တန်းလောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် အန်တီချို၊ ခုတစ်လော ချယ်ကျန်းမာရေးနည်းနည်းချူချာနေလို့ နှလုံးအထူးကုနဲ့ လာလာပြနေရတယ်လေ”

“ဪ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ချယ်ရီလေးက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက နှလုံးရောဂါအခံရှိနေတာပဲ ဒါနဲ့ သမီးအမျိုးသားရော မပီတီးလား”

“အင်း ဟုတ်တယ် မပါဘူး၊ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမှာ နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးရှိလို့ ချယ်လည်း ဆေးခန်းသွားဖို့ မခေါ်တော့တာ”

“ဒါဆိုလည်း တခြားအဖော်တစ်ယောက်လောက်တော့ ခေါ်တ

မှပေါ့ သမီးရယ်၊ တစ်ယောက်ထဲ သွားလာနေရင် လမ်းမှာ မှုတာမော်တာဖြစ်တော့ ခက်ရချည်ရဲ့”

ဟိုးယခင် ကလေးဘဝကတည်းက ချိပိုးထိန်းကျောင်းလာရသော ကလေးမို့ စိုးရိမ်စိတ်အမှန်ဖြင့် ပူပန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ခဲချိန်မှာ ချယ်ဘေးမှာ အဖော်ဆိုလို့ ချယ်အမျိုးသားပဲရှိတာ အန်တီချိုရဲ့”

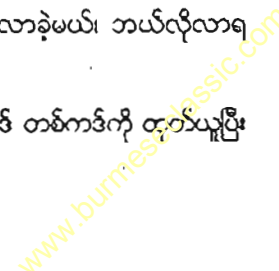
“ဟော့တော် အမျိုးသားဘက်က ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက ရော တစ်ယောက်မှအဖော်မလိုက်ပေးကြဘူးလား”

“သူတို့ မရှိကြဘူးလေ၊ အခု အိမ်မှာ ချယ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲရှိတာ အန်တီချိုရဲ့၊ ကဲပါ လမ်းမကြီးမှာ စကားရပ်ပြောလို့ မကောင်းပါဘူး၊ လာ အိမ်လိုက်ခဲ”

အန်တီချိုလက်ကို အတင်ဆွဲကာ ကားရိရာသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ အန်တီချိုဟာ ချယ်ရဲ့အငှားမိခင်ဆိုလျှင် မမှားချေ။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ချယ်ကို ထိန်းကျောင်းဖို့အတွက် ချယ်တို့မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာလို အတူနေလာသူမို့ ချယ် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့တော့ အန်တီချို လိုက်လို့မရဘူး သမီးရယ်၊ ဒီလိုလုပ် မိလား၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အန်တီချို ချယ်ဆီလာခဲ့မယ်၊ ဘယ်လိုလာရမယ်ဆိုတာကို လိပ်စာပြော”

စလင်းဘက်ဒ်အိတ်ထဲမှ လိပ်စာကဒ် တစ်ကဒ်ကို ထုတ်ယူပြီး

အန်တီချိုဆီ တရိုတသေ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော့ အန်တီချို ဒါ ချယ်နေတဲ့လိပ်စာကမ်း၊ မနက်ဖြန်တကယ် လာနော်၊ ချယ် မျှော်နေမယ် သိလား”

“စိတ်ချ သမီးနဲ့အတူ ပြန်တွေ့ရလို့ အန်တီချိုကလေး ထကချင် လောက်အောင် ဝမ်းသာနေတာ၊ မနက်ဖြန် လာကိုလာမယ်၊ အဲဒီကူး ရှေးဇာတင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြတာပေါ့ကွယ်”

“ချယ် မျှော်နေမယ်နော်”

“လာပါမယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ချယ်သွားတော့မယ်နော်”

ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ရင်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် တစ် တစ်ခုကို တွေးမိကာ

“ဪ အန်တီချို ဘယ်သွားမှာလဲ၊ လာလေ ချယ် လိုက် ပေးမယ်”

“နေပါစေ သမီးရယ်၊ အန်တီချိုက ဒီနားလေးတင် သမီးသ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီချို၊ ဒါဆို ချယ်သွားတော့မယ်နော်”

အန်တီချိုကိုလက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ အန်တီချို၏ပုံရိပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီချိုနှင့်ပြန်တွေ့ရတာ ချယ်အတွက်တော့ အင်အားတစ်ခုတိုးသလို ဝမ်းသာစရာပင်။

ချယ် စိတ်ထဲမှ စိတ်ကူးတစ်ခုကို အန်တီချိုနှင့်တိုင်ပင်ရမည်။

နော်”

ဖြတ်မောင်းသွားသော ဇိမ်ခံကားအနက်ရောင်ကြီးကို မျက်စိ
ဆစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်ရင်း စူးရှ၏စိတ်တွေ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာသလို
စေားလိုက်ရသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လာတာ နေမှာပေါ့ဟာ”

“ငါ လှမ်းခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းသား”

လွန်သွားမှ နှမြောတသ ဖြစ်နေသည့် ခင်စူးရှကို အစိဗွယ်
သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“နင် ဇာတ်လမ်းလုပ်ဦးမလို့လား”

“အေးပေါ့ဟာ မိုက်တာတော့ တော်တော်မိုက်တယ်၊ သူနဲ့သာ
အတ်လမ်းဖြစ်သွားရင် လင်းမြတ်ထက်သာတယ်”

ကေကေ အူချိုတစ်ချောင်းကို အချဉ်ရည်တို့ပြီး ဝါးရင်း စူးရှ
ကို မျက်စောင်းဝေလိုက်သည်။

“အရင်တစ်ယောက်အတွက်ကုတံ့ မျက်ရည်တောင် နှင့်ပါပေါ်
ခဲ ခြောက်သေးလို့လားဟယ်၊ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး၊ ဟိုက မိန်းမရှိနေရင်
ဆတ်တုတ်မေ့ရမယ့်သူက နင်ပဲနော်”

“ပထမအချစ်နဲ့ ကံမကောင်းပေမယ့် ဒုတိယအချစ်နဲ့ ကံ
ကောင်းချင်ကောင်းမှာပါဟယ်”

“ဘုရားရေ စူးရှ နင်စိတ်တော့ ကေ ဝါးပါသေးတယ်နော်၊
အေးကထိ လင်းမြတ်ကို တတပြီးငိုနေတဲ့နင်က အခု ဒုတိယအချစ်ဆို

အခန်း (၂၂)

“ဟယ် ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဟိုလူ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဈေးထိပ်ရှိ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ
ထိုင်စားနေတုန်း စူးရှ၏အလောတကြီး လှမ်းပြသောနေရာသို့ ပလုပ်
ပလောင်း ဝါးနေရင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

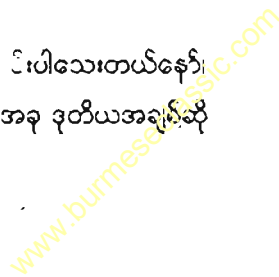
“ဟာ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်သူလဲ စူးရှရဲ့”

ကေကေ လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရ။

“ဟာ နင်ကလည်း ဟိုလူလေ ငါတို့လိမ္မော်သီးကို ကားနဲ့
ထက်ကြိတ်သွားတဲ့လူလေ”

“ဪ ကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ကိုလူချောကိုပြောတာလား”

“အင်း ဟုတ်တယ် သူ ဒီနားကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး”

တာကို မျှော်လင့်နေသေးလား”

“ဒါပေါ့၊ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အချစ်တစ်ခါ သေဆုံးသွားတာနဲ့ နောက်ထပ်အချစ်သစ်တစ်ခု ထပ်မွေးဖွားခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

“ဪ မွေးပါ၊ မွေးပါ အဲဒီမှာ အချစ်တွေရော ကလေးတွေ ရောမွေးဖို့ ချစ်ပါ၊ ဟိုက မယားကြီးတုတ်တုတ်နေရင်လည်း မယားငယ် ဆိုတဲ့ဂုဏ်ထူးပဲသေသလေးကိုပါ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ဦး ဟွန်း၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး လင်တရူးမလေး”

မကြားတကြား ပြောလိုက်သော ကေကော့အပြစ်တင်စကားကို စူးရှ စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် အားရပါးရပင် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သေးသည်။

“ဟယ် ဘာဖြစ်လို့ အကျယ်ကြီးအော်ရယ်ရတာလဲ”

စူးရှ ပေါင်ကိုခပ်ဖွဖွလိမ်ဆွဲပြီး အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို ဟန်ပြန်သည်။

“အဟင်း ကြိုက်တယ်၊ အဲဒီလင်တရူးမလေးဆိုတဲ့ နာမည် အတိုင်း ငါတကယ်ရှားနေပြီ သိလား။ ကေ ခုချိန်မှာ ငါ အမက်မောဆုံး အရာက ဘာလဲသိလား။ အဟက် ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ငါ့ရှေ့ကို ဘွားခနဲ ပေါ်လာဖို့ပဲ”

“နင့် မရှက်ဘူးလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လူတွေကြားထဲမှာ အချစ် အချစ်နဲ့တစာစာ အော်နေရတာလဲ”

“အချစ်ဝတ်နေတာလေ၊ ဒါ ဘာရှက်စရာလဲ၊ လူတိုင်းအချစ်နဲ့ မှမကင်းကြတာ၊ အခု ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် တရုတ်ရော အချစ်နဲ့

ဘင်းလားလို့ မေးကြည့်လိုက်ပါလား”

စူးရှ မျက်နှာမှာပြောင်စပ်စပ်နှင့် အမူအရာတွေ ပြန်လည် သန်းဆန်းလာသည်။

“တော်ပါ ဒါ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သိချင်ရင် နင့်ဖာသာ မေးကြည့်၊ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

နှစ်ယောက်သား ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပြောနေကြသည်ကို ဝက်သား တုတ်ထိုးသည်တရုတ်ကြီး လှမ်းကြည့်ကာ

“ညီမတို့ ဘာအဆင်မပြေတာရှိလဲ၊ ဘာလိုလဲ ဘာလုံးပေးရမလဲ”

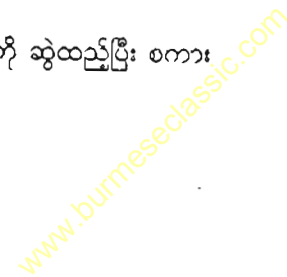
“အချစ်”

“ဟမ် အချစ်ဟုတ်လား၊ ငါ့ဆိုင်မှာ အချစ်မရှိဘူး။ အူချိုတို့ အသည်းတို့ နှလုံးတို့ပဲရှိတယ်၊ အဲ နားရွက်တို့ နှာခေါင်းတို့လည်း ရှိတယ် အဟစ် ဟစ် ဟစ် ဟစ်”

ပါးစပ်မှ ယောင်ထွက်သွားသဖြင့် စူးရှ ဘရိတ်အုပ်ချိန်ပင် မရလိုက်တော့။ တရုတ်ကြီးဆီမှ စကားလုံးအရှည်ကြီး ထွက်လာသည်။

“အို အချစ်ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးကြီးဖာသာ ကြားချင် ချက်ကြားနေတာ၊ ဒီကပြောတာ အချစ်ကိုပြောတာ အချစ် အချစ်၊ ဒီမှာကြည့် ပုလင်းထဲမှာ ကုန်တော့မယ်”

အသံထွက်ခြင်း ဆင်တူသော အချစ်ကို ဆွဲထည့်ပြီး စကား ထမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်ရသည်။

ကေကေ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုချကာ ဣန္ဒြေမရသော
စူးရှကို မျက်စောင်းခပ်လက်လက်ထိုးလိုက်သည်။

“ဟွန်း လင်တရူးမလေး”

အခန်း (၂၃)

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ကေကေ ကေကေရေ”

“ဘာလဲဟ ဒီမှာရေချိုးနေတယ်”

ခင်စူးရှ ရေချိုးခန်းတံခါးကို အသည်းအသန်ထုကာ အော်
နေသဖြင့် ရေချိုးခန်းရင်းမှ အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်။

“ပြန်ပြန်ချိုး နင့်ကိုပြစရာရှိလို့”

“ဪ ခုကွပါပဲ၊ ရေချိုးတာတောင် ဖိပ်နဲ့မချိုးရဘူးဟယ်၊

ဘာကိုပြမလို့လဲ”

“ကိုလူချော ဂျန်တဲလ်မန်းရဲ့ပုံပြမလို့”

“ဟွန်း ဒီလူအကြောင်းမပြောရရင် နင် ခုနေ ဘုံနဲ့ခနဲ လဲ”

သေသွားရင်တောင် ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး သိလား။”

“အေးပါ ငါမသေခင်လေး ပြောခဲ့ချင်လို့ပါ။ မြန်မြန်ချိုး”

အပြင်ကနေ အလောတကြီးဖြစ်နေသော စူးရှကြောင့် ကေလေး
ရေချိုးခန်းထဲမှ မွေးပွသဘက်ကြီးပတ်ကာ ထွက်လာသည်။ ဖုန်းကိုင်ကာ
ပျာယာခတ်နေသော စူးရှကို မျက်စောင်းခပ်ပျစ်ပျစ်ထိုးရင်း

“ကဲပြော ဘာပြမှာလဲ”

“ငါ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ သူ့ကိုတွေ့တယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“သူ့လည်း facebook သုံးတယ်ဟာ၊ လင်းမြတ် ဝေါလ်ထရပ်
ဝင်ကြည့်လိုက်တာ၊ သူ့ကိုတွေ့လို့ invite လုပ်လိုက်တယ်”

“ဟွန်း ဒါမျိုးကျတော့ လက်သွက်တယ် မိန်းမ၊ နင်ကသာ
ဖြစ်နေတာ ဟိုက နင့်ကိုသိတောင်သိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခုမသိပေမယ့် နောင်သိတော့မှာလေး သူ့နဲ့ငါ ဖွစ်တွတ်ပေါ်
မကြာမကြာတွေ့တော့မှာ၊ အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ် ကြည့်စမ်းပါဦး
ဝေါလ်ထရပ် ငါဝင်ကြည့်တာလေ သူ့လုပ်ငန်းပရောဂျက်ကဓာတ်ပုံတွေ
တင်ထားတယ်၊ ခန့်လိုက်တာဟယ်၊ ပိုကဲဆံတော်တော်ချမ်းသာမယ့်ပုံ
တွေ”

ဆွေဆွေခုန်မတတ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသော စူးရှကို ပိုမို
ကောဟူသော ခပ်စွေစွေအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ဟွန်း၊ လင်တရူးမလေး”

“ရှူးမယ် သူနဲ့သာ နီးနီးလေးနေရမယ်ဆိုရင် လင်တပြီးရင်

အရူးမျိုးကို ပီပီပြင်ပြင်ကို ရှူးရမှာမို့ တန်အောင်ရှူးမယ် အဟာ

“ဟယ် သွားပြီ နင့်ကိုကုဖို့ဆေးမရှိတော့ဘူး။ မနေ့တစ်နေ့က
အသည်းကွဲဒေဇာနဲ့ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေပြီမှ ခုနောက်ထပ် ကလူ
မယ့်လူတွေ သွားပြီဆိုတော့ နင့်ကွဲနေတဲ့ဟာ ပြန်ဆက်ပြီးပြီပေါ့ ဟင်
ပြောစမ်းပါဦး တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ လင်တရူး”

ထိုသို့သာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောလိုက်တော့သည်။ မပြောချင်
တည်းမရ။ ဖြစ်ပျက်နေပုံက ငါ၊ပြေမဆားလူးသလို နန့်နန့်တက်နေ၏။

“ကံကြမ္မာက ဒီဂျန်တဲလ်မန်းနဲ့ ဖူးစာဆုံရမယ့်ကံပါလို့ ငါ့ကို
သိပ်မြတ်နိုးပေးလိုက်တာ၊ အခု သူ့ကိုငါ Hi လို့နှုတ်ဆက်ထားတယ်၊
သူ့မှာ Online ပေါ်တက်လာရင် ငါ့စာကိုသူတွေ့ပြီး သူ့လည်းပြန်နှုတ်
ဆက်မှာ၊ အဲဒီကနေစပြီး အင်တာနက်ပေါ်က အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး
စမ်းပျိုးရဦးတော့မှာပေါ့၊ ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်တာဟယ် အဟစ်
ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဘုရားရေ နင်နဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်မိတာကိုက ငါ့အမှားထင်
တယ်”

ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် အူမြူးနေသော စူးရှကိုကြည့်ပြီး စိတ်လည်း
ကပ်မိ ရယ်လည်းရယ်ချင်နေသည်။

ထင်တရား

“အဲဒါဟာ ဟင် ဒီမှာ ဖွင့်ကြည့်ပါဦး။ ကိုကို စာပို့ထားပုံရတယ်”

message file ကို ဖွင့်ကြည့်ခိုင်းနေသဖြင့် မင်းပျိုဖွင့်လိုက်သည်။

“လင်းချစ်သူတဲ့ ကိုကို invite လုပ်ထားတာ၊ လက်ခံလိုက်ပါဦး”

“ဟာ နေပါဦး ချယ်၊ အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ မိတ်ပြန်မဖွဲ့ချင်ပါဘူး” မင်းပျိုသည် facebook သုံးပေမယ့် သူငယ်ချင်းအများကြီးမရှိ။

“ဪ ကိုကလည်း သူငယ်ချင်းများတော့ ကိုအတွက် ပိုပြီး အမြင်ကျယ်တာပေါ့၊ ချည်းမှာဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေ နှစ်ရာကျော်လောက် ဆောင်ရှိတာ”

ပြောပြောဆိုဆို ချယ်ရီမောင်လက်ချောင်းလေးတွေသည် ကီးဘုတ်ပေါ်မှ ခလုတ်လေးတွေဆီ သွက်လက်စွာ ရောက်သွားပြီး

Hello! ဟူသော စာတန်းလေးကို ခပ်သွက်သွက်ရိုက်၍ ပို့လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် လင်းချစ်သူထံမှ Hi ဟူသော စာတန်းလေး ဖြန့်ပို့သည်။ မင်းပျို စိတ်မဝင်စား၍ ကွန်ပျူတာ screen ပေါ်မှ

အကြည့်သွဲကာ စားပွဲပေါ်မှ လုပ်ငန်းပိုင်တွေကိုလှမ်းယူကာ တစ်ရွက်ချင်း သုန်ကြည့်ပြီး မနက်ဖြန်အတွက် လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို အစီအစဉ်ဆွဲလိုက်သည်။

အခန်း (၂၄)

“ကို အင်တာနက် သုံးနေတာလား”

နွားနို့ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ဝင်လာသော ချယ်ရီမောင် မင်းဘေးမှာဝင်ထိုင်ပြီး နွားနို့ဖန်ခွက်ကို ကွန်ပျူတာဘေးမှာ အသာထလိုက်သည်။

“အင်း ဟုတ်တယ် ချယ် ဒီနေ့ ဘာသတင်းများ ထူးထူးခြားခြားတက်မလဲလို့ facebook ဖွင့်ကြည့်တာ”

ချယ်ရီမောင်ပါ screen ပေါ်မှ တက်လာသော ပုံတွေ သတင်းတွေကို လိုက်ဖတ်ရင်း

“Sea Game အားကစားပွဲအကြောင်းတွေပဲ တက်မှာ”

www.burmeseclassic.com

မင်းပျိုစိတ်မဝင်စားတော့၍ ချယ်ရီလည်း facebook ဆက်မသုံးတော့ဘဲ ဝေါလ်ထဲမှပြန်ထွက်ကာ အင်တာနက် ပိတ်လိုက်သည်။

“ကို ချယ် ကိုနဲ့တိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

မင်းပျို ပခုံးပေါ်မေးတင်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသော ချယ်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာတိုင်ပင်မှာလဲ ချယ်ရဲ့၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဘာလဲ ချယ် ကျန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့ ကိရိယာတွေဝယ်မလို့လား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်၊ အဲဒါထက် အဆပေါင်းများစွာ အရေးကြီးတဲ့စကားတိုင်ပင်ချင်တယ်”

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသောစကားမို့ လက်ထဲမှဖိုင်ကို စားခွဲပေါ်တင်ကာ ချယ်ရီမောင် ပြောလာမည့်စကားကို စောင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟိုလေ ချယ်တို့ ကလေးယူကြရအောင် ကိုရယ်”

မဖြစ်နိုင်သော စကားမို့ မင်းပျို၏ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးနှစ်ဖက် စုကျုံ့သွားသည်။

“ဟာ ချယ်ရယ် မဖြစ်နိုင်တာကိုကွာ အိုကိုပြောတော့ ချယ် ကလေးယူလို့မရဘူးဆို ဇွတ်မလုပ်ပါနဲ့ ချယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ ချယ်ကို တစ်သက်လုံးရှိစေချင်နေတာကို ကိုယ့်နားမှာမနေဘဲ လောကကြီးထဲက ထွက်သွားမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရင်သွေးလေး လိုချင်ပေမယ့် လောကကြီးနှင့်အပေးအယူ လုပ်

ဘေးသလို တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်လျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးရမည်ဆို သည့်အတိုင်း အဖြစ်မခံနိုင်။

မမြင်ရသေးသော ရင်သွေးကို မလိုချင်လို့မဟုတ်။ မင်းပျိုမှာ အင်စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိပါသည်။ ကလေးလိုချင်သောဆန္ဒသည် မင်းပျို ဆရာမှာ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒတစ်ခု။

သို့သော် အခြေအနေနှင့်အချိန်အခါအရ ရင်ထဲက အိပ်မက် ဆစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်ခွင့်မရတာတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ခုဟာက ချယ် ကိုယ်ဝန်လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး ကိုရဲ့”

“ဟင် အငှားလွယ်မလို့လား”

သဘောပေါက်စွာဖြင့် တအံ့တဩ မေးသည်ကို အပြုံးဖန်ဖန် ဆေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ

“ဟုတ်တယ် ကို”

“ဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ချယ်ရယ်၊ ဒါ နိုင်ငံခြားမဟုတ်ဘူးနော် ခြန်မှာပြည်”

“ကျွတ် ကိုကလေး ပညာတတ် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လုပ် ခြင်း အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလိုက်တာ”

ကိုယ်ကပင်ပြန်၍ အပြစ်တင်ခံနေရသဖြင့် မင်းပျို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သွားကာ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ကို သေချာတွေးတော ခိုက်သည်။

“အခု ချယ်ကို အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖို့ ဘယ်သူအကြံပေး

တာလဲ သိလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“နုလုံးအထူးကု ဒေါ်သဇင်ချို ပြောတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“သူ့ပေးရှင်းထဲမှာ နုလုံးရောဂါဖြစ်လို့ ကလေးမမွေးနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ဒီနည်းလမ်းအတိုင်း အကြံပေးလိုက်တာ အားလုံး အောင်မြင်တယ်တဲ့”

ချယ်ရီမောင် စိတ်အားထက်သန်ပြီး တက်ကြွနေသလောက် မင်းပျိုစိတ်ထဲမှာတော့ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုသည့်အတွေးကြီးထဲ ကာ ယုံကြည်မှုတော့ သိပ်မရှိပါ။

“အဲဒါလေ ချယ်နဲ့ကိုလည်း အဲဒီလို စမ်းကြည့်ကြမလားလို့”

“ချယ်ရယ် အဲဒီလိုလုပ်ကြည့်လို့ အငှားကိုယ်ဝန်သည်မိန်းမ ကိုယ်တို့ကလေး ရပ်တူသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စိုးရိမ်စရာမရှိ ကြားနိန်းရိပ်ပြနေသော မင်းပျိုကိုကြည့်ပြီး ချယ်ရီ ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်း ဟင်း ကိုကလည်းလေ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာထက် ယေဘုယျကျကျ စဉ်းစားစမ်းပါလို့ တကယ်ဆို ကိုနဲ့ချယ်ရဲ့မျိုးဥထဲ သူ့ သားအိမ်ထဲထည့်ရုံလေးပဲ သူ့မျိုးဥနဲ့ကို့မျိုးဥနဲ့ပေါင်းမှာမှမဟုတ်တာ ဘယ်လိုလုပ် ဒီကလေးက အငှားကိုယ်ဝန်သည်နဲ့ရုပ်သွားတူနိုင်မှာလဲ အဟင်း ဟင်း တကယ်ရယ်ရတဲ့ ကိုရယ်”

ခပ်လှောင်လှောင်လေးရယ်ကာ ပြောသဖြင့် မင်းပျို မသိနား မလည်သော ဟန်အတိုင်း

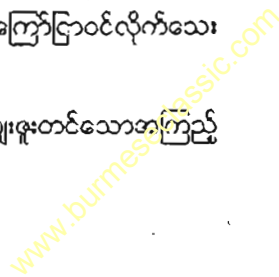
“ကိုယ်မှမသိတာ ချယ်ရယ် ပါရဂူကတောင် ဒီလိုအကြံပေး တယ်ဆိုရင် ဒါဖြစ်နိုင်ခြေများလို့ပေါ့၊ အင်း ချယ်သဘောလေ၊ ကိုယ် ဘာတော့ စိတ်ပူတာလေးတစ်ခုကလွဲပြီး ကလေးရမယ့်ကိစ္စမို့ စိတ်မဝင် စားဘဲနေမလား”

“အိုကေ ဒါဆို ဒေါ်သဇင်ချို အပ်ပေးတဲ့ အိုကို့ ဒေါ်စန္ဒာဝင်းကို သွားတွေ့ကြမယ်နော် ကို၊ သူနဲ့တွေ့မှ အငှားကိုယ်ဝန်အတွက် သူ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း အသေးစိတ်စိစဉ်ရမှာ၊ အဲဒီ အိုကို့က မျိုးဥပြောင်း အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတာ လူပေါင်းမနည်းဘူးတဲ့ အားလုံးအောင်မြင်သွားကြတာချည်းပဲဆိုတော့လေ”

“ဟင်းပါ ချယ် ဒီလောက် စိတ်အားထက်သန်နေမှတော့ ကိုယ် တ ဘာကိုကန့်ကွက်စရာလိုလဲ၊ အရာအားလုံးက ချယ်သဘော ချယ် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် ချယ်အတွက် နတ်ယူပေး နဲ့ ဝန်မလေးဘူး”

“ချယ်သိပါတယ် ကိုရယ်”
ချစ်ဇနီး၏ပခုံးသားအိအိကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပြီး အကြည့်ချင်း ဆုံကာ ရင်ထဲကအချစ်စစ်ကို ကြွကြိုက်တုန်း ကြော်ငြာဝင်လိုက်သေး သည်။

မျက်ဝန်းလက်လက်လေးပင့်ကာ ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်

၁၂၄ ◊

နတ်သမီး

ဖြင့် မော့ကြည့်လာသော နီမွေးမွေးပါးပြင်ကို ညင်သာစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်
သည်။

ဒါဟာ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့အနမ်းတွေပေါ့...။

အခန်း (၂၅)

“ညီမလေး ဒီရေမွှေးအနံ့က ဒီတစ်မျိုးထဲရှိတာလား။”

အရောင်းဝန်ထမ်းမလေးကို လှမ်းမေးလိုက်ရင်း ရေမွှေးရနံ့ကို
ထပ်ပြီး ရှုရှိုက်လိုက်သည်။ စူးရှက ရေမွှေးဆိုလျှင် ရနံ့ဖျော့မှ ရနံ့ပြင်း
ပြင်းရေမွှေးရနံ့ဆိုလျှင် ခေါင်းကိုက်၍ ဘယ်တော့မှဆွတ်လေ့ဆွတ်ထမရှိ။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ဒီ brand က ရနံ့တစ်မျိုးထဲလာတာလေ။
မွှေးပါတယ် မမရဲ့။ အီတလီထုတ်ထဲမှာ ဒီကောင်လည်း Top တန်းဝင်
ထဲမှာပါတယ်။ နည်းနည်းလေးစွတ်ရုံနဲ့ ရနံ့က နောက်နေ့တွေအထိ စွဲထင်
တန်း”

အရောင်းဝန်ထမ်းမလေးက ရေမွှေးအမျိုးအစားကောင်း
ကြောင်း ညွှန်းနေပေမယ့် စူးရှ သိပ်စိတ်မဝင်စား။ ခုချိန်မှာ စူးရှ ကြံ
ဆင်နေတာက ဒီမှာပြဿနာတစ်ခုလောက် ဖန်တီးလိုက်လျှင် အနည်းနား

ဈေးတစ်

တော့ ဒီကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ကိုလှချောနှင့်တွေ့နိုင်သည်။

အရောင်းစာရေးမလေး ရေမွှေးပုလင်းကို ကောင်တာပေါ်တင်ပြီး တခြားအမျိုးအစားတွေကို ထုတ်ပြရန် မှန်ကောင်တာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခြေအနေကို အခွင့်အရေးယူကာ စူးရှ မသိမသာ လက်နှင့်တိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“ခလွမ်”

“ဟယ် ကျပြီ”

“အို ဘုရားရေ ဒုက္ခပါပဲ”

စူးရှ နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်တွင် အမွှေးရည်တွေနှင့် ဖန်ပုလင်းကွဲစတဲ့ မွစကြာသွားသည်။

“အစ်မ အစ်မလုပ်တာ ကွဲသွားပြီ”

“အို တို့လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

သူမလုပ်သလိုငြင်းသည်မို့ အရောင်းစာရေးမလေး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ

“အစ်မ အစ်မ လုပ်လို့ ရေမွှေးပုလင်းကျကွဲသွားတာလေ အစ်မ မလုပ်ရင် ကျကွဲစရာအကြောင်းမှမရှိတာ၊ ဒုက္ခပါပဲ အစ်မရယ် ညီမကို တိုင်ပတ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

အရောင်းစာရေးမလေး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ တောင်းပန်သည်။

“ကျွတ် ခက်တော့တာပဲ၊ တို့မလုပ်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောလဲ၊ တကယ်ကဲ့ မလုပ်တာ၊ မင်းသေချာမတင်လို့ ပုလင်းက သူ့ဟာသူလိမ့်ဆင်းပြီး ပြုတ်ကျတာလေ၊ ကဲပါ မင်းနဲ့မရှင်းချင်ဘူး။ တို့မလုပ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိလည်းအပိုပဲ၊ တို့ကို ဒီစင်တာကြီးကိုပိုင်တဲ့ သူဌေးနဲ့ အတွေ့လိုက်၊ တို့ သူနဲ့ရှင်းမယ်”

အကြံကြီးသော စူးရှ စကားကြောင့် အရောင်းဝန်ထမ်းမလေး ခြံ့ မျက်လုံးပြူးသွားကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“အို မဟုတ်တာ အစ်မရယ်၊ ရေမွှေးပုလင်းလေး မလျော်နိုင်တာနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ဘောစိနဲ့တွေ့စရာလား၊ တွေ့ချင်ရင် မန်နေဂျာရှိတယ် ဆိုပေးမယ်”

ကောင်မလေး၏မျက်လုံးရိပ်တွေမှာ သံသယရိပ်တွေထင်ကာ သိသိသံဖြင့် တင်းမာသွားသည်။

“ယုယု ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကောင်တာ တာဝန်ခံ ကိုနောင်ထွန်း ရောက်လာသည်မို့ အရောင်းဝန်ထမ်းမလေး အားတက်သွားသည်။

“ကိုနောင်ထွန်း၊ ဒီမှာလေ ဒီကအစ်မ ရေမွှေးပုလင်းဝယ်မလို့ ယုယုက တခြားရေမွှေးပုလင်းတွေယူပြဖို့ လုပ်တုန်း၊ ပုလင်းကို ထိတ်ချလိုက်လို့ ပြုတ်ကျကွဲသွားတယ်”

“အို တို့လုပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”
ခင်စူးရှ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် ကြားဖြတ်၍ အော်လိုက်သည်။

ဘေးနားပတ်ဝန်းကျင်မှ ဈေးဝယ်သူအချို့၏အကြည့်တွေအားလုံး စူးရှတို့ဆီ စုပြုံရောက်လာကြသည်။

စူးရှ ရှက်ပေမယ့်လည်း ကိုယ်ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကွက်ကို ပီပြင်အောင်ဆက်ကာရတော့မည်မို့ လုံးဝအလျှော့မပေးသောပုံစံဖြင့် တစ်ခံထားလိုက်သည်။

ဘယ်လိုနည်းလမ်းကိုပဲသုံးရ သုံးရ အဓိကက ကိုလူချော့ထိပ်တိုက်တွေ့ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

အရောင်းဝန်ထမ်းမလေးမှာလည်း သူ့ကောင်တာမှ မထင်မှတ်ဘဲ ပြဿနာဖြစ်သွား၍ မျက်နှာမှာ ဆီးရွက်လောက်သာရှိတော့သည်။

“ရေမွှေးပုလင်းရဲ့တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ ယုယု”

“သုံးသောင်းရှစ်ထောင်ပါ ကိုနောင်ထွန်း”

“ကဲပါ ညီမရယ် ပြဿနာကို ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးပြီးသွားအောင် ကိုယ်လုပ်တဲ့အမှားတစ်ခုကို တာဝန်ယူပေးလိုက်ပါ”

“လာပြန်ပြီ ရှင်တို့က ရှင်တို့ဝန်ထမ်းဘက်က ကာကွယ်ပေးချင်တာနဲ့ ကျွန်မ မလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့တာဝန်ယူပေးရမှာလဲ ကဲပါ ဒီမှာ ရှင်က ဘာရာထူးလဲမသိပေမယ့် ရှင်နဲ့လည်း ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ရှင်တို့သူဌေးနဲ့ပဲ ပေးတွေ့လိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် မန်နေဂျာဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

“မန်နေဂျာမရှိဘူး ကိုနောင်ထွန်း”

စားသောက်ကုန်ကောင်တာမှ အရောင်းဝန်ထမ်းမလေး လှမ်းချော့သည်။

စူးရှ ပို၍သဘောကျသွားသည်။ မန်နေဂျာမရှိတော့ သူဌေးနဲ့ ဆွဲကြတာပေါ့ဟု စိတ်ထဲက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကျိန်းဝါးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော်တို့ဝန်ထမ်းက အမှားမလုပ်ထားမှသာ သူဌေးနဲ့ပေးတွေ့ရတော့မှာပေါ့။ သူဌေးအခန်းထဲမှာ CCTV ရိုက်ယူထားတာကို ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

CCTV ဆို၍ ခင်စူးရှ မျက်နှာမှာအပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို တွေ့ရှိရန်တန် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သိပ်ပြီး မူပျက်နေလျှင် ကိုလူချော့နှင့်တွေ့ရမည့်အခွင့်အရေး လက်လွှတ်သွားမည်ဆို၍ မမူသလို အမူအရာနှင့် ဟန်ကိုယ့်လိုက်ကာ

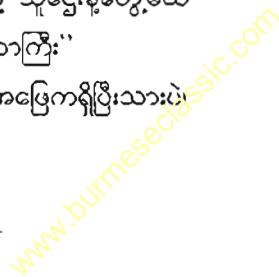
“ကောင်းတာပေါ့ အဟင်း ရှင်တို့သူဌေးအခန်းမှာ CCTV တော့ ကျွန်မလုပ်တာ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် ပိုပြီးသေချာသွားတာပေါ့”

စူးရှ၏ မခိုးမခန့်အမူအရာကို အရောင်းဝန်ထမ်းမလေးတွေ ချစ်တော်လေးကြည့်မကြည့်ဖြင့် မျက်စောင့်တွေ တစ်ခဲခဲဖြစ်နေကြသည်။

“ဟွန်း ငါတို့သူဌေးကို အိမ်ကလီလုပ်ချင်လို့ တမင်အကွက်တွေ လိုက်တာလားမသိဘူး၊ ရုပ်ကိုက လင်တရူးရုပ်နဲ့”

“အေးလေ ပြဿနာကို ဒီမှာမရှင်းဘဲနဲ့ သူဌေးနဲ့တွေ့မယ် ဆိုတာကဲလုပ်နေကတည်းက မရိုးသားတာ အသိသာကြီး”

“ထားလိုက်စမ်းပါဟာ CCTV ထဲမှာ အဖြေကရှိပြီးသားပဲ”

သူဌေးနဲ့တွေ့မှ အရှက်ပြန်းပြန်းကွဲလိမ့်မယ်၊ ဟွန်း ပုံစံကိုက ရုပ်ဖြူစားနေတဲ့ခပ်ပေါပေါ မိန်းမမျိုး”

မကြားတကြားဖြင့် ပြောနေကြသော အရောင်းစာရေးမများစွာ ဝေဖန်မှုတွေက ခင်စူးရှ၏ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ ရစရာမရှိအောင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် အကြီးကြီးမှန်းထားသည့် ကြီးစားမှုတွေက ဒီလောကီ ဝေဖန်ခံရရုံနဲ့ တုန်လှုပ်လို့မဖြစ်။ ကျရှုံးခံ၍မဖြစ်။

“ဒီဘက်ကိုကြွပါ”

ကိုနောင်ထွန်း ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့်လိုက်သွား လိုက်သည်။

အနောက်ဘက်မှ ဝေဖန်သံတွေကိုတော့ မထီမဲ့မြင်ကျောခိုင်း ခဲ့လေပြီမို့ သူဌေးနဲ့တွေ့ရမည့်အရေး ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်၍နေသည် ရှင်ရဲရိုးသားတည်ကြည်တဲ့မျက်နှာကို စူးရှ အရမ်းတွေ့ရခြင်း မြင်ချင်နေပြီ။

ရှင်ကရော စူးရှကို မှတ်မိပါ့မလား။

အခန်း (၂၆)

“ဘာကိုစွဲလဲ နောင်ထွန်း”

“ကျွန် တစ်ခုဝင်လာလို့ပါ ဘော့စ်”

လည်သာခုံပေါ်တွင် ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေသော မင်းပျို၏ ကြည့်တွေ့က နောင်ထွန်းနောက်မှ လိုက်ဝင်လာသော စူးရှဆီကို ချက်သွားသည်။

ရှုတ်တရက်မို့ စူးရှကို မှတ်မိဟန်မပြု။

“ဘာကျွန်လဲ”

“ဟောဒီကာစတန်မာနဲ့ပါ၊ ယုယုရဲ့ကောင်တာမှာ ဒီကာတာ မာနဲ့မာကြောင့် ရေမွှေးပုလင်း ကျကွဲသွားလို့ပါ”

“ဒါများကွာ ငါ့ဆီကိုရောက်လာစရာလား။”

“ဒီက အင်မက ဘော့စ်နဲ့တွေ့မယ်ကြီးပဲပြောနေလို့ပါ။ မန်နေဂျာကလည်းမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘော့စ်ဆီကိုရောက်လာတာပဲ လိုအပ်ရင် ဘော့စ်ရုံးခန်းထဲက CCTV နဲ့လည်း ဖြေရှင်းလို့ရအောင် လို့ပါ။”

“ဪ”

“ဟင် ရှင် ရှင်ကိုး၊ စူးရှကို မမှတ်မိဘူးထင်ကယ်၊ အဟင် စူးရှတို့တစ်ခါဆုံးဖူးတယ်လေ”

ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြသွားသောဟန်ဖြင့် စတင်နှုတ်ဆက်ကာ အစဖော်ပေးလိုက်၍ မင်းပျိုမှ စူးရှကို ဝေဝေဝါအကြည့်ပြုကြည့်ပြီး ခပ်ယောင်ယောင်လေးပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့်

“ဪ လိမ္မော်သီး လိမ္မော်သီး မှတ်မိပြီ”

ခုမှပင် စူးရှ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ပြုန်းခနဲ လိမ္မော်သီးသွားသည် မို့ စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲပါ ဒီရောက်မှ ရှင်က ဒီစင်တာကြီးရဲ့ဘော့စ်မှန်းသိတယ် ဪ ဒီက အစ်ကို စောစောက တင်းမာခဲ့တာတွေ ခုတင်းမာခဲ့ရတဲ့အခြေအနေမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဗျာ”

နောင်ထွန်း နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဗျာလိုက်သည်။ နောင်ထွန်း၏အူကြောင်ကြောင်ပုံစံကြောင့် ခင်စူးရှ မပွင့်တပွင့်ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်၊ ဒီရေမွှေးပုလင်းက ကျွန်မလုပ်လို့ ကွဲတာမဟုတ်ဘဲ မယ် ခုတော့ မငြင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်မလုပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး တန်ဖိုးအတိုင်း လျော်လိုက်ပါတော့မယ်”

“ဟာ မ မဟုတ် CCTV ”

“အို ရှင်ကလည်း ရှင်တို့ဘော့စ်က ကျွန်မမိတ်ဆွေလေ ဒီလောက်ပိုက်ဆံလေးကို တွက်ကပ်နေလို့ ဖြစ်ပါတော့မလား၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲကွဲကွဲ ကျွန်မပဲလျော်ပေးပါတော့မယ်”

လေပြည်လေးနှင့်ပြောကာ လည်သာစလင်းဘက်ခံအိတ်ထဲက တစ်သောင်းတန်လေးရွက် ထုတ်ယူကာ နောင်ထွန်းထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

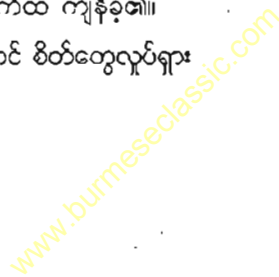
“ရှေ့ ကောင်တာမှာသွားရှင်းပြီး ဖြတ်ပိုင်းပြန်လာပေးပါ၊ ဪ နေရင်လည်းမပေးနဲ့၊ ကျွန်မဖာသာပဲ လာယူလိုက်ပါမယ်”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကမ်းပေးသော တစ်သောင်းတန်လေးရွက်ကို အူတီအူကြောင်ဖြင့် လှမ်းယူကာ ရုံးခန်းထဲမှ ကုတ်ကုတ်ထွက်သွား၏။ ဘော့စ်နှင့် ဆီနေသည်ဆိုသည့်အသိကြောင့် နောင်ထွန်းပုံစံ ချက်ချင်းရှိကျိုးသွားသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် မင်းပျိုနှင့်စူးရှ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့၏။

စူးရှ ဘာစကားက စပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားစဉ်မှာပင်

“ရုတ်တရက် မမှတ်မိလိုက်တာ ဆောရီးနော်”

“ရပါတယ် စူးရှကလည်း ရှင့်ကို ဒီစင်တာကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်အဖြစ် မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားဘူး”

“အင်းပေါ့လေ ကျွန်တော့်လို လူဖလံလေးက သူဌေးရုပ်မပေါက်တာ”

“အို အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ရုပ်ရည်က သူဌေးရုပ်ထက် လုပ်ငန်းရှင်ရုပ်ထက် သူဌေးသားလူငယ်လေးလိုပေါက်နေတာဆိုတော့ လေ အဟင်း များသောအားဖြင့် လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတဲ့လူကြီးတွေမှန်သမျှ အသားဖြူဖြူ ခိုက်ခွဲခွဲ နဖူးပြောင်ပြောင်နဲ့ လည်သာလက်ပွေ့အိတ်ကြီး ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဂိုက်ပေးကြမ်းကြတဲ့ပုံစံမျိုးတွေက များတယ်လေ စူးရှ စကားကြောင့် မင်းပျို အနေခက်စွာဖြင့် ခပ်တိုင်းထဲ ရယ်သည်။

“ဒါကလည်း ကျွန်တော့်မာမိကောင်းလို့ ခုလို ငယ်ငယ်ရွယ်နဲ့ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးဘဝနဲ့ နေနေရတာပါ”

“ဒါပေါ့လေ မိဘတိုင်းကတော့ သားသမီးတွေကို လောကဉာဏ်ထဲက အကောင်းဆုံးတွေကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်စေချင်ကြတာပဲ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ပြန်လျော်ပေးတဲ့ လိမ္မော်သီးစားလို့ရော့ ကုန်ရဲ့လား”

“အင်း ဘယ်ကုန်ပါ့မလဲ စူးရှတို့က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထဲနေတာလေ၊ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ စူးရှဌေး

တွေကို ငွေပဒေသာပင် သွားလျှာမယ့်နေ့ဖြစ်နေတော့ ရှင်လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်သွားအောင် လိမ္မော်သီးတွေရော ပန်းသီးတွေရော အဲဒီက အဘိုးဌေးတွေကို လျှာခဲ့လိုက်တယ်။ ရှင် ဝိတိဖြစ်အောင် အသိပေးချင်ပေမယ့် ရှင်ဘယ်မှာနေတယ် ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲဆိုတာမသိတော့ ဆက်သွယ်လို့မရခဲ့တာ”

ရင်းနှီးမှုအောင် စိတ်ထဲရှိသမျှအကြောင်းအရာကို ဟုတ်သည်ဟု ဟုတ်သည်အပထား မင်းပျို စိတ်ဝင်စားအောင် တမင်ပင် ဇာတ်အိမ်ကြီး လျှောက်ပြောနေသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို စိတ်ထဲမှရယ်ချင်နေမိသည်။

မင်းပျိုကတော့ စူးရှ တကယ်ပြောနေသည်အထင်နှင့် စိတ်ဝင်စား နားထောင်ပေးပြီး ဝိတိတွေဖြာနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံအောင် ပြောတတ်သောအကျင့်က စူးရှ၏ နားရာပါ ဗီတေစ်ခပင်ပြော၍ရသည်။

မင်းပျိုအတွေးထဲကို စူးရှ တဒဂ် ဝင်ခွင့်ရသွားလည်း ကျေနပ်သည်။

အခန်း (၂၅)

“အို သမီးချယ်ရဲ့အိမ်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာကွ... ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့လိုက်တာ”

အိမ်ကြီး၏ညောင်ခန်းထဲမှ ခေတ်မီတင့်တယ်သော အသုံးဆောင်ပရိဘောဂတွေကိုကြည့်ပြီး အန်တီချိုနှုတ်မှ တအံ့တဩ ရေရှည်လိုက်သည်။

“ဒါ ချယ်ယောက္ခအိမ်ပါ ချယ်တို့အိမ်မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်းနှိမ့်ချပြောဆိုတတ်သော ချယ်မောင်၏ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး အန်တီချိုအတွေးတို့သည် အတိတ်ကိုပြန်၍ရောက်သွားသည်။

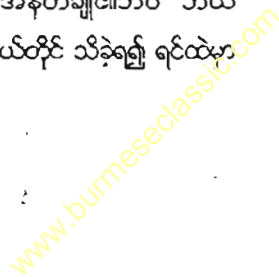
“သမီး ချယ်ကလေး ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ၊ မာန်မာနတွေ ကင်းတုန်းပဲနော်၊ အန်တီချိုလိုပတ်ဝန်းကျင်မှာဆိုရင်လေ နည်းနည်းလေး လူတန်းစေ့နေနိုင်ကြပြီဆိုရင် မာနတွေက မိုးထိုးကုန်ကြရော၊ တော်ရုံ တန်ရုံချိုတဲ့နွမ်းပါးသူတွေဆိုရင်လေ အဖတ်လုပ်ပြီး မဆက်ဆံချင်ကြဘူး။ နည်းနည်းရှိတာလောက်လေးကို လူမြင်အောင်ထုတ်ပြပြီး လူတွေ ချဲ့အထင်ကြီးတာခံချင်ကြတဲ့ လူစားမျိုးတွေတစ်ပုံကြီး”

မဲ့ကာရွဲကာနှင့်ဖောင်ဖွဲ့အောင် စကားတွေဆိုနေသော အန်တီချို စကားကြောင့် ချယ်ရီမောင် စိတ်ဝင်စားသွားကာ

“လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပေါ့ အန်တီချိုရယ်၊ ချယ်ကတော့ ခလ ငွေကြေးအပြည့်အစုံနဲ့ ဘာမှလိုလေသေးမရှိတဲ့ဘဝမျိုးထက် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရတဲ့ဘဝမျိုးကို ပိုပြီးတောင့်တတယ် သိလား”

“အလိုတော် အခုရော သမီးရဲ့ဘဝက စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ မနေရဘူးလားလို့ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ငြိမ်းအေးတဲ့ဘဝလေးလဲ သို့ ဒါဟာ အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းခြင်းတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား၊ အန်တီချိုသမီးတွေသာ သမီးချယ်လိုဘဝမျိုး တင့်တင့်တယ်တယ်လေး နေရတာကို မြင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်လေ ခုနေ ဘုန်းခနဲ လဲသေဆိုရင်တောင် ဆလလိုက်မှာပါ”

အားမလိုအားမရ ပြောနေသော အန်တီချို၏ဘဝ ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းခဲ့သလဲဆိုတာ ချယ်ကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရ၍ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

တကယ်ဆို ချယ်ကို မာဗီက မွေးခဲ့ပေမယ့် ချယ်ကြီးပြင်းခဲ့ရ တာက အန်တီချိုလက်ထဲမှာပါ။ အန်တီချိုယောက်ျား နယ်ကိုအလုပ် တာဝန်နှင့်ပြောင်းသွား၍သာ ချယ်တို့မိသားစုနှင့် အန်တီချို ဝေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု မထင်မှတ်ပဲပြန်တွေ့ကြတော့လည်း အန်တီချို၏စိတ်နေ စိတ်ထား ရိုးသားမှုနှင့်စကားကို ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောတတ်သော အကျင့်စရိုက်က မပျောက်သွားသေး။

ချယ်ကို သမီးအရင်းနှင့်မခြား ချစ်ခဲ့သော အန်တီချိုကို ကြည့် ပြီး ချယ်ရီမောင် နှစ်လိုစွာ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်းတွေ အန်တီချိုရယ် အဟင်း၊ အန်တီချိုက ချယ်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို ပြီးပြည့်စုံတဲ့အိမ်ထောင်ရေးလို ထင်နေတာကိုး”

“နို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ လောကမှာ ရွှေ ငွေတိုက်ကား ဂုဏ်ပကာ သန လှပမှု ဉာဏ်ပညာပြည့်စုံမှု အသိတရား ခိုင်မာရင့်ကျက်မှု၊ အခြေ ခိုင်တံ့စီးပွားရေးပိုင်ဆိုင်မှု၊ ဒါတွေအားလုံးရှိနေမှတော့ ဘာလိုလဲ အဲလို ဘဝမျိုးထဲမှာမှ သစ္စာတရားနဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာထည့်ပေါင်းလိုက်ရင် လောကမှာ ကံအကောင်းဆုံးလူပဲ”

အန်တီချို ရွတ်ပြသော အရာတွေအားလုံး ချယ်ရီမောင့်မှာ အကုန်ရှိနေသည်မှာ ငြင်းဖွယ်ရာမရှိ။ သို့သော် ချယ်ရီမောင် တကယ် မက်မောပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ထိုအရာတွေတစ်ခုမှမဟုတ်။

“တကယ်တမ်း ချယ်လိုချင်တာ အဲဒီ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မဟုတ် ဘူး အန်တီချိုရဲ့”

“ဟင် ထူးဆန်းလိုက်တဲ့စကား ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ လူသူတော် ကောင်းမလေးရယ် အန်တီချို ဗဟုသုတအဖြစ် ကြားချင်လို့ပါ”

ချယ်ရီမောင်၏မေးခွေလုံးလုံးလေးကို ချစ်စနိုးဆွဲပြီး ခပ်သော သောရယ်ရင်း စိတ်ဝင်တစား ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်တော့လေ ချယ် လိုချင်တာ အင်း ချယ်တစ်ယောက် ထဲမဟုတ်ဘူး၊ ချယ်အမျိုးသားရော ချယ်ရော အရမ်းကိုရှားသွပ်နေတဲ့ အရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ချယ်ရယ်”

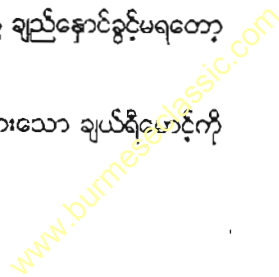
“ရင်သွေးလေးလေ”

“ဟင်”

အန်တီချို မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်ကာ ချယ်ကို တအံ့တဩ ခြူးကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် အန်တီချိုရဲ့၊ ချယ်ရော ကိုရော ကလေးသိပ်လို ချင်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ချယ်က ကလေးမမွေးနိုင်ဘူးလေ၊ လင်မယားနှစ် ယောက်ကြားမှာ လုံလောက်တဲ့မေတ္တာတရားတွေရှိပေမယ့် ဒီထက်ပို ခိုင်မာစေမယ့် သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်နှောင်ခွင့်မရတော့ တဲကြမ္မာကို သိပ်မယုံရဲဘူး၊ အန်တီ ချိုရယ်”

ပြောရင်းဖြင့် မျက်ရည်လေးဝဲတက်သွားသော ချယ်ရီမောင့်ကို

ကြည့်ပြီး အန်တီချို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမှန်းပင် မသိအောင် စကားလုံး အစရာမရ။

မိန်းမတိုင်း မိန်းမတိုင်း၏ရင်တွင်းတစ်နေရာမှာ မွေးရာပါစိမ်း ဖြစ်တဲ့ မိခင်စိတ်ကလေးပါလာမှတော့ စိတ်သဘောနှူးညှိသိမ်မွေ့သူလေး ချယ်ရီမောင်၏ကလေးလိုချင်သောစိတ်ကို လောဘဟု မယိုးစွပ်ရက် သောကအပူမီးပါဟူသော ချွေးသိပ်စကားသုံးပြီး မနှစ်သိမ့်ရက်။

“အိုဂျီတွေနဲ့ သေချာပြုပြီးလို့လား သမီးရယ်၊ ကံအကြောင်း တရားမတိုက်ဆိုင်သေးရင်လည်း ရင်သွေးရတနာဆိုတာ ကိုယ့်ဆီလာနဲ့ အချိန်နောက်ကျတတ်တယ်၊ အရှင်၊မရနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်ချေ နည်းလောက်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း အဲလို မရနိုင်တာမဟုတ်ဘူး အန်တီချိုရဲ့”

“ဟင် ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ”

“တကယ်တော့ ချယ်က နှလုံးရောဂါသမားလေ၊ မွေးရာပါ ရောဂါဖြစ်နေတော့ ကလေးယူရင် ချယ်အသက်နဲ့လဲရင် လဲရနိုင်တယ် ချယ်အလိုဆန္ဒဆိုရင်တော့ ကိုအတွက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားလေး ဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် မွေးပေးခွင့်ရမယ်ဆိုရင်လေ ချယ် အသက် စွန့်ရလည်း ကျေနပ်တယ်”

“အို ဘုရား ဘုရား အချစ်ကြီးလိုက်တဲ့ သမီးရယ်၊ အန်တီချို စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ သဘာဝမကျဘူးလေ သမီးရဲ့”

“ကိုကလည်း အဲလိုပဲ ပြောပါတယ်၊ ရင်သွေးလေးကို လိုချင် ဆဲမယ့် ချယ်ကိုတော့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒါပေါ့ သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်တယ် သမီး”

အန်တီချို အပြည့်အဝကြီးကို ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ချယ်မှာအခွင့်အရေးတစ်ခုပေါ်လာပြီ အန်တီ ချို”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်လိုအခွင့်အရေးလဲ”

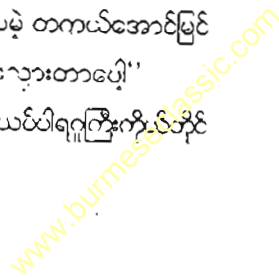
“ချယ်ရဲ့မိသားစုဆရာဝန်က အကြံပေးတာလေ၊ ကိုနဲ့ချယ်ရဲ့ ချီးမြှင့်ပြီးတာကို တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် သားအိမ်ထဲထည့်ပြီး အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းရင် ကိုအတွက် ရင်သွေးလေးတစ်ယောက် နီးတီးပေးနိုင်တယ်တဲ့”

ပြောရင်းဖြင့် ချယ်ရီမောင်မျက်နှာလေး မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် ဆက်ကြွရွှင်လန်းလာသည်။ ယုံကြည်ချက်အပြည့်ကြောင့် အသံတို့သည် စာစောကလောက် ညှိုးပျော့တိုးတိတ်မနေတော့။

အန်တီချို မျှော်လင့်ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိ ရဲ့ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး

“အင်း ကိုရီးယားကားတွေမှာတော့ အဲလိုမျိုးလုပ်တာ ကြည့် နားယို၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ ရှားတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်အောင်မြင် နယ်ဆိုရင်တော့ သမီးတို့ ဇနီးမောင်နှံဆန္ဒပြည့်စုံလှားတာပေါ့”

“အောင်မြင်မှာပါ အန်တီချို၊ သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူကြီးကိုယ်တိုင်

ကိုက ဒီနည်းလမ်းကိုသုံးဖို့ အားတက်သရော တိုက်တွန်းခဲ့တာလေ”

“ဒါဆိုရင် အောင်မြင်မှာပါ”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီချိုဆီမှာ အကူအညီတောင်းချင်လို့”

“ဟင် အန်တီချိုက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးရမှာလား”

အထိတ်တလန့်အမေကြောင့် ချယ်ရီမောင် ခပ်သိမ့်သိမ့်လေး
ရယ်ကာ လက်ကာပြရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီချိုရယ်၊ ချယ် အကူအညီတောင်းမှာက
အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်
လို့ပါ”

“ဟင် အငှားကိုယ်ဝန်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဲ
အန်တီချို ဘယ်လိုရှာပေးရပါ့မလဲ၊ သိပ်တော့ မလွယ်လောက်ဘူးထင်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးချယ်ရဲ့အရေးကိစ္စဆိုတော့ အန်တီချိုအရေးကိစ္စပေါ့
အင်းလေ အန်တီချို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့”

ချယ်ဆန္ဒ ချယ်စိတ်ကူးကို မကန့်ကွက်ဘဲ အားတက်သရော
ကူညီမည်ဆို၍ ချယ်ရီမောင် အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်သွားရ၏။

ချယ် ရင်သွေးလေးရဖို့ ကြိုးစားကြည့်ရမည်။ အောင်မြင်မည်ဟု
လည်း စိတ်ကအလိုလို သိနေ၏။

အခန်း (၂၈)

“အမလေး မိကေရယ် လာသာ လာရတယ်၊ တွေ့မှတွေ့ပျို
လေးလို့”

အမောတကော လေသံကြီးဖြင့် ဟက်ထိုးလဲမတတ် ဝင်လာ
သာ အန်တီချိုကိုကြည့်ပြီး အပြင်သွားဖို့ပြင်နေသော ကေကေမျက်နှာ
သိမသာ မဲ့သွားသည်။

“ဘာလာရောင်းတာလဲ အန်တီချို”

“အိုအေ ညည်းလေးကလေး ကျုပ်ကိုမြင်တိုင်း ဈေးရောင်းဖို့
ကြီးပဲ ထင်နေတော့တာပဲ”

“မဟုတ်လို့လား။ အန်တီချိုက ကေဆီကို ဘယ်တုန်းက
အလွတ်မဲ့လာဖူးလို့လဲ၊ စင်ကာပူက ဝယ်လာတဲ့ဘေထုပ်တွေ အဲ အဲ

အထည်တွေ လာရောင်းမှ ပေါ်လာတဲ့ဟာကို”

“ကေကေနော် ဟွန်း ဘာဘာထုပ်လဲ အန်တီချို သားမက်က
ဘေထုပ်ဝယ်ပို့တာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်အကန်ဝယ်ပို့တာ၊ ဒီမှာ မိန်းမနဲ့
ယောက္ခမ ပြန်ရောင်းရင် အပိုင်ငွေလေးရအောင်လို့”

“ဟုတ်ပါပြီ ခုရော ကိစ္စရှိလို့လား။ အကြွေးလာတောင်းတာ
လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အဲ ဟုတ်တယ် ကိစ္စရှိလို့ ကေကေအသိထဲမှာ
ခပ်ချောချော ခပ်သန့်သန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လောက်ရှိရင် အလုပ်
တစ်ခုအပ်ချင်တယ်”

သွယ်ပိုက်မနေတော့ဘဲ ဒဲ့ပင်ပြောလိုက်တော့သည်။ ကေကေ
အတွက်တော့ ထိုစကားသည် ထူးဆန်းနေသည်မို့

“ဘယ်လို ခပ်ချောချော ခပ်သန့်သန့် ဟုတ်လား။ အယ်
မဟုတ်မှလွဲရော အန်တီချို လူပေါင်းမှားပြီး လူကုန်ကူးတဲ့အလုပ်တွေ
လုပ်နေတာလား”

စကားကို မဆင်မခြင်ပြောချလိုက်သော ကေကေစကားကြောင့်
အန်တီချိုထံမှ မျက်စောင်းတစ်ချက်ပေါ်လာပြီး

“အမလေး ပြောရက်လိုက်တာ ကျုပ်ရုပ်က လူကုန်ကူးတဲ့
ရုပ်ပေါက်နေလို့လား ဟမ်၊ အမလေး ကိုယ့်ရင်ဘတ်သာ ကိုယ်မသေ
မချင်း ထုလိုက်ချင်တော့တယ်၊ ဒီကောင်မလေး တွေ့ကတည်းက လူကြီး
ကိုပေါက်ကရစကားလုံးတွေနဲ့ ထိုးနှက်ပြီးရင်း ထိုးနှက်နေတော့တာပဲ”

မချီတင်ကဲ ပြောလိုက်သော အန်တီချိုစကားကြောင့် ကေကေ
အယ်ဟီးဖြင့် ရယ်ချလိုက်သည်။

အန်တီချိုနှင့်ကေကေ၏ စကားပြောသံခပ်ကျယ်ကျယ်ကြောင့်
အနားထဲမှ အိပ်ချင်မှုတူးပုံစံ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖြင့် ထွက်လာပြီး

“နေ့ခင်းနေ့လယ် အရသာရှိရှိလေးများ အိပ်ရမလားမှတ်တယ်
စစ်ယောက်သား ဘာတွေပြောပြီး လူကိုနားငြီးအောင်လုပ်နေကြတာလဲ”

“အယ် စူးရှလည်းရှိနေတာလား။ အလုပ်မသွားဘူးလား”

“အင်း သူများကို အလုပ်ကြီးပဲ စွတ်သွားခိုင်းနေတယ်၊ ဒီနေ့
ဆန်နဲ့စွေနေလေ အန်တီချိုရဲ့”

“ဪ အေး ဟုတ်ပါရဲ့”

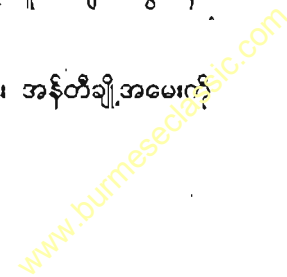
“ထဲ ပြော ဘာအရေးတော်ပုံတွေ သယ်လာလို့ အော်ကြီးကု
သားပုလာလုပ်နေရတာလဲ”

တစ်ချက်သမ်းဝေကာ ပလုံးပထွေး မေးလိုက်သော အမေးကို
အန်တီချို မဖြေခင်မှာ ကေကေ ကြားဖြတ်ဝင်ကာ

“အန်တီချို” ခုမှသေချာကြည့်မိတယ်၊ စောစောက အန်တီချို
ပြောတယ်နော်၊ ခပ်ချောချော ခပ်သန့်သန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အိပ်ချင်တယ်ဆိုတာလေ”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ၊ ညည်းလေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ
အဲဒါလား”

ကေကေ စူးရှကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း အန်တီချိုအမေးကို

ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“အင်း”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုရင် အန်တီချိုကို ပေးတွေ့ပါလားကွယ် သူနဲ့အလုပ်စကားပြောချင်လို့ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် သူ့စိတ်သူ့ သဘော မိဘအုပ်ထိန်းသူအောက်ကလွတ်နေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ရမယ်”

• “ရှိတယ်လေ အန်တီချိုရဲ့ ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား”

“ဟင်”

စူးရှကို မေးဆတ်ပြုလိုက်သဖြင့် စူးရှ မျက်လုံးအစုံ ပိုင်းစက် သွားကာ ကေကော့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ ဘာလဲဟ ငါ့ကိုမိမဆုံးမ ဖမဆုံးမလို့ ပြောချင်တာ ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဪ အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ မိဘအရိပ်အောက်က လွတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ နင်ပဲလေ၊ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက နင့်မိဘတွေ နင့်ကိုတစ်ချက်လာကြည့်လား၊ ဆီစက်တွေ ဆန်စက်တွေ ပိုင်တယ်လည်းပြောသေးတယ်၊ ဖုန်းလေးတစ်ချက်ဆက်ပြီး သမီး အဆင် ပြေလား၊ ဘာညာသရကာတောင် မပြောဖူးတဲ့နင်က မိဘအရိပ်အောက်က လွတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

ကေကော့စကားက အရှိန်ကို ထိုးလိုက်သလို အင့်ခနဲ ဖြစ် သွားစေပေမယ့် သူပြောတာ ယုတ္တိတန်နေ၍ စကားနာပြန်ထိုးမနေတော့

အိမ်သားနေလိုက်တော့သည်။

“ကဲပါ အန်တီချို ထူးဆန်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုအပ်ချင်လို့ အဲဒီ အလုပ်လက်ခံရင် သိန်းတစ်ရာ့ငါးဆယ်ရမယ်”

သိန်းတစ်ရာ့ငါးဆယ်ဆို၍ ကေကော့ရော စူးရှရော တစ်ယောက် တစ်ယောက် ဖြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် အန်တီချို ကို ပြိုင်တူကြည့်ကာ

“ဘာ ဘာအလုပ်မို့ သိန်းတစ်ရာ့ငါးဆယ် ရမှာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း ပြိုင်တူပင် တစ်လေသံတည်း တညီတညာ တည်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ဝန်လွယ်ပေးရမှာလေ”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

နှစ်ယောက်သား တော်တော်လေး အံ့ဩသွားကြသည်။

“အန် အန်တီချို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ကေန္တ ယော သာကုန်းပေးစားဖို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟာ ဘယ်ကလာ ယောကုန်းပေးစားရမှာလဲကွယ်၊ ခုဟာက အလုပ်သဘောအရ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးရမှာ၊ ဒီထက်ရှင်းအောင်ပြော ချင်လေ ဖုန်းမောင်နဲ့နှစ်ဦးရဲ့သန္ဓေသားမျိုးရိုးဗီဇကို ကိုယ်ဝန်အငှား ညွှန်ပေးရမှာ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ထူးဆန်းတဲ့အလုပ်ပဲ”

ရှပ်ရှင်ထဲမှာသာကြားဖူးကြည့်ဖူးသော ကိစ္စမျိုး။ ယခုအပြင်မှာပါ ကြားဖူးနေပြီမို့ အပျိုစင်များဖြစ်ကြသော စူးရှနှင့်ကေကေ ကျောထဲ စိမ့်သွားကြသည်။

ကေကေ၏ခြေဆင်းက စူးရှဘက်မြှားဦးလှည့်လာဟန်တူ၏။

“ဟဲ့ နင်က ကိုယ်ဝန်သိပ်လွယ်ချင်နေတာလေ။ ဗိုက်ထဲကို ခေါင်းအုံးကြီးထည့်ပြီး အတုပြုချင်နေတာမဟုတ်လား။ အခွင့်အရေးတုန်း ဝင်လုပ်ပါလား။ သိန်းတစ်ရာငါးဆယ်ဆိုတာ မနည်းဘူးနော်”

စူးရှ မကြည့်ကြည့်ကြည့်ကာ ကေကေကိုမျက်စောင်းပစ်လိုက်

ပြီး

“နင်နော် ငါက ကိုယ်ဝန်ဆောင်စရာလား။ နင် စိတ်ပါရင် နင်ဝင်လုပ်လိုက်”

“အို ငါက မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့်ဟာ ဒီအလုပ် လက်ခံင်တယ်ဖြစ်မလဲ။ ငါ့ချစ်သူက တခြားယောက်ျားနဲ့ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပါတယ်နော် ပြီး ငါ့ကိုထားသွားမှ ငါ့ဘဝ အညွန့်ကျိုးမှာ”

“ဒါဆို ငါ့ကိုလည်း လာမလုပ်ခိုင်းနဲ့။ ငါက နင့်ထက်တောင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ ဟွန်း မကြာခင်ပဲ ကိုလူချောနဲ့ အိမ်ကလီဖြစ်ကြတော့မယ့်ဟာ ဗိုက်ကြီးသည် လုပ်စရာလားလို့ အဲဒီသိန်းတစ်ရာငါးဆယ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရမယ့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ရအောင် ငါက အရှုံးမို့လို့လား။”

“ဟိုက မကျိန်းသေဘူး။ ဒါက ကျိန်းသေတယ်”

မခံချိမခံသာပြောနေသော ကေကေကို ဘုကြည့်လှမ်းကြည့်ကာ စူးရှ တကယ်ပင် စိတ်တိုစပြုလာသည်။

“ကေ နင် မနောက်နဲ့နော်။ ငါ တကယ်စိတ်တိုလာရင် မလွယ်ဘူး။ နောက်တယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ကောင်းတယ်”

“အဟီး ခစ် ခစ် ခစ် နင်က ငွေမက်လို့ ငါက အကောင်းဆုံးအကြံလည်း ပေးရသေးတယ်”

“တော် တော်ကြပါတော့ သမီးတို့ရယ်”

နှစ်ယောက်သား အခြေအတင်ဖြစ်လာ၍ အန်တီချို ကြားထဲမှ ခေနေသာတော့ ဝင်ဟန်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာလေ သူပြောနေပုံက စူးရှကို ရစရာမရှိအောင် နှိပ်ကွပ်နေတာ”

“အေးပါ အန်တီချိုကလည်း သမီးတို့ကို မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ ခုလို လာပြောတာလည်း သမီးတို့ကို ရည်ရွယ်ထားလို့ လာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်၍များ သမီးတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျိုးရိုးဗီဇသန့်ပြီး ဆွေကြေးအဆင်မပြေတဲ့ မိန်းကလေးများရှိခဲ့ရင် အန်တီချိုနဲ့ပေးတွေ့ဖို့ အကူအညီတောင်းတာပါ။”

“အဲလိုဆိုလည်း အစကတည်းက ရှင်းရှင်းပြောပါတော့လား။ အန်တီချိုရယ်။ အဟီး ကေကေက စူးရှကိုများ အလုပ်လာအပ်တာလားလို့”

“ကြည့် မိန်းမ၊ အစုတ်ပလုပ် မနောက်နဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော် ကဲဟာ”

“ဘုန်း၊ ဘုန်း”

“အား နာတယ် လင်တူမလေးရဲ့၊ နင်က လင်တူရဲ့တင် မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးရှားပါ ရှားနေတဲ့အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ အကြံ ကောင်းလည်း ပေးရသေးတယ်”

အသားနာတာတောင် စူးရှကို နောက်နေသေးသော ကေကေ ကို စူးရှ စိတ်မဆိုးရက်တော့။

“ဟွန်း ငါက လင်တူမဆိုရင် နင်သာ မပဋ္ဌာမဖြစ်စေနဲ့ ငါ့လား မိန်းမ”

“အို ဒီကလေးမတွေ ဘာတွေပြောနေကြမှန်းမသိပါဘူး၊ မပြော ကောင်းမဆိုကောင်း”

နိမိတ်မရှိ နမာမရှိစကားတွေ ပြောနေကြသော စူးရှနှင့်ကေကေ ကို အန်တီချို ဝင်ဟန်လိုက်သည်။

ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးကြောင့်တော့ တူမလေးတွေကို ခင်သော သူတို့ကို စကားနောက်တရားမပါစေချင်။

“ကဲ ကဲ ရော ဒီမှာ အငှားကိုယ်ဝန်လွယ်ပေးရမယ့် လင် မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်၊ ပိုပိုလိုလို ယူထားလိုက်၊ တွေ့ရင်အန်တီချိုကို မဆက်လည်း သူတို့နဲ့တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပေးလိုက်၊ ရတယ်”

စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သော ဓာတ်ပုံအိတ်ကို စူးရှရော ကေကေ ရော စိတ်မဝင်စားအား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် စကားရည်လှနေကြခဲ့ဖြစ်သည်။

“ချယ် ဒီနေ့ ဆေးရော မှန်မှန်သောက်ခဲ့လား။ ပင်ပန်းတာတွေ ဘာလုပ်မိသေးလဲ”

ထိုမေးခွန်းဟာလည်း မင်းပျိုပြန်လာတိုင်း မေးနေကျမေးခွန်း တစ်ခု။

“သောက်ပါတယ် ကို၊ ဒီနေ့ ဘာမှလည်းမလုပ်ဘူး။ တစ်နေ့ ကုန်ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်၊ အင်တာနက်ကြည့် လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ။ ဆေးလည်းမှန်မှန်သောက်တယ်၊ ထမင်းလည်း နှိပ်မှန်စားတယ်”

မင်းပျိုထံမှ အတက်ချီကုတ်ကို လှမ်းယူကာ အပြုံးဖြင့် ချိုမြိန် စွာကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ဪ ကိုကိုပြောရဦးမယ်၊ ချယ်တို့ရဲ့ကလေး အငှားကိုယ်ဝန် ဆောင်ဖို့အတွက် အန်တီချိုကို လူရှာခိုင်းလိုက်ပြီနော်၊ ရုပ်ရည်ချောမော ပြီး လူရည်သန့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို ရှာခိုင်းထား တယ်”

“အန်တီချိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ချယ်၊ အဲဒီနာမည် ကိုယ်နဲ့စိမ်း နေတယ်”

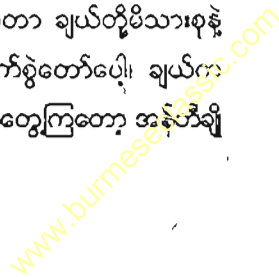
“ဪ ဟုတ်သားပဲ အန်တီချို ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုနဲ့မိတ် ဆက်ပေးရသေးဘူးပဲ၊ အဟင်း အန်တီချိုဆိုတာ ချယ်တို့မိသားစုနဲ့ သယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေခဲ့တဲ့ မာမီရဲ့လက်စွဲတော်ပေါ့၊ ချယ်က သူ့လက်ထဲမှာကြီးခဲ့ရတာ၊ အခု မထင်မှတ်ပဲ ပြန်တွေ့ကြတော့ အန်တီချို

အခန်း (၂၉)

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်သည်နှင့် လက်ထဲ မဂ္ဂဇင်းကို အသာချကာ ကားရုံရာသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

ကိုယ့်ခင်ပွန်း ရုံးကပြန်လာမည့် ဒီညနေခင်းကို မျှော်လင့်ရင် အရသာဟာ ချယ်ရီအတွက်တော့ ဘယ်အရာနှင့်မှ မလဲနိုင်။ တစ်နေ့ထု အထီးကျန်ခဲ့သမျှ အတိုးချပြီး ကြည်နူးရသော ထိုသို့သော ညနေခင်း လေးတွေကို ချယ်ရီမောင် ချစ်တတ်လာသည်။

အိမ်ဖော်မလေးကို ဟင်းတွေနှွေးခိုင်းထားပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် ယောက်ျားအလာကို မျှော်ရသည့်အလုပ်က ချယ်ရီမောင်၏နေ့စဉ်အလုပ် ဝတ္တရားတစ်ခု။

ရော ချယ်ရော အရမ်းကိုဝမ်းသာနေကြတာ၊ ချယ်အတွက်တော့ အင်အား တစ်ခုတိုးတာပဲ ကိုရဲ့။”

“ဒါဆိုရင်လည်း ချယ်နဲ့အတူနေဖို့ ခေါ်ကြည့်ပါလား။ ချယ် အတွက် အဖော်ရတာပေါ့”

ကုမ္ပဏီသွားနေသည့်အချိန်တွေမှာ ချယ်ကို နောက်ဆံတင်းပေး ရသည့်အတွက် ဖြစ်နိုင်လျှင် ချယ်ဘေးမှာ တိုးတိုးဖော်တစ်ယောက်တော့ လိုအပ်သည်။

“ကိုပြောတာတောင် နောက်ကျနေသေးတယ်၊ ချယ်နဲ့လာ နေဖို့ ခေါ်ကြည့်ပြီးပြီ”

“ဒီတော့ နေမယ်တဲ့လား”

“ဟင့်အင်း သူ့မှာသာသမီးတွေရှိသေးတယ်လေ၊ မြေးလေ တွေကလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ အဲဒါကိုပစ်ထားပြီး ချယ် လာနေဖို့ ဘယ်ခေါ်ရက်ပါ့မလဲ ကိုရယ်”

အရာရာကို နားလည်စာနာပေးတတ်သော ချယ်ကျမှ နှလုံး ရောဂါဝေဒနာခံစားရလေတယ်ဟု မင်းပျို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည် ထို့ကြောင့် ချယ်ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖို့ကိစ္စကို မင်းပျို မကန့်ကွက်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

အစစအရာရာ အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပြီး မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်လည်း ချယ် ကြိုးစားကြည့် ခြင်းရဲ့အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုရလိုက်သည်ဟူပဲ နားလည်ပေးဖို့ အသံ

ပြင်ထားလိုက်သည်။

“ဟယ် ဘုရားရေ လင်းမြတ်နိုးကိုလူချောက ညီ ညီအစ်ကိုတွေ ဒါလား”

Online ပေါ်မှ လင်းမြတ်နိုးကိုလူချော တွဲရှိက်ထားသောပုံတွေ တိုကြည့်ပြီး စူးရှ အံ့ဩမင်တက်သွားသည်။ စူးရှ ထင်ခဲ့သည်က လင်းမြတ်နိုးကိုလူချောကို Online ပေါ်က သူငယ်ချင်းအဆင့်လောက်ပဲဟု မင်ပေါ့ပေါ့ တွေးထားတာ။ ယခု ညီအစ်ကိုဟု သိလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားသွားရသည်။

ထိုခံစားမှုတို့သည် သိပ်ပြီးမသန့်ရှင်းတော့သလို နာကျင်ခြင်း ဆွေဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာဖိကိုက်လိုက်သည်။

လင်းမြတ်ကို မုန်းသလိုရော မုန်းလိုက်ရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် နန်တီးလက်စနှင့် ဇာတ်လမ်းကိုရှေ့ဆက်ရမည်လား။

“ငါ့နယ် လင်းမြတ်နိုးရေစက်က မကုန်နိုင်သေးပါလား၊ အဟက် တံကြွမ္မာက ငါ့ကိုရင်ခုန်သံအသစ်တွေ ပြန်လည်မွေးဖွားပေးလိုက်တာပဲ ခြစ်မယ်၊ အဟင်း လင်းမြတ်ရေ ရှင်က စူးရှရဲ့အသည်းကိုခွဲတဲ့အတွက် စူးရှကလည်း ရှင်နဲ့ညီအစ်ကိုတော်တဲ့ ကိုလူချောရဲ့ရင်ထဲကို ရအောင် ဝင်ပြမယ်၊ ဒါဟာ ရှင်နဲ့စူးရှကြားထဲက အလျော်အစားတစ်ခုလည်း ခြစ်သွားနိုင်တယ်”

အင်တာနက်ပေါ်မှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲခုံးဖက်ပြီး ရှိက်ထား

သည့်ခတ်ပုံကိုကြည့်ကာ တစ်ယောက်ထဲခပ်တိုးတိုး ကျိန်းဝါးလိုက်သည်။
အခန်းထဲကို ကေကေ ဝင်လာတာပင် သတိမထားမိ။

“အံ့မယ် ဖုန်းထဲဘာပုံတွေကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ထဲ အခု
လိုစကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေရတာလဲ”

စူးရှ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဖုန်းကိုငုံကြည့်ကာ ခပ်ငေး
ငေးမေးလိုက်သော ကေကေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ကေကေ နင်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင် ဒါ လင်းမြတ်နဲ့ကိုလူချောင်း၊ အယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
စင်ကာပူရောက် အမှတ်တရဆိုပါလား၊ ဟော့တော် ဒါ ဒါဆို သူတို့က
ညီအစ်ကိုတွေလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဟယ် တိုက်ဆိုင်လိုက်တာများ ကမ်းကုန်အောင်ပါပဲလား
ငါ ငါသိထားတာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို မစပါနဲ့ထေ
ဇာတ်သိမ်းမကောင်းဘူး”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုချိုးသွားတဲ့အတွက် ငါကလည်း သူ့
ပြန်ချိုးရမှာ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာနေသော စူးရှကိုကြည့်ပြီး ဒီဇာတ်လမ်း
ဇာတ်ရိုက်ပြင်ညီမှာပါလားဟု တွေးကာ သက်မခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်သည်။

“နင့်ဘက်က အပိုင်တွက်မနေနဲ့ စူးရှင် နင် မျှော်လင့်ထား
သလို ဖြစ်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“နင်နော် ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့ မပြောနဲ့”
မျက်စောင်းခပ်လက်လက်ထိုးကာ ရန်တွေ့လိုက်သည်။

ကေကေ ခေါင်းကိုစိတ်မသက်မသာဖြင့် ခပ်လေးလေးခါလိုက်
လာသည်။

“ကံကြမ္မာက နင့်ဘက်မှာမရှိဘူး စူးရှ၊ ဒီနေ့ နင်ရောငါရော
ထာရားရဲ့ဝက်ဖဲနှစ်ခုကို ပြိုင်တူဖွင့်လိုက်ကြသလိုပဲ၊ နင့်အတွက် ရလဒ်က
အိမ်မလှဘူး”

“ဘယ်လို ဝက်ဖဲ ဟုတ်လား”

စူးရှ အူကြောင်ကြောင် ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် နင် ရှေ့မဆက်ပါနဲ့တော့”

“ဘာလဲ ဘာလဲဟ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဟာ”

ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေသော ကေကေကို စူးရှ သိပ်စိတ်
ညှပ်တော့၍ အသံမာသွားသည်။

ကေကေ သူ့လက်ထဲမှ စာအိတ်ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောခင်
အောက်ပြင်းထပ်ချသည်။

အရိပ်အကဲ နားလည်သူ စူးရှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ကေကေ
အိတ်ထဲမှ စာအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒါ အန်တီချို ထားသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံအိတ်ပဲ”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဘုရား ဘုရား မဟုတ်မှလွဲရော...။

အတွေးကို ရှေ့ဆက်မတွေးခဲ့တော့။ လက်တွေ့တုန့်ယင်လာကာ ကေကော့ကိုဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ နင်သိချင်နေတဲ့ အဖြေ အဲဒီအထဲမှာ ရှိတယ်”

စူးရှ တံတွေးတစ်ချက်ကို မျိုချကာ

“ဒီ ဒီပုံ”

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ ပေး ငါဖွင့်ပေးမယ်၊ နင့်ကို ဒီပုံကိုပြချင်လို့ ငါဝင်လာတာ”

ပြောပြောဆိုဆို စာအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး စူးရှ ဘက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုလူချောနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ပုံ

“ဟင် သူ သူပဲ”

ရင်ထဲမှာ အနိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံ ကြီးတစ်ခု ဝန်းခနဲ ပြိုကျသွားသလို ခံစားမှုတွေ ပရမ်းပတာ ဖရိုဖဲ

နှင့် စူးရှအတွက် ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ်လို ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာလဲ ကံကြမ္မာက ငါ့ကို နားလှည့်ပါးရိုက်လိုက်တာပဲ၊ အစက တည်းက ဒီလိုတွေ ဆုံမှုမျိုးနဲ့ နောက်ဆုတ်ရမယ်ဆိုရင် ပေးမတွေ့ပါနဲ့ တော့လား။

နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန့်ယင်ကာ ကေကော့ကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကေကော့ထံမှ နှစ်သိမ့်သော အကြည့်မှလွဲ၍ ဘာစကားသံမှ ထွက်ပေါ်မလာ။ ခုချိန်မှာ စူးရှကို သနားမိတာကလွဲပြီး ဘာမှမပြောချင်

တာ။

“တကယ်ဆို နင်က မင်္ဂလာဒိတ်စာတစ်ခြမ်းကို ကြိုရိုက်ထား ခဲ့သလိုပဲ၊ ဘာမှဖြစ်မလာသေးတာကို ကြိုပြီးမျှော်လင့်ထားတာကိုး”

အပြစ်တင်သံ မကျတကျ ကေကော့စကားကြောင့် စူးရှ အံ့ကို ထင်းခနဲ ကြိုတ်လိုက်သည်။

“ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ ငါ့ကိုလင်းမြတ် အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားသလို စားရတယ်”

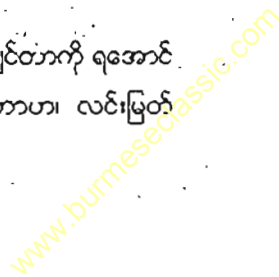
“နင်မကျေနပ်ပေမယ့် ဇာတ်လမ်းက ဆုံးနေပြီ၊ ပြီးပါပြီဆိုတဲ့ ဆာနန်းက သူ့အလိုလိုချိတ်ပြီးသားဖြစ်သွားပြီ”

ကေကော့စကားကို ဦးနှောက်ကရော နှလုံးသားကပါ လုံးဝ ဆက်ခံ၍မရဖြစ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း အဲဒီဆုံးနေတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ငါ အစကနေပြန်ပြီး စမ်း”

“ဟင် ဘယ်လို”
“ဟုတ်တယ် ငါ ဇာတ်လမ်းကို အစကနေပြန်စမယ်”
“ကျွတ် နင် အရူးမထစမ်းပါနဲ့ဟာ”

“ဟင့်အင်း ငါအရူးထမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ချင်တာကို ရအောင် ပြမယ်၊ ငါ ငါ ကိုလူချောကို တကယ်ချစ်သွားတာဟာ၊ လင်းမြတ်

ငါ့ကိုလမ်းခွဲခွဲတုန်းက ခံစားရပေမယ့် ခုခံစားမှုရဲ့ထုထည်က ပိုကြီးသလိုပဲ
ငါ့ဘဝမှောင်မှိုက်သွားသလိုပဲ။ ငါ့ဆီမှာ ဘာမှမရှိတော့သလို ခံစားရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့မှာမိန်းမရှိတယ်လေ”

“သိတယ်၊ ငါ ငါလေ သူ့ကိုမပိုင်ဆိုင်ရရင်တောင် သူ့နဲ့အနီးဆုံး
နေရာမှာနေချင်တယ်။ သူ့အပြုံး၊ သူ့ရဲ့တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ရုပ်သွင်က
ငါ့စိတ်တွေကို တကယ်ဖမ်းစားလိုက်ပြီ”

“သွားပြီ နှင် ရူးသွားပြီ၊ ရူးတာမှ ပိုးစိုးပက်စက်ကို ရူးသွား
ပြီ”

တဖွတ်ထိုးဆန်သော စူးရှကို စိတ်မရှည်စွာကြည့်ရင်း အားမလဲ
အားမရ အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငါက နှင်ပြောသလို လင်တရားလေ”

အခန်း (၃၀)

“စူးရှ သမီးတကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား။ စိတ်ထဲမှာ နောင်တ
ထားရင် အန်တီချိုတို့ ခုချက်ချင်း လှည့်ပြန်ကြရအောင်လေ”

အိမ်ကြီးထဲမဝင်ခင် ခပ်တိုးတိုးမေးလာသော အန်တီချိုအမေး
ကို ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်ပြီး

“ဟင့်အင်း စူးရှ နောင်တမရဘူး အန်တီချို။ အဲဒီအလုပ်ကို
လုပ်ပါမယ်”

ဖွတ်အတင်း လုပ်ပါရစေဟု ပူဆာလာသော စူးရှ၏စိတ်ကို
အန်တီချို တကယ်ပင် နားမလည်နိုင်တော့။

အစပိုင်းတုန်းကတော့ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်မည့်ကိစ္စကို ခါးခါး
ညီညီ ငြင်းဆန်တုန်းက ငြင်းဆန်ပြီး ခုကျမှ ကိုယ်ဝန်အငှားဆောင်တဲ့
အလုပ် လုပ်ပါရစေဟု တောင်းဆိုလာသည်။

အန်တီချို ပြန်၍ ငြင်းဆန်သည်။ ကိုယ့်ဘူမိလေးတွေလို ရင်းနှီးလာသည့်အတွက် အပျိုစင်ဘဝကို လွယ်လွယ်နှင့်မပျက်စီးစေချင်။

တစ်ဖက်က ကိုယ့်သမီးလေးလိုချစ်ရသည့် ချယ်ရီမောင်က အဆင်ပြေစေချင်သလို ဒီဘက်ကလည်း တူမတွေလို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည့် မိန်းကလေး။ ကြားထဲက ဦးနှောက်စား စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်က အန်တီချို။

စူးရှအား ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခုလို လုပ်ရသည်ဆိုတာ မေးချင်ပေမယ့် မမေးရက်ခဲ့။

ထည့်ဝါသော အိမ်ညှော်ခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခင်စူးရှ အဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က လင်းမြတ်နှင့်မင်းပျိုတို့၏ ခန့်ညားသော ဘွဲ့ဓာတ်ပုံများစင်ဖြစ်သည်။

အန်တီချိုနောက်မှလိုက်ဝင်လာသော စူးရှ၏ခြေလှမ်းတွေသည် တုံ့နှေးသွားကာ နေရာမှာတင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ခုချိန်မှာ ဘာကိုစိတ်နာရမည်လဲ။ လင်းမြတ်ကိုလား၊ ကိုယ့်ကိုလဲ။ ကိုယ်လား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းပျိုဆိုတဲ့ ကိုလူချောကိုလား။ သူတို့ညီအစ်ကိုနစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်ခွင့်ရလိုက်သည့် မိန်းကလေးနစ်ယောက်ကိုလား။

ဝည့်ခန်းထဲကို ဟန်မပျက်လိုက်ဝင်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ အက်ဆစ်နှင့်အပက်ခံလိုက်ရသလို နာကျင်လိုက်တာမှ ပြောဖွဲ့ရာမရှိတော့။

"သမီး လာထိုင်"

စူးရှ လက်ကိုလှမ်းဆုပ်ကိုင်လာသော အန်တီချို၏အသံကြားမှ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့်ပြန်ကပ်ကာ အန်တီချိုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"အိမ်ရှင်တွေရော အန်တီချို"

"လာလိမ့်မယ်"

အန်တီချို စကားပင်မဆုံးလိုက်။ ဝည့်ခန်းအတွင်းပိုင်းတံခါး ချိတ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ ထိုအခန်းတွင်းမှ သန့်စင်သော အပြုံးတွေဖြင့် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မင်းပျို၏ဖုန်းဆိုတာ စူးရှသိသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် အပြင်မှာပို၍ပင် လှပကျက်သရေရှိသည်ဟု ခင်ထံမှာ ခပ်တိတ်တိတ် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အန်တီချို ခဏလေးနော်၊ ကို ရေချိုးခန်းဝင်နေလို့ တအောင့်နေရင် ထွက်လာလိမ့်မယ်"

အန်တီချိုဘေးမှာ ထိုင်နေသော စူးရှကို တစ်ချက်ပြုံးပြရင်း အန်တီချိုကိုပြောသည်။

"မောင်မင်းပျိုပါ ရှိနေတယ်ပေါ့"

"ဟုတ် အန်တီချို ဒီနေ့ ကိုကိုမှဖြစ်မယ်ထင်လို့ ကိုကို ကုမ္ပဏီ သွားခိုင်းထားဘူး။ ဟိုလေ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး"

မာန်မာန်လုံးလုံးမရှိသော ချယ်ရီမောင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ချစ်သလိုဖြစ်မိပေမယ့် မင်းပျို၏ဖုန်းဆိုသည့်အသံက ရင်ထဲမှာမနာလို ဖြစ်တွေ့သာ ပြည့်လှုံလာသည်။

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ လာရင်းကိစ္စကို မေ့နေတာကွယ်၊ သမီး ဒါ ခင်စူးရဲ့ တဲ့၊ အန်တီချိုနဲ့လည်း တူမနဲ့အဒေါ်လို နေလာတာ ဆိုတော့ အစစအရာရာ အားလုံးစိတ်ချရတယ်လေ၊ ရုပ်ရည်သန့်ပြင် ချောမောတဲ့မိန်းကလေးမို့ ချယ်နဲ့မောင်မင်းပျိုအတွက် ငြင်းစရာမရှိ လောက်ဘူးလေ”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ ချယ်တို့ရင်သွေးလေးကို လွယ်ပေးမယ့်အမျိုးသမီးက မျက်နှာလေးလှလှလေးဆိုရင် မွေးလာတဲ့ကလေးလည်း ရုပ်ဆိုးလာမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ဆိုင်တော့မဆိုင်ပေမယ့် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုအနေနဲ့ စကားမရှိ စကားရှာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီး စူးရဲ့ ဒါ ချယ်ရီမောင်မောင် လို့ခေါ်တယ်၊ ဟိုအခါ တုန်းက အန်တီချိုက ချယ်လေးတို့အိမ်က ကလေးထိန်းပေါ့ကွယ်၊ ချယ်လေးက အန်တီချိုလက်ပေါ်မှာ ကြီးလာတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မခင်စူးရဲ့၊ ချယ်လေးက ခုကစပြီး တရင်းတနီး ဆက်ဆံကြရအောင်နော်”

မာန်မာန်ထောင်လွှားခြင်း တစိုးတစိမရှိဘဲ ရိုကျိုးစွာပြောနေသော ချယ်ရီမောင်မောင်ကို အပြုံးတုတ်တစ်ခုဖြင့် ပြန်၍တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မချယ်ရီမောင်”

ထိုစဉ် မင်းပျိုအပေါ်ထပ်လှေကားထစ်တွေပေါ်မှ ခြေလှမ်းလာရင်း မှန်မှန်ဖြင့် ဆင်းလာသည်။

“ကိုရေ ဒီမှာ အန်တီချို ရောက်နေတယ်”

“အို နတ်ဖက်တဲ့စုံတွဲများလားကွယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မျက်နှာလေးတွေက အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်ကြတာ”

မျိုသိပ်မထားနိုင်လောက်အောင် ချီးမွမ်းခန်းတွေဖွင့်နေသော အန်တီချို စကားသံတွေကို ခင်စူးရဲ့ နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိ၊ အန်တီချိုကို ချစ်ခင်နဲ့ ငဲ့ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းအစုံမသိသော တွန့်ကွေးလိုက်သည်။

မင်းပျို ချယ်ရီမောင်ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း အကြည့်တွေက စူးရဲ့ နှုတ်ခမ်းရောက်လာသည်။

“ဪ ဘယ်သူလဲလို့ မင်းကိုး”

အထင်သေးရိပ် အနည်းငယ်ဖုံးလွှမ်းသွားသော အကြည့်ဖြင့် မြှောက်လာသော မင်းပျိုကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြုကာ

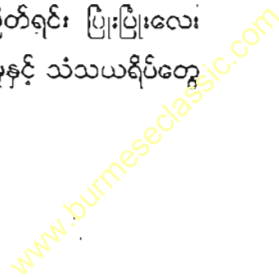
“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ရှင်နဲ့စူးရဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ထပ်ဆုံလိမ့်မယ်လို့ မထင်မထားဘူး”

“ကိုနဲ့ခင်စူးရဲ့တို့က သိနေကြတာလား”

“အင်း ကိုယ်တို့စင်တာမှာ ဈေးလာဝယ်ဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် မချယ်ရီမောင် စူးရဲ့ကြောင့် ရေမွှေးပုလင်းကျတဲ့ အကနေ ဟောဒီဘော့စ်နဲ့ တွေ့ဖြစ်ဖို့ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ချယ်ရီမောင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ပြုံးပြုံးလေးလေး ထောင်ပေးရှာ၏။ မျက်နှာပေါ်မှာ အလိုမကျမှုနှင့် သံသယရိပ်တွေ မရှိ။

“ဪ ခါဆို အထူးတလည် မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

အန်တီချို ရယ်သံနှောပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကို ဒါ ကိုနဲ့ချယ်ရဲ့သန္ဓေသားလေးကို လွယ်ပေးမယ့်သူပေါ့နဲ့ ခုလို သိပြီးသားဆိုတော့ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့”

မင်းပျို စူးရှကို အသိအမှတ်ပြုအပြုံးဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြုရင်း

“ဟိုလေ လိုအပ်တဲ့အချက်အလက်တွေပါလား”

“ရှင်”

ဘာအချက်အလက်လဲ စူးရှ မသိ။

“ဪ ပါပါတယ်ကွယ်၊ ဒီမှာ ဘာရောဂါမှမရှိကြောင်း ဆေးစစ်ချက်အဖြေတွေပါ။ နောက်ပြီး ဆေးလိပ် ဘီယာ လုံးဝမသောက်တာ တဲ့မိန်းကလေးမို့ ချယ်လေးရဲ့ရင်သွေးလေးကို ကျန်းကျန်းမာမာ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ မွေးဖွားပေးနိုင်မှာပါ”

“ဒါနဲ့ ခင်စူးရှက ဘာကြောင့် ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လက်ခံရတာလဲ ဟို စိတ်တော့မရှိပါနဲ့နော် သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ”

ဖြေရခက်သော အမေးမို့ စူးရှ ဖြေရခက်နေသည်။ အန်တီချို ကြားဖြတ်၍

“စူးရှ အဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလေ၊ အိမ်ပိုင်ဆိုင်မှုကိုလည်းပေါင်ထားတော့ မိဘတွေရဲ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးချင်ရင် ခုလို အလုပ်မျိုးကို လက်ခံလိုက်ရတာပါ သားရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းပျို၊ အမှန်ဆို စူးရှ သတ္တိမရှိပါဘူး၊ နှုတ်လည်းရှက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိသားစုအတွက် ဒီလိုမှ မရင်းရင် ခြစ်တဲ့အခြေအနေမို့ပါ”

“ကဲပါ ကိုရယ် စူးရှက အန်တီချိုခေါ်လာတဲ့သူပါ၊ ချယ်တို့ ရင်သွေးလေးကို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့မွေးပေးလိမ့်မယ်လို့ ချယ်စိတ်က သုံ့ကြည့်နေတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား စူးရှ”

အပြုံးစစ်လေးဖြင့် လှမ်းမေးသော ချယ်ကို စူးရှ ခေါင်းညှိတ် အဖြေပေးလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အောင့်မျက်နှာကျင်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“စာချုပ်ချုပ်ပြီးတာနဲ့ သားဖွားမီးယပ် ပါရဂူဆီကို သွားကြရအောင်နော်”

ချယ်ရီမောင် တက်ကြွနေသလောက် မင်းပျို၏အမူအရာ အေးအက်စက်နိုင်လွန်းနေသည်ဆိုတာကို စူးရှ ကောင်းကောင်းရိပ်မိနေသည်။

စူးရှလို ရပ်ရည်ချောမောတဲ့အပျိုစင်တစ်ယောက်ကိုယ်ဝန် ဆောင်ပေးမည်ဆို၍ အားနာနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စူးရှ ရင်တွေခုန်နေတာတော့ သေချာသည်။

ကိုယ်ချစ်မိသွားသူ၏ရင်သွေးလေးကို လွယ်ပေးရမည့်အတွေး လောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတာ ရှိပါဦးမလား။

အန်တီချို သိတာက ကလေးမွေးတာလောက် မနာကျင်မခက်
ဘူးဆိုတာလောက်ပင် အကြမ်းဖျင်းသိထားသည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲမှ မင်းပျိုနှင့်ချယ်ရီမောင် လက်ချင်း
ခိုတ်ပြီး ထွက်လာသော မြင်ကွင်းကိုမြင်တော့ စူးရှ ရင်ထဲက စောစောက
ကြောက်စိတ်တွေထက် မနာလိုမရှုစိမ့်သော ခံစားမှုတွေသာ ရင်ထဲမှာ
ဘလုပ်လုပ်ဖြစ်လာသည်။

ဘာမှမတတ်နိုင်မည့်အတူတူ အကြည့်ကို ဆေးရုံအဝင်အဝရှိ
နီတန်းတွေဆီသို့ ပို့လွှတ်ထားလိုက်သည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် အနုအရင့်တွေအများကြီးကိုကြည့်ပြီး
ငါလည်း ဒီလိုမျိုး ငိုက်ကြီးသည်ပုံစံနေရဦးမှာပါလားဟု တွေးပြီး စိတ်ထဲ
က အားငယ်သလိုလို နောင်တပဲရချင်လိုလို။

သို့သော် ထိုနောင်တတွေသည် နောက်ပြန်လှည့်၍မရတော့။

“ကဲ သမီး ဟိုမှာလှမ်းခေါ်နေပြီ”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အိုဂျီအခန်းဝကနေ လှမ်းခေါ်နေသော ချယ်ရီမောင်ဆီသို့
အန်တီချိုနှင့်စူးရှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ စူးရှ အိုဂျီနဲ့တွေ့ပြီး စစ်ဆေးစရာ
ဘာ စစ်ဆေးပြီး မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေး ထိုးရအောင်”

“ရှင် ဆေး ဆေးထိုးရမယ်” ၃

“ဟုတ်တယ် စူးရှရဲ့၊ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ အပြင်မှာ ချယ်ဟို

အခန်း (၃၁)

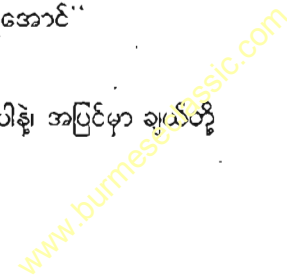
“အန် အန်တီချို စူးရှ စိတ်ထဲမှာကြောက်နေတယ်”

သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူအခန်းထဲမဝင်ခင် ဘေးမှာရှိနေသော
အန်တီချိုလက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်
သည်။

ချယ်ရီမောင်နှင့်မင်းပျိုက ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့်စကားသွားပြော
နေ၍ စူးရှ သွေးအနည်းငယ်ပျက်နေပုံကို မမြင်ကြ။

“ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ် မနာပါဘူး”

စူးရှ ကြောက်မှာစိုး၍ နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်ရပေမယ့် စူးရှ
သားအိမ်ထဲကို မျိုးရိုးဗီဇ ဘယ်လိုပုံစံပြောင်းထည့်မလဲဆိုတာ အန်တီချို
လည်းမသိ။

ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ မျိုးဥပြောင်းတာ မလုပ်သေးပါဘူး။”

“ဟင် ဘယ်တော့ပြောင်းမှာလဲ”

“မျိုးဥပြောင်းတာ မနက်ဖြန်မှလေ၊ မကြောက်ပါနဲ့ မျိုးဥပြောင်းတယ်ဆိုတာ ဆေးစစ်သလိုပါပဲ၊ နာကျင်တာလုံးဝမရှိပါဘူး။”

စူးရှလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးနေသော ချယ်ရီမောင့်ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးပြပြီး အိုဂျီအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

လှုပ်ရှားနေသော စိတ်တွေကြောင့် လူကယိုင်နဲ့နဲ့။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မျိုးရိုးဗီဇကို ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စီးဆင်းရမှာပဲ ဘာကြောက်စရာလိုလဲဟု ကိုယ့်ဖာသာပြန်အားပေးရင်း အဆင်သင့်စောင့်နေသော အိုဂျီ ဆရာဝန်မကြီးရှေ့ကို ယုန်သူငယ်လေးတစ်ကောင်လို ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“ကဲ လာ သမီး၊ ခုတင်ပေါ်လှဲအိပ်လိုက်ပါ။ သမီးရဲ့သားအိမ်အနေအထား စစ်ကြည့်ရအောင်နော်၊ အရင်ဆုံး လှဲအိပ်ပြီး ဒူးနှစ်ချောင်းကို ထောင်ကားထားပါ။”

“ရှင်”

စူးရှ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အချစ်တစ်ခုကို အရင်းတည်လိုက်သည့် အတ္တတစ်ခုကြောင့် ဒေပျိုစင်ဘဝရဲ့တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို အရှက်ကင်းမဲ့စွာ ရက်ရောပစ်လိုက်ရမယ်တဲ့လား။

စူးရှ ဘာတွေလုပ်မိနေပါလိမ့် ...။

အခန်း (၃၂)

“နင်ရှူးသွားပြီ၊ နင့်မှာအသိစိတ်လုံးဝမရှိတော့ဘူး စူးရှရယ်၊ ငါလေ နင့်မိဘတွေရဲ့လိပ်စာ မသိလို့ သိရင် နင့်ရဲ့အရူးကွက်နင်းနေတဲ့ ခံစွဲတွေကို ငါ ကိုယ်တိုင်သွားပြောလိုက်ပြီ သိလား။”

ကိုယ်ဝန်စဆောင်နေပြီဖြစ်သော စူးရှ၏ခပ်ဖျော့ဖျော့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတွေဖြစ်နေရသူက ကေကေပင်ဖြစ်သည်။

“နင့်ကို အန်တီချို ပြောလိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ ကျွတ် အဲဒီအန်တီချိုကလေ မပြောပါနဲ့ဆိုတာကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်သေးသယ်”

“အန်တီချိုက ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက အန်တီချိုကို သွားအေးတာလေ၊ ခုတစ်လော နင့်ပုံစံက မှုမမှန်တာ အစားပျက် အအိပ်

ပျက်နဲ့ ဝိုက်ကြီးနာဆွဲသလို လူကပိန်လို့နေပြီ”

ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောလာသော သူငယ်ချင်း၏စေတနာကို ငြိမ်ခံနေရုံမှလွဲ၍ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။

“နင် အဲဒီယောက်ျားကို ဘာလို့ချစ်မှာလဲ၊ နင်နဲ့သူနဲ့ ဘယ်လိုပေါင်းစပ်လို့ မရလောက်အောင် သူ့မှာအိမ်ထောင်ရှိနေပြီသားလေ”

ကေကောစကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းဖျော့ဖျော့မှ နာကျင်ပြုံးတစ်လှစ်ခနဲ ပေါ်လာပြီး

“သူ့မှာအိမ်ထောင်ရှိပေမယ့် သူ့မိန်းမက ငါ့လောက်အစွမ်းနဲ့ လို့လား။ သူ့မိန်းမမှာမရှိတဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ငါ့မှာရှိတယ်။ အဲဒီကတည်းက ငါဟာ ချယ်ရီမောင်ထက် သူ့ကိုစိတ်ချမ်းသာမှုတွေပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်”

ကေကေ စိတ်ပျက်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ခင်လေးလေးခါလိုက်ပြီး

“သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေဆိုတာ နင်မေ့သွားပြီလား”

“အဲဒီ အချစ်ဆိုတာက ခိုင်မြဲလို့လား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးအချိန်က ကိုယ့်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်လို့ သိရတဲ့ အချိန်ပဲ။ အဲဒီလိုပီတိမျိုးကို ချယ်ရီမောင်က ဆောင်ကျဉ်းပေးနိုင်လို့လား”

“အေးလေ နှလုံးရောဂါသည်မို့ ကိုယ်ဝန်မဆောင်နိုင်လို့ နင်ကို သိန်းတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းပြီးပြီပဲ။ ဘာပဲဖြစ်

ခြစ် နှင့်ဝိုက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ သန္ဓေသားက နှင့်ရဲ့သွေးတစ်စက်မှမပါဘူး ဆိုတာကိုတော့ နင် မမေ့နဲ့”

“မမေ့ပါဘူး၊ ငါက မင်းပျိုရဲ့ကလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးထားရတယ်။ ဒီတော့ မင်းပျို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်ရမယ့်သူက နာချိန်မှာ ဘယ်သူဖြစ်မယ်လို့ထင်လဲ အဟင်း ဟင်း သူ့မိန်းမထက် ငါကိုပိုပြီးဂရုစိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“နင့်ကိုတော်တော် အံ့ဩတယ်၊ ခု ငါ့ရှေ့မှာ လောဘပေါင်းစုံ ဆက်နေတဲ့သူက အရင်က ခင်စူးရှ မဟုတ်တော့သလိုပဲ”

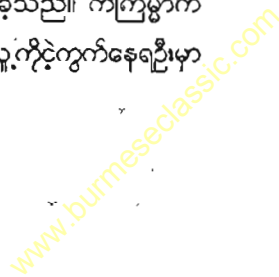
“ဟုတ်တယ် အရင်က လင်းမြတ်ရဲ့ချစ်သူ ခင်စူးရှ၊ အခု ဆင်းမြတ်ကို ကလဲ့စားပြန်ချေပြီ။ သူ့အစ်ကိုဆီက အချစ်ကို အရယူမယ့် ခင်စူးရှ”

“နင့်ဘဝကို မယားငယ်အဖြစ်ခံမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား စူးရှ”

“ငါချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင် မယားငယ်ဘဝနဲ့လည်း နေနိုင်ရမှာပေါ့”

အဆုံးထိ ပြောခလိုက်သော စူးရှ၏ခံပေါ့ပေါ့စကားကြောင့် ကေကောမှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့။ စူးရှကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

စူးရှ နာနာကျင်ကျင်ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကံကြမ္မာက သူ့ကိုမျက်နှာသာမပေးမှတော့ သူကရော ဘယ်သူ့ကို့ကွက်နေရဦးမှာလဲ။

ဟွန်း စိတ်နာစရာကောင်းလိုက်တဲ့ လောက။

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ ကို”

“ခင်စူးရှ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူ နေလို့သိပ်မကောင်းလို့ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးပါတဲ့”

ခင်စူးရှ နေမကောင်းဘူးဆို၍ ချယ်ရီမောင် စိတ်ပူသွားသည်

“ဟင် ဒါဆို ဆေးခန်းပို့ပေးရမှာပေါ့ ကိုရဲ့၊ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ

ချယ်တို့ကလေးရှိတယ်လေ”

“အေးပါ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ညနေကျရင် လာခဲ့မယ်လို့ ငြောက်
ထားတယ်၊ ချယ်ပါ လိုက်ခဲ့လေ”

“ညနေဆိုတော့ ချယ်လည်း ဒေါက်တာဆီသွားရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ဒီလိုလုပ် ချယ်ကိုဆေးခန်းအရင်ပို့ပြီးတာနဲ့ ကိုက ခင်စူးရှကိုသွားခေါ်
လိုက်လေ၊ ချယ် ဒေါက်တာနဲ့ပြပြီးမှ အိုကိုဆီကိုသွားကြတာပေါ့၊ ခြေ
ကိုသွားရင်းနဲ့ ချယ်ဝယ်ထားတာလေးတွေပါ တစ်ခါတည်း ယူသွားလိုက်
ပါ”

မင်းယျို လည်ပင်းမှ နက်ခဲတိုင်ကို သေချာချည်နှောင်ပေးသော
ချယ်ကိုပြောကြည့်ရင်း ဘာများဝယ်ထားပြန်ပြီလဲဟူသော အကြည့်

“ဘာတွေဝယ်ထားလို့လဲ ချယ် ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကလည်း အာဟာရ
ရဖြစ်မယ့်အစားအသောက်တွေရော အားဆေးတွေပါ သွားပို့ပြီးပြီလေ

“ခုဟာက မိခင်လောင်းဂါဝန်လေးတွေ ဝယ်ထားလို့ပါ၊ နောက်
ပြီး ခင်စူးရှတို့အိမ်ကြမ်းခင်းက တမံသလင်းဆိုတော့ ခြေထောက်များ
အေးမလားလို့ သိုးမွေးဂွင်းစွပ်ဖိနပ်လေးလည်း ဝယ်ထားတယ်၊ ကလေး
တွားအောင် ရွှေငှက်ပျောသီးလေးလည်း ဝယ်ထားတယ်လေ”

ရင်သွေးအတွက် အကွက်စေ့ ထောင့်စေ့လွန်းသော ချယ်ကို
စိတ်မသက်မသာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ချကာ

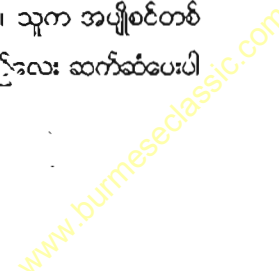
“ချယ်ရယ် ခိုက်ကဖြင့်မထွက်သေးဘဲနဲ့ မိခင်လောင်းဂါဝန်
တွေဝယ်ထားရတယ်လို့ နောက်မှဝယ်လည်းရတာပဲ”

“ဪ ကိုရယ်၊ ကြိုဝယ်ထားလိုက်တော့လည်း ပြီးတာပဲ၊
ချယ်တို့ကလေးနော်၊ ပိုက်ဆံကုန်မှာကို နှမြောတွန့်တိုနေတာလား”

နှုတ်ခမ်းစု မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်ပြီး မကြည်မလင် မေးသော
အမေးကြောင့် မင်းယျို ချယ်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ဟက်ခနဲ
ချယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကလေးအတွက် ဒီထက်မက အဆပေါင်းများစွာ အကုန်
ပေးနိုင်တာပေါ့ ချယ်ရယ်၊ ခုဟာက ချယ် ဂရုစိုက်မှန်းသိလေ ဟိုက
အခွင့်အရေးပိုယူလေနဲ့ ကိုယ်တော့ ခင်စူးရှကို သိပ်သဘောမကျဘူး”

“သဘောမကျလည်း ကျလိုက်ပါ ကိုရယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်
က ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်တတ်တာ သဘာဝပါ၊ သူက အပျိုစင်တစ်
ယောက်ဆိုတော့ ဘယ်နားလည်မှာလဲ၊ စိတ်ရှည်ရှည်လေး ဆက်ဆံပေးပါ
အိုရယ် နော်”

၁၇၆ ◊

နတ်သမီး

တောင်ပန်တိုးလျှိုးသော မျက်ဝန်းအကြည့်ဖြင့် ပြောလာတော့
မင်းပျို၊ ခေါင်းညိတ်ရပြန်၏။

“အင်းပါ ကိုယ် စိတ်ရှည်မှာပါ ချယ်ရယ်”

အခန်း (၃၃)

“ဟယ် ဇိုက်ဖုံးအကို့ကိုဝန်လေးတွေပါလာ၊ လှလိုက်တာ မင်း
ချယ်ရယ်၊ ဒါတွေ ဈေးအရမ်းကြီးမှာပဲနော်၊ ဟင် ဒါကရော ဘာလဲ အို
အဖွားလွင်းစွပ်ဖိနပ်ပဲ ဝါး မင်းပျိုက စူးရှကို အရမ်းဂရုစိုက်တာပဲ”

မြူးကြွသွက်လက်လွန်းနေသော စူးရှကိုကြည့်ပြီး မင်းကိုဂရုစိုက်
တာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးကို ဂရုစိုက်တာလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် မပြော
နိုင်တော့။ အလိုက်သင့်ပင် ငြိမ်နေလိုက်တော့၏။

“ဪ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ အိုကို့ဆီသွားပြရမယ့်နေ့လေ”

“ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် စူးရှကို လာခေါ်တာပေါ့”

“အင်း ဒါဆို ခဏလေးစောင့်၊ စူးရှ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားသော စူးရှကိုကြည့်ပြီး မင်းပျို

ဗျူးစာပေ

သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် စူးရှ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“မင်းပျို ဟိုလေ ဆေးခန်းကအပြန် စူးရှကို အကင်လိုက် ဝယ်ကျွေးပါလားဟင်၊ ခုတလော အသားကင်တွေကိုပဲ ချဉ်ခြင်းတက် တယ် မင်းပျိုရယ်၊ ငာခြား ဘာမှကိုမစားချင်ဘူး”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒါ ဗိုက်ထဲက ကလေးကြောင့်ချဉ်ခြင်းတက် တာဖြစ်မယ်၊ စိတ်ချ ဆေးခန်းကအပြန် စူးရှ စားချင်တဲ့အကင်ဆိုင်ကို လိုက်ဖို့မယ်”

ကိုယ့်သားသမီးနှင့်ပတ်သက်လာ၍ မင်းပျိုအကင်ဆိုင်မှာ လိုက် ကျွေးဖို့ အားတက်သရောဖြစ်၍နေသည်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ လှေကားထစ်မှ ဆီ ဖို့ခြေလှမ်းရွယ်လိုက်ကြသည်။

ရှုတ်တရက် စူးရှကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဘေးသို့ယိုင်သွားသည်။

“အမလေး”

“ဟင် စူးရှ ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မူး မူးလို့”

ဘေးသို့လဲကျမသွားအောင် စူးရှကိုယ်လေးကို အချိန်မီလှမ်း ဖက်လိုက်သည်။ အခြေအနေကို အခွင့်အရေးယူသော စူးရှမှာ မင်းပျို ရင်ခွင်တွင် မှီရင်း နားထင်ကိုလက်နှင့်ဖိကာ

“ခုတစ်လော ခုလိုမျိုး ရှုတ်တရက်မူး မူးနေတယ် မင်းပျိုရယ်”

ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“အဲ ကျွန် ကျွန်တော်တော့ သေချာမသိပေမယ့် ချယ် ပြော ဘာကတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကာစမှာ အဲလိုမျိုး ကိုယ်လက်မအိမ်သာ ခြစ်တတ်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ခုပဲ ဆေးခန်းရောက်တော့ အဆိုတော့လေ ဆရာဝန်ဆီရောက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“တကယ် သက်သာသွားမှာလားဟင်”

မင်းပျိုရင်ခွင်မှာမှီရင်း မျက်နှာကိုပင့်မော၍ မေးလိုက်သော

စူးရှကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း

“တကယ်ပါ ကျွန်တော့်ရင်သွေးလေးကို လွယ်နေတဲ့အချိန်မှာ

မင်းပျိုရင်ခွင်မှာမှီရင်း မျက်နှာကိုပင့်မော၍ မေးလိုက်သော

“ရပါတယ် မင်းပျိုရယ်၊ မင်းပျိုရဲ့ရင်သွေးကို လွယ်ရလို့ ခုလို

အဝဒနာခံစားရတယ်ဆိုရင်လည်း စူးရှ ဘယ်လောက်ပဲခဲဝိုးဝါးတဲ့ ဝေဒ နှစ်ချိုးဖြစ်ပါစေ ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့”

“မျက်နှာချင်းနီးကပ်လျက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသော

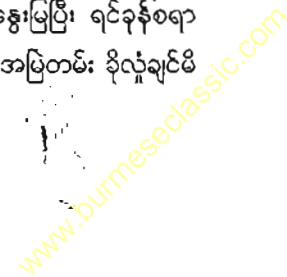
မင်းပျိုသား၏ရင်တွင်းမှာ ခံစားချက်ချင်းက အရောင်မတူ။

မင်းပျိုက ရင်သွေးအတွက် စူးရှက သူ့နှလုံးသားခံစားချက်

အတွက်။

မင်းပျိုရင်ခွင်ဟာ စူးရှအတွက်တော့ နွေးမြဲပြီး ရင်ခုန်စရာ

အကင်လိုက်တာ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မင်းပျိုရင်ခွင်ကို အမြဲတမ်း ခိုလှုံချင်မိ

“ကျွန် ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်ကားဆီသွားကြရအောင်နော်
ဆေးခန်းမှာ ချယ်စောင့်နေတယ်”

စူးရှ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှ ခပ်သာသာဖယ်ထုတ်ရင်
လှေကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။

မင်းပျိုနှုတ်မှ ချယ်ဆိုသော စကားလုံးဟာ ရင်ဘတ်ချင်းနီး
စပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့် သတိပေးတားမြစ်ချက်တစ်ခုလို စူးရှအတွက်
တော့ ဆူးညှောင့်လှေတစ်ခုပမာ။ ခုန်နေသော ရင်တွေပင် ဖရိုဖောင်း
ပြန်၍ဖြစ်ရချေရဲ့။

“ချယ်ရီမောင်ပါ ပါတယ် ဟုတ်လား။ စူးရှက မင်းပျိုတို့
ယောက်ထဲ ဆေးခန်းလိုက်ပြပေးမယ်ထင်နေတာ”

စူးရှ အသံမှာ သိပ်ပြုံးအသက်မပါလှတော့။

အခန်း (၃၄)

မင်းပျိုကားနှင့်ဖြတ်ပြန်မည့်လမ်းမှာ ကြိုစောင့်နေသော စူးရှ
ထက်မှ နာရီကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်ဆို ဒီလမ်းကနေ မင်းပျို၏ကားဖြတ်မောင်းနေကျ။
ဒီနေ့မှ ဘာလို့နောက်ကျနေတာပါလိမ့်။ ကြိုတင်ကြစည်ထားသော အကြံ
အစည်တွေ ပြီးမြောက်ဖို့အတွက် စူးရှအဖို့ ဒီလောက်တော့ ရင်းနှီးပေး
ဆပ်ရတော့မည်။

စူးရှနှင့်မင်းပျိုကြားမှ ရင်းနှီးမှုတို့သည် ချယ်ရီမောင်မပါတဲနှင့်
သူ့အလိုလို ပို၍ပို၍ ကျွမ်းဝင်သွားရမည်။

မင်းပျို၏တစ်နေ့တာအချိန်တွေမှာ မင်းပျိုအတွေးထဲကို စူးရှ
အပါမဖြစ် ပါကိုပါလာရမည်။

ကိုယ်ဝန်ပြုမည့်နေ့မျိုးဆိုလျှင် ချယ်ရီမောင်မပါမဖြစ်ပါနဲ့။ ဈေးရုံအဖို့ အခွင့်အရေးမရနိုင်။ အနားမှာ ဝန်းချောလေးရှိနေမှတော့ မင်းပျိုကရော ဈေးရုံကို ဘယ်လိုလုပ် အာရုံထားနိုင်တော့မည်လဲ။

ဒီတော့ မင်းပျိုနှင့်ဈေးရုံ နှစ်ယောက်ထဲရှိသည့်အချိန်တွေဖြစ် လာဖို့ ဈေးရုံ မန်တီးရတော့မည်ပေါ့။

အတွေးတွေပင် မဆုံးသေးခင် မင်းပျို၏ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်း မှမောင်းလာသည်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်သည်မို့ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး မောင်းလာသော ကားကို ခပ်မြန်မြန်ကျောခိုင်းပြီး လမ်းလျှောက်လာ လိုက်သည်။

“တိ တိ တိ”

မင်းပျိုကားဟွန်းသံကြောင့် လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ အကြောင်း အောင်သူလို လှစ်ခနဲ ပြီးလိုက်သည်။ ထိုအပြုကိုပြန်သိမ်းကာ အနောက် သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ဈေးရုံ”

“ဪ မင်းပျိုပါလား”

မင်းပျိုအမေးကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသူလို အံ့ဩဟန်ပြုလိုက်သည်။

“တက် ကားပေါ်ကို”

အမိန့်သံဆန်သော လေသံဖြင့် ကားပေါ်တက်ခိုင်းလိုက်သည့် မင်းပျိုစကားကြောင့် ဈေးရုံ ကားတံခါးဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတာကို ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ ဈေးရုံ”

“အလုပ်ကထွက်လိုက်ရပြီဆိုတော့ ဈေးရုံမှာ ဘာအလုပ်မှမရှိ တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်းဖြစ်အောင် ကိုယ် ဆက်လုပ်ရှားမှုလေးလည်းရှိအောင် လမ်းလျှောက်ထွက်တာပါ။ ဟိုနားက အိမ်မှာဆယ်တန်းကျောင်းသူတစ်ယောက်ကိုလည်း စာလာပြရင်းနဲ့ပေါ့”

“ဘယ်လို စာပြတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် မင်းပျိုရဲ့ ဒီကိုယ်ဝန်မဆောင်ခင်တုန်းက ဆိုရင်လေ ကုမ္ပဏီအလုပ်အပြင် ညနေပိုင်းဂိုက်ပါလိုက်လုပ်တယ်လေ။ အပိုင်ငွေရအောင်ပေါ့”

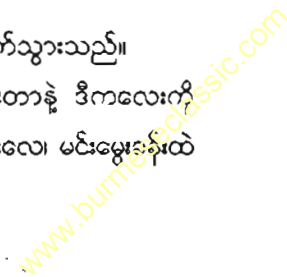
“အခု မင်းမှာငွေမလိုတော့ဘူးပဲ။ ဒါကြောင့် ဂိုက်လည်းမလုပ် တော့။ မတော်လမ်းသွားရင် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သွားရင် ကိုယ့် ကလေးကြားထဲက ဒုက္ခရောက်မှာ”

ကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အားမနာတမ်း ပြောလိုက်သည်။

“အမလေ။ စိတ်ချပါ ရှင့်ကလေး ဈေးရုံကြောင့် ဘာမှမဖြစ်စေ ခါဘူး။ ဈေးရုံကလည်းလေ ရှင်တို့နဲ့ထပ်တူ ဝမ်းနဲ့လွယ်ထားရလို့လား ဆိုဘူး။ ဒီကလေးကို အရမ်းချစ်နေတာ”

ဈေးရုံ စကားကြောင့် မင်းပျို မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မင်းချစ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ဒီကလေးကို ညှဉ်းခွင့်မရှိတူးဆိုတဲ့အချက် စာချုပ်ထဲမှာပါပြီးသားလေ။ မင်းမွေးနန်းထဲ

က ထွက်လာတာနဲ့ ကျန်တဲ့ငွေသိန်းတစ်ရာကို ချက်ချင်းပေးမှာပါ။
ကိုလလွယ် ဆယ်လွှား အသက်စွန့်ပြီး မွေးပေးရမည့်ကလေး
ကို စူးရှ မြင်ခွင့်မရဘူးဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလာသော မင်းပျို
နားမလည်စွာကြည့်ကာ မဲ့ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။

ရှင်ကလေးတင်မဟုတ်ဘူး ရှင်ကိုပါ အပိုင်သိမ်းမှာ' ဟု စိတ်ထဲ
မှ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ကျိန်းဝါးလိုက်သည်။

တကယ်တမ်း နှုတ်မှထွက်ကျလာသည့်စကားလုံးအချို့က

“အင်းလေ ဒီအချက်တွေက စာချုပ်ထဲမှာပါပြီးသားပဲ။ စူး
လိုက်နာရမှာပေါ့။ ရှင်တို့ကလေး ကျန်းမာရေးအတွက် အငှားကိုယ်ထဲ
သည်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပေးရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မမေ့ဘူး
ဆိုရင်ပေါ့။”

စူးရှကလည်း ခေသူမှမဟုတ်တာ။ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်ထဲ
သည့်အတွက် ဒီလောက်တော့ အလိုက်သင့်မျှောပေးရမည်။

“ဒါတော့ စိတ်ချ။ အခုလည်း စူးရှအတွက် ချယ်က လိုအပ်
ချက်မရှိအောင် ပံ့ပိုးပေးနေတာပဲလေ။ စူးရှဘက်ကသာ ကိုယ့်ကလေး
ကျန်းမာရေးအတွက် အနေအထိုင်အစ အသွားအလာပါ အထူးဆင်ခြင်
ပေးပါ။”

“စိတ်ချပါ မင်းပျိုရဲ့။ ခုလေ ကိုယ်ဝန်သည်ဆိုတဲ့အသိကြော
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင်နေပါတယ်။ အဲ
ပဲ တောင်းဆိုချင်တယ်”

ဘာတောင်းဆိုမှာလဲဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကားမောင်းရင်း
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာဝန်ကပြောတယ်။ ကလေးမွေးဖွားရလွယ်အောင် လမ်း
များများလျှောက်ပေးရမယ်တဲ့။ ဒါမှ ကလေးလည်း ခိုက်ထဲမှာချောင်
ချောင်ချိချိကိုယ်လက်လှည့်နိုင်မယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းမယ်။
ကလေးရဲ့အဆုတ်လည်း ကျန်းမာမယ်။ မွေးရတာလည်း လွယ်ကူမယ်
တဲ့”

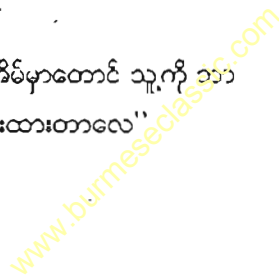
“ဒီတော့”

“အင်း ညနေခင်းတိုင်း အပြင်မှာလေကောင်းလေသံနဲ့ရှူရင်း
လမ်းလျှောက်ချင်တယ်။ အဲဒါလေ စူးရှ သူငယ်ချင်း ကေကော့ကို လမ်း
လျှောက်ရင် အဖော်လိုက်ဖို့ အကူအညီတောင်းကြည့်တယ်။ သူကလည်း
ရှေ့အပတ်ထဲမှာ လက်ထပ်တော့မှာဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ ရှုပ်နေတာနဲ့
စူးရှကို အဖော်မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်လေ မချယ်ရီမောင်များ
စူးရှကို အကူအညီပေးနိုင်မလားလို့ပါ။”

နည်းရောဂါသည်က စူးရှကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ စူးရှ သိတာ
ပေါ့။ ချယ်ရီမောင် မကူညီနိုင်လျှင် မင်းပျိုက အလိုလိုနေရင်း စူးရှ၏
လမ်းလျှောက်ဖော်ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

အဟက် စူးရှအကြံ မပိုင်ဘူးလား။

“ချယ်က ကူညီနိုင်မယ်ထင်ဘူး။ အိမ်မှာတောင် သူ့ကို ဘာ
မှမလုပ်ခိုင်းဘဲ သက်သောင့်သက်သာ နေခိုင်းထားတာလေ”

“ဒါဆို ဒီကလေးကျန်းမာရေးအတွက် စူးရှ လမ်းမလျှောက် ရတော့ဘူးပေါ့။ အင်းလေ ဒါ ရှင်တို့ကလေးပဲ ရှင်တို့မှ မကူညီနိုင်လည်း စူးရှက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ”

စူးရှထံမှ ထိုလိုသော စကားမျိုးထွက်လာတော့ မင်းပျို ပျာပျာ သလဲ ငြင်းဆန်ကာ

“အဲ အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ တခြားနည်း လမ်းပြောင်းပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အန်တီချိုကို အကူအညီ တောင်းကြည့်ရင်ရော ဖြစ်မလား”

ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာတွေကို စိုင်းစဉ်းစားပေးနေသော မင်းပျို၏ အကြံက စူးရှအကြိုက်မှ မဟုတ်တာ။

“အန်တီချိုက သူ့မြေး သူ့သားသမီးတွေရဲ့ဝေယျာဝစ္စက အများသားဆိုတော့ စူးရှကို ဘယ်လိုလုပ် အဖော်အဖြစ် လိုက်ပေးလို့ရမှာလဲ ကဲပါ နေပါစေတော့ မင်းပျိုကို သက်သက်မဲ့ဦးနှောက်စားခိုင်းသလို ဖြစ်နေပါပြီ။ စူးရှတစ်ယောက်ထဲ လမ်းလျှောက်ထွက်လည်း ဖြစ်နေတာပဲ”

လေသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ဆန္ဒတွေကို တစ်ထစ်လျှော့ပစ်လိုက် သည်။ မင်းပျိုကို သွေးတိုးစမ်းသည့်သဘော

“မင်းပျို သက်မမောကို စိတ်မသက်မသာချရင်း

“ကဲပါ ဒါဆိုလည်း ညနေ ကုမ္ပဏီကပြန်လာတိုင်း စူးရှဆီကို ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ အဖော်လုပ်ပေးပါတော့မယ်”

“အို မဟုတ်တာ ရှင်လည်း အားတာမှမဟုတ်တာ၊ စူးရှအတွက် အဲလောက်အချိန်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး”

ဟန်ဆောင်ငြင်းလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က လိုလိုချင်ချင်နှင့် သမ်းသာပြု၍မဖြစ်။

“စူးရှအတွက် အချိန်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကလေး အတွက်အချိန်ပေးတာပါ”

“ဪ အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်သဘောပဲလေ၊ ညနေတိုင်း စူးရှအိမ်အောက်ထပ်က ဆင်းစောင့်နေမယ်လေ”

“ဟာ မစောင့်ပါနဲ့၊ အိမ်ပေါ်မှာပဲစောင့်၊ စူးရှ တစ်ယောက်ထဲ ပေါ့မပါးနဲ့ လှေကားထစ်တွေပေါ်က တစ်ယောက်ထဲဆင်းလို့မဖြစ်ဘူး၊ စူးရှတို့တိုက်လှေကားက မတ်တယ်၊ ဘေးကအဖော်ပါမဖြစ်မှာ”

အသေးစိတ်ကအစ ဂရုစိုက်ပေးသော မင်းပျို၏ဂရုစိုက်မှုတွေ အတွက် စူးရှအဖို့ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

စူးရှအနားမှာ အချိန်ပြည့်မနေနိုင်လျှင်တောင် အချိန်အပိုင်း အခြားတစ်ခုလောက် အနားမှာရှိနေပေးရင်လည်း စူးရှအတွက် အခွင့်အရေးအသစ်တွေ ထပ်ပြီးဖန်တီးလို့ရမှာ အမှန်။

ဒီနေ့အဖို့တော့ စူးရှ ဝှင်ဖန်တာ ဒီလောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်

စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ခင်ဗျားဟူသော နာမ်စားဖြင့် ရင့်သီးစွာ ပြောလိုက်သည်။ ၎င်းရှု မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်ရင်း

“အို မင်းပျိုရယ် ဒီလောက်လေးစားရုံနဲ့ ဘာဖြစ်မှာလဲလို့”

“ဟာ စကားကို အဲလိုလွယ်လွယ်မပြောနဲ့၊ မင်းငိုက်တဲ့မှာ ရှိနေတဲ့ကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ကလေး၊ ဒီလောက်အစပ်တွေ တရားလွန်စားနေရင် ကလေးဒုက္ခဖြစ်မှာပေါ့”

စူးရှ လက်ထဲမှ ထမင်းပန်းကန်ကိုဆွဲယူကာ ဆက်တီစားပွဲပေါ် ဆောင်ချလိုက်သည်။ မင်းပျို တကယ်စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိ၍ မျက်နှာချိုဆွေးက

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မင်းပျိုရယ်၊ ဒီနေ့လေ အိမ်မှာဟင်းမရှိတာနဲ့

မနေ့က ဟင်းကျန်ခဲ့စားရလို့ပါ။ အရင်ကဆို ကေကေက သူ့ရုံးကပြန်လာတိုင်း ဈေးဝယ်လာတယ်။ ခုတော့ သူ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် အလုပ်တွေ ခွဲနေတာနဲ့ စူးရှလည်း ဖြစ်သလိုကြိုသလို စားနေရတာလေ။ ရှေ့လျှောက် သူမရှိတော့ ဒီအိမ်မှာ စူးရှတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ရရင် ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့အတွက် ခက်ဦးမှာ”

“ဘယ်လို မင်းတစ်ယောက်ထဲ နေရတော့မယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဒီအိမ်က ကေကေအဒေါ်ရဲ့အိမ်လေ။ ကေကေ အိမ်ထောင်မကျသေးလို့ စူးရှနဲ့နှစ်ယောက်အတူနေခွင့်ပြုထားတာ။ ကေကေက လက်ထပ်ပြီးရင် သူ့ယောက်ျားအိမ်မှာ လိုက်နေမှာလေ။

အခန်း (၃၅)

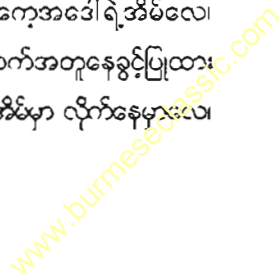
“ဟာ ဟေ့ ခင်စူးရှ မင်း ဘာတွေစားနေတာလဲ”

အိမ်တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသည် မြင်ကွင်းက စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမျိုသိပ်ထား၍မရလောက်အောင် ကံဒေါသဖြစ်ရ၏။

“ဟင် ထမင်းစားနေတာလေ”

ဆက်တီခုံပေါ်တွင် ငပိတို့စရာစုံလင်စွာဖြင့် ထမင်းကိုမြိန်စွာ ယှက်ရေစားနေသော စူးရှမှာ မင်းပျိုကို ဘာမှမဖြစ်သလို ထမင်းပန်းကန်ကိုမြှောက်ပြရင်း ခပ်အေးအေးဖြေသည်။

“သိတယ်လေ ခင်ဗျား ထမင်းစားနေတာ မြင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် ငရုတ်သီးအရောင်တွေနီရဲနေတဲ့ထမင်းကိုစားရအောင် ခင်ဗျားက သာမန်လူလား”

၁၇၀

နတ်သီး သစ်တော

စူးရှတစ်ယောက်ထံ ကေကော့အဒေါ်မဖယ်နိုင်၊မချင်တော့ နေခွင့်ရမှာပဲ
မျက်နှာငယ်ဖြင့်ပြောနေသော စူးရှကိုကြည့်ပြီး သူ့အခက်အခဲ
အတွက် စိတ်ပူရပြန်သည်။

“ဒါဆို မင်း ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေတဲ့နေရာလေးတစ်နေရာရှာပြီး ငှားနေရမှာ
ပေါ့”

စူးရှ မျက်နှာမှာ တကယ့်အခက်အခဲ ရှိနေဟန်ဖြင့် သနားစရာ
ပင်ကောင်းနေသဖြင့် စောစောကဒေါသတွေပင် ဘယ်ချောင်ကပ်သွား
မှန်းမသိတော့။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ချယ်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး နေစရာတစ်ခုစီစဉ်
ပေးမည်ဟု စိတ်ထဲကပင် တွေးလိုက်ပြီး

“ကဲ ကဲ မင်းထမင်းစားတာ မြန်မြန်လက်စသတ်လိုက်တော့
လမ်းလျှောက်ထွက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“စူးရှ ဗိုက်တောင် သိပ်မပြည့်သေးဘူး”

“ကဲပါ အပြင်မှာတစ်ခုခုဝယ်ကျွေးပါ့မယ်”

“တကယ် ဒါဆိုရင် ရွှေတောင်တန်းက ကြေးအိုးလေးသောက်
ချင်တယ်”

ပေါ်လာသမျှ အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်တမ်း အမိအမိ
တောင်းဆိုနေသော စူးရှကို မင်းပျို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟေး တကယ်နော် စူးရှလေ ကြေးအိုးသောက်ချင်နေတာ

ဗျူးတပေ

ကြာပြီ ရှင့်ကလေးက တော်တော်အစားကောင်းအသောက်ကောင်းတွေ
ဗြိုက်တာပဲ ခစ် ခစ် ခစ်”

သာယာသော ညနေခင်းလေးမှာ မင်းပျိုနှင့်အတူ လမ်း
လျှောက်ထွက်ရင်း စားချင်တာတွေကို ဝယ်ကျွေးခိုင်းပြီး မင်းပျို၏ဂရုစိုက်
မှုတွေကို လူအချို့က ဂရုပြုမိလာအောင် လုပ်မည့်စူးရှ၏အကြံကို မင်းပျို
နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိ။

အရာရာတိုင်းကို ကလေးအတွက်ဆိုသည် စိတ်တစ်ခုထဲနှင့်
သိုက်လျော့နေမည့်အချက်ဟာ သူတို့၏အဓိက အားနည်းချက်တစ်ခုပင်။

“အို ဘုရား ဘုရား ငရုတ်သီးအစပ်တွေ စားနေတာကို တွေ့
ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ကို”

“ဟုတ်တယ် ချယ် ကိုယ်လည်း တွေ့တွေ့ချင်း အရမ်းဒေါသ
ထွက်သွားတယ်၊ အဲလိုမှန်းသိရင် ခုလို အသေးအမွှားကိစ္စလေးကအစ
အချုပ်ထဲမှာ ထည့်ပြီးရေးလိုက်ပါတယ်ကွာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကို၊ ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးရှိနေရဲ့
ဘားနဲ့ ခုလို အစားအသောက် အနေအထိုင် မဆင်ခြင်တာကို ချယ်
သဘောမကျဘူး”

ကလေးအတွက် မင်းပျိုတင် စိုးရိမ်တာမဟုတ်၊ ချယ်ပါ စိုးရိမ်
စိတ်တွေဝင်လာသည်။

“ဒီထက်ဆိုးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

ဗျူးတပေ

ချယ် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် မင်းပျိုကိုကြည့်သည်။

“ဘာ ဘာများလဲ ကိုရယ်၊ ချယ် ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“အခု သူ့နေတဲ့တိုက်ခန်းက သူ့ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းရဲ့အဒေါ်က အဲဒီသူငယ်ချင်းကိုပေးနေတာ၊ သူ့ပါ အဖော်လိုက်နေတဲ့ သဘောပေါ့။ ခု အဲဒီသူငယ်ချင်းက လက်ထပ်တော့မှာမို့ သူ့နေဖို့ နေရာ တစ်နေရာရှာရဦးမယ်တဲ့။ သူ့ဟာသူ ဘယ်နေရာမှာထားနေနေ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကိုယ့်ကလေးအတွက်တော့ စိတ်ပူတယ် ချယ်ရား”

“ဟင် တော်ကြာ ချယ်တို့ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့နေရာကို ပြောင်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကို”

“မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးလို့ ထင်ထားပေမယ့်လည်း ဒီအချက်ကို ပေါ့ဆလို့မပြန်ဘူး။ လူ့စိတ်ဆိုတာ စုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေတာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကို၊ ချယ်ကတော့ ချယ်ရင်သွေးလေးကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

သားသမီးဖောကြောင့် ချယ်မျက်နှာမှာ ညှိုးရိပ်သမ်းလာသည်။ မျက်ရည်တို့ရစ်ဝိုင်းစပြုလာပြီး

“ချယ် တစ်ခုစဉ်းစားမိပြီ ကို”

“ဘာများလဲ ချယ်”

“သူ့ကို တခြားနေရာမှာနေမယ့်အတူတူ ချယ်တို့နဲ့ခေါ်ထားရင် ရော”

“ဟာ မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်စူးရှပုံစံက ခပ်လည်လည်ရယ်၊ ကိုယ်နဲ့အချိန် ချယ်ကို သွန်လိသွန် မှောက်လိုမှောက် လုပ်သွားလိမ့်မယ်”

စိတ်ကောင်းရှိလွန်းသော ချယ်ကို ခင်စူးရှ၏အလွမ်းဖိုးမခံနိုင်။

“ဒါဆို ချယ်တို့ကလေးကို ဒီအတိုင်း မျက်စိကွယ်ရာမှာ လွှတ်ထားရမှာလား ကိုရယ်”

ချယ်အမေးကြောင့် မင်းပျို တွေဝေသွားသည်။ ချယ်ပြောသလို ခင်စူးရှ ခန္ဓာကိုယ်ထဲရောက်နေသော ရင်သွေးလေးအတွက် စိတ်မချ ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

ချယ်ပြောသလို ခင်စူးရှကိုအိမ်မှာ ခေါ်ထားလိုက်လျှင် ကုမ္ပဏီအပြန် သူ့ဆီဝင်ပြီး လမ်းလျှောက်ဖော်လုပ်ပေးရသည့် ဝဋ်ဒုက္ခက ညှစ်မြောက်နိုင်သည်။ ဒါ့အပြင် အနေအထိုင် အစားအသောက် ကိုယ်ထက်လှုပ်ရှားမှုလေ့ကျင့်ခန်းကအစ ဘေးမှနေပြီး ချယ် ဂရုစိုက်ပေး၍ သည်။

ကိုယ့်ရှေ့မှာဆိုလျှင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်မနေတော့။ ဒါဆို ချယ်ရင်သွေးကို ကိုယ်အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်ရာကျသည်မို့ ချယ်ထံမှ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပြေပျောက်နိုင်သည်။

“အင်းလေ ဒါဆိုရင် သူ့ကိုအိမ်မှာခေါ်ထားဖို့ ချယ်ပဲ ကြည့်မိလိက်ပါ”

မင်းပျိုထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီမို့ ချယ်မျက်နှာပေါ်က သောကရိပ်တွေ ကင်းစင်သွားသည်။

လေးပဲ ထိုင်ကြည့်ပေးလိုက်ပါတော့ ကေကေရယ်၊ ခုဆို ငါကြိုးစားမှုတွေ အရှာထင်လာပြီ၊ မင်းပျိုနဲ့ငါနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသလို ခံစားချာယ်လေ”

“သူများအိမ်ထောင်ရေးကိုပျက်စီးပြီးမှ နင် စိတ်ချမ်းသာရမယ်ဆိုရင် အဲဒီစိတ်ချမ်းသာမှုတွေက ဘယ်အတိုင်းအတာကိ အခွင့်ရည်မှာလဲ စူးရှရယ်၊ အဆုံးသတ်မှာ မကောင်းဘူးလို့ပဲ ငါပြောချင်တယ်”

“ငါက ငါဆုံးရှုံးခဲ့တာကို အစားပြန်ယူတာလေ၊ ငါဆိုတဲ့ ခင်စူးရှက ဘယ်အလုပ်မဆို အကွက်ကျကျ စိမ်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင် ယူတတ်တဲ့သူပါ၊ အဟင်း ခုဆိုရင်လေ မင်းပျိုနဲ့ငါ ညနေတိုင်းလမ်းအတူတူ လျှောက်တယ်၊ ဟောဒီလှေကားကို သူနဲ့ငါ အတူတူဆင်းတိုင်း ငါ့လက်မောင်းကိုဖေးမပြီး ဆင်းပေးတယ်၊ မင်းပျိုရဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေအားလုံးက အရမ်းကိုသိမ်မွေ့ညင်သာတယ်၊ လူတွေက သူနဲ့ငါကို လင်မယားလို့ ဆင်ပြီး ကြည့်ကြည့်သွားကြတယ်၊ အဲဒီလိုအခါမျိုးတိုင်းမှာ ငါလေ မင်းပျို သက်မောင်းကို မှီတွယ်ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်လိုက်တာဟယ်၊ သူနဲ့ငါ တကယ့်အကြင်လင်မယားဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ”

လောဘတွေ အတ္တတွေနှင့်ကမ်းကုန်အောင် ရူးသွပ်နေသော စူးရှကိုကြည့်ကာ ကေကေ ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာဖြင့် မဲလိုက်သည်။

ထိုစဉ် လူခေါ်ဘဲလ်ခေါင်းလောင်းမြည်လာသဖြင့် ကေကေ ဆွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်”

အခန်း (၃၆)

“ဟင် နင့်မိဘတွေကို အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလို့ အသိပေးလိုတယ် ဟုတ်လား စူးရှ”

စူးရှ လုပ်ရပ်တွေကို ကေကေ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ “ဟုတ်တယ် အဲလိုမပြောလို့ မရတဲ့အခြေအနေမို့ အသိပေးလိုက်ရတာပါ၊ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်တယ်ဆိုတာကို သူတို့ ဘယ်လိုလက်ခံနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါတော့ နင့်စိတ်ကြီးကိုကြောက်လာပြီ စူးရှ၊ နင့်လုပ်ရပ်တွေရဲ့နောက်ဆုံးရလဒ်က ဘယ်လိုထွက်လာမယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ငါတော့ နင့်အတွက်ရင်လေးတယ်”

“ရင်မလေးပေးလည်း ဖြစ်တာမို့ ငါဘာပဲလုပ်လုပ် ဒီအထိ”

ချယ်ရီမောင်မောင်၏အပြုံးချိုချိုလေးကိုမြင်တော့ ကေကေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ စောစောက သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေတာတွေ များ ကြားသွားပြီလားပေါ့။

“ဘယ်သူလဲ ကေကေ”

“မချယ်ရီမောင်မောင်ပါ”

ချယ်ရီမောင်လည်းဆိုရော စူးရှ ထိုင်နေရာမှ တံခါးဝသို့ စွေခနဲ ရောက်လာသည်။

“စူးရှ နေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ကောင်း ကောင်းပါတယ်၊ ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက်နဲ့ ပြန်းစားကြီး ရောက်လာတာ ဘာများအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကဲ စူးရှ နင်သိချင်တာ နောက်မှမေးလေ၊ ခုလောလောဆယ် ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲအရင်ဝင်ခိုင်းပါဦးလားဟယ်”

ကေကေ သတိပေးမှ စူးရှ ပျာပျာသလဲဖြင့်

“ဪ ဟုတ်ပါရဲ့ အံ့ဩနေတာနဲ့ အိမ်ထဲခေါ်ဖို့ကို သတိမေး နေတယ်၊ လာပါ အိမ်ထဲဝင်ပါ”

ချယ်ရီမောင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး အိမ်၏အခြေအနေကို မသိမသာ ဝေကြည့်လိုက်သည်။ သိပ်ပြီးသန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုမရှိသော အိမ်ခန်းကျဉ်း ကျဉ်းလေးထဲမှာ စူးရှ လေကောင်းလေသန့် ရနိုင်ပါ့မလား။

“ထိုင်ပါ ပချယ်ရီမောင်”

ဆက်တီထိုင်ခုံပေါ် တင်ထားသည့် အဝတ်အချို့ကို ဆွဲဖယ်ပြီး

ဆိုင်ခိုင်းသဖြင့် ချယ်ရီမောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ချယ်တို့ကလေး စူးရှကိုထဲမှာရှိနေပြီဆိုတော့ နေသာရဲ့လား”

“အင်း တစ်ခါတလေ မအိမ်သာဖြစ်ပြီး မှူးတာမော်တာလောက် ပါပဲ၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလောက်တာ မရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ကိစ္စထွေထွေ ထူးထူး ရှိလို့လား မချယ်ရီမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မနွေက ချယ်အမျိုးသားပြောပြလို့ စူးရှရဲ့သူငယ် ချင်း လက်ထပ်သွားရင် စူးရှ နေစရာအိမ်ရှာရမယ်လို့ပြောတယ်”

ချယ်ရီမောင် စကားကြောင့် ဘေးမှာထိုင်ပြီး နားထောင်နေ

သော ကေကေ စူးရှကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်တို့သည် နင် ဘာတွေဝင်ထပ်ဖန်ပြန်ပြီလဲဟု

အနိပ္ပာယ်ရသောအကြည့်မျိုး။ ကေကေကို စူးရှ ဂရုမစိုက်အား။

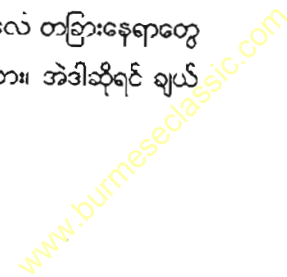
“အင်း ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ ချယ်ရီမောင်တို့နဲ့ အရမ်း

ခေးတဲ့နေရာမှာမနေပါဘူး၊ နီးနီးနားနားမှာပဲ နေမှာပါ” “ဟိုလေ အဲ အဲဒီကိစ္စကို တိုင်ပင်ချင်လို့ ချယ်ရောက်လာတာ

ပါ” “ဟင် တိုင်ပင်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်လေ တခြားနေရာတွေ မှာ လျှောက်မနေဘဲ ချယ်တို့အိမ်မှာပဲ လာနေပါလား၊ အဲဒါဆိုရင် ချယ်

သည် အနီးကပ်စောင့်ရှောက်လို့ရတယ်”

မင်းပျိုနှင့်တစ်အိမ်ထဲ အတူနေရမည့်အခွင့်အရေးမို့ စူးရှ ထရုန်
 မိမိတတ် ဝမ်းသာပေမယ့် စိတ်ထဲသိပ်ပြီး ဘဝင်မကျ အနေခက်ဟန်ဖြင့်
 “ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား၊ စူးရှကြောင့် ချယ်ရီမောင် စိတ်အနှောင့်
 အယှက်ဖြစ်နေပါ့မယ်”

“အို မဖြစ်ပါဘူး၊ စူးရှသာ ချယ်တို့အိမ်မှာလာနေရင် ချယ်
 ဝမ်းသာရမှာပါ။ ချယ်ရင်သွေးလေးနဲ့ အနီးကပ်နေရသလို ခံစားမိတဲ့
 အတွက် ချယ်ပိုပြီး သဘောကျပါတယ်။ စူးရှ လိုအပ်ချက်တွေကို အချိန်
 ပြည့် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ့်အတွက် စူးရှလည်း အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့
 ထင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မငြင်းဘဲ လိုက်နေပေးပါလားရှင်”

ဆုံးဖြတ်ရခက်နေဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းမောလေးတစ်ချက် ချင်
 လိုက်သည်။

“ခက်လိုက်တာ ချယ်ရီမောင်ရယ် စူးရှ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်
 တောင် မသိတော့ပါဘူး”

စူးရှ တမင်ဟန်ဆောင်နေမှန်းသိသော ကေကေမှာ စူးရှကို
 ကြည့်ပြီး မသိမသာ မဲ့လိုက်သည်။ ပဲများနေသော စူးရှကို ကေကေ
 ကြည့်မရတော့။

“ဒီမှာ နင်သိပ်ပဲများမနေနဲ့၊ နင့်အတွက် ကလေးမမွေးခင်
 အချိန်ထိ မချယ်ရီမောင်တို့အိမ်မှာ လိုက်နေရင် အိမ်လခတောင် သက်
 သာသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးထက် ချယ်ရီမောင်တို့အတွက် စဉ်

အနေရတာပါ”

“အို ချယ်တို့အတွက် အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြု
 နှီး မငြင်းပါနဲ့တော့လား”

ရင်သွေးအတွက် ခခယယ တောင်ပန်တိုးလျှိုးနေသော ချယ်ရီ
 အောင်စံရိုးသားအေးချမ်းရိပ်တွေကို ကေကေ ငေးကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်
 နှီးမသိ စူးရှကို မုန်းသလိုလို ခံစားလာရသည်။

အင်မတန်လည်တဲ့ စူးရှ။ ဒင်း ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်တာ။
 လင်တရှူးမ။

စိတ်ထဲကပင် ခပ်တိတ်တိတ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။

လိုက်သည်။

“အို မဟုတ်တာ စူးရှရယ်၊ ချယ်ရီရင်သွေးလေးကို လွယ်ပေး ခဲ့တင် ချယ်ကလေး စူးရှကို ကျေးဇူးတွေအရမ်းတင်နေတာ၊ ခုလို စူးရှကိုဒီမှာနေခိုင်းလိုက်တော့ ကိုယ်ဝန်ကို အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက် ခွင့်လည်းရသွားတာပေါ့”

“ကလေးက ကံကောင်းလိုက်တာနော်၊ အဟင်း ဒီကလေးကို လေး စူးရှလည်း ချစ်နေမိပြီ သိလား။ စူးရှ ဝိုက်ထဲမှာ ချစ်စရာကောင်း ပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ကလေးလေး ရှိပါလားဆိုတဲ့အသိက စူးရှ ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေက မိခင်စိတ်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသလိုပဲ”

ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ ပြောနေသော စူးရှ စကားကြောင့် ချယ်ရီ နောင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ရင်ထဲသို့ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်။

ကလေးမွေးပြီးလျှင် အသက်နှစ်ငါးပြီး မွေးထားရသည်ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကလေးကို မပေးလျှင် ချယ်ရီမောင်နှင့်မင်းမျိုး တို့ လင်မယားအတွက် အခက်တွေ့စေမည့် ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အခြေအနေနှင့်လိုက်လျောစွာနေရသည်ဟူသော အသိ ဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ

“အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးတဲ့ စူးရှတောင် ကလေးကိုချစ်နေ ပြီဆိုရင် အဖေအရင်းအမေအရင်းဖြစ်တဲ့ ချယ်တို့ဆိုရင် ပြောဖွယ်ရာ တောင် မရှိတော့ဘူးပေါ့ စူးရှရယ် အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အခန်း (၃၇)

တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးထဲသို့ ချယ်ရီမောင်နှင့်လိုက်ဝင်ခဲ့လိုက်ပြီး နေချင်စဖွယ် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အခန်းကိုကြည့်ပြီး စူးရှစိတ်ထဲ တော်တော်လေး ဘဝင်ကျနေမိသည်။

“စူးရှနေဖို့အတွက် အခန်းထဲမှာ အဲလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားပေးစရာမလိုပါဘူး ချယ်ရီမောင် ရယ်”

တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာနှင့်အခြားသော ခေတ်မီပရိဘောဂအနံ့ အလင်က ပြောရမည်ဆိုလျှင် စူးရှ မမြင်ဖူးသည့်ပစ္စည်းမျိုးတွေပင်ပဲ သည်။

သို့သော် ဝတ္တရားအရ အားနာဟန်ဖြင့် ငြင်းပြောလေးပြော

ဝတ္တရားအရ ဆီလျော်အောင် ပြောလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါပဲနော် မွေးပြီးသွားရင်လည်း ဒီကလေးက စူးရှနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ လူ့လောကထဲကိုဆွဲခေါ်ထုတ်ပေးတဲ့ မွေးအမေဆိုတာကို ကလေး သိစေချင်တယ်”

“ရှင်”

ထိတ်လန့်ရိပ်တွေ ပြိုဆင်းကျလာသော ချယ့်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးစုပ်ဖြူလျော်သွားသည်။ လောကကြီး ခဏတိတ်သွားသလို ခံစားရကာ ရင်ဘတ်နေရာက တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။

မှားသွားပြီ ချယ်ရီမောင် လူရွေးမှားသွားပြီဟုပဲ စိတ်ထဲကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်မိတော့သည်။

စူးရှ၏အလိုက်ကန်းဆိုးမသိမှုနှင့် လောဘအချို့သည် အဆိပ်လိပ် ကြောက်စရာကောင်းလွန်းပါလားဟု သွေးရှူးသွေးတန်း တွေးလိုက်မိသည်။

ဒီစကားတစ်ခွန်းဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဆီကို ဦးတည်နေသလိုလို။

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာကို စူးရှ သရော်ကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အပြုံးတစ်ခု လှစ်ခနဲ ထွက်ကျလာသည်။

စူးရှ၏အပြုံးတွေသည် ကြောက်စရာကောင်းလာသလို ခံစား

လာရ၏။ ကြောက်စိတ်နှင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးကြောတွေ တဖြည်းဖြည်း ဖောင်းအစ်၍လာသည်။

စူးရှနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့၍ အားအင်ချိနဲ့စွာ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်စူးရှမှာ အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။

အိမ်ထိတောင်ရောက်လာမှတော့ မင်းပျိုကိုရဖို့ လက်တစ်ကမ်း ပင်လိုတော့၏။ ဒါ့အပြင် ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုလည်း စူးရှ ပိုင်ဆိုင်ချင်လာသည်။

ချယ်ထံမှ ပြန်ကြားရသော စူးရှ၏စကားတွေကြောင့် ချယ်လိုပင် မင်းပျိုလည်း စိတ်ထဲမှာထင်နေသည်။

ဒီအချိန်မှာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်ပြီး သွားပြော၍လည်းမဖြစ်သည်မို့ အလိုက်သင့်လေးတော့ နေရမည်ပင်။

စိတ်တွေကိုလျှော့ချလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတင်းကျပ်နေဆဲမို့ ဆော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်။ ဟိုလိုမို့ဒီလိုမို့နှင့် ညသည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်နေပြီး အခန်းထဲမှာ အိပ်မောကျနေသော ချယ်အသက်ရှူသံခပ်မျှင်းမျှင်း လေးပေါ်ထွက်နေ၏။

“အား”

“ဟင်”

စူးရှနေသော တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးထဲမှ အော်သံကြောင့် ခုတင် ထက်မှငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အိမ်ကလေးမှာ မီးတွေလင်းနေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ထူပူသွားမိသည်။

“ဟင် စူးရှ ချော်များလဲလို့လား”

တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း စူးရှပီသွားရန် အခန်း ထဲမှ ပြေးထွက်လာလိုက်သည်။

အခန်း (၃၈)

တံခါးလော့ခ်ကို ကိုယ့်သော့နှင့်ကိုယ်ဆွဲဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ထိုးဝင်လိုက်သည်။

“အား အဟင့် ဟင့် သွား မလာနဲ့၊ ကြောက်တယ် မင်းပျို မင်းပျိုရေ ကယ်ပါဦး၊ စူးရှ ကိုကယ်ပါဦး ကလေး ဟင့်အင်း ငါ့ကလေး ငါ့ကလေးကို မခေါ်သွားနဲ့”

အခန်းထဲမှ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေသော စူးရှအသံ ကြောင့် မင်းပျိုခြေလှမ်းတွေ ပို၍မြန်ဆန်ကာ စူးရှကို စိုးရိမ်စိတ်ထက် ကလေးကိုပို၍ စိုးရိမ်သွားသည်။

“စူးရှ စူးရှ”

ထို့ကြောင့် စူးရှ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။
“ဟင်”

အထင်နှင့်အမြင် လုံးဝကွဲပြားနေသော မြင်ကွင်းကြောင့် လူက ကြောင်တူကတက် ဖြစ်သွားပေမယ့် ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေကတော့ အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါ့ကလေး၊ ငါ့ကလေး”

ရပ်ကြည့်နေရင်းမှ စူးရှ နှုတ်မှတစ်ဆင့်ထွက်ပေါ်နေသော စကားကြောင့် မင်းပျို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသည်။

စိတ်ထဲမှ ဒေါသတို့ အလုံးအရင်းနှင့် တိုးဆောင်လာပြီး အံ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဒီမိန်းမ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ငါတို့ကလေးကို သူ့ကလေး လုပ်နေတယ်၊ ချယ် စိတ်ပူလည်း ပူစရာ၊ မွေးပြီးရင် ငါ့ကလေးအဖေ လိုချင်တပ်မက်မှုတွေ ရှိလာနိုင်တယ်”

တစ်ယောက်ထဲ ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း စူးရှ ခုတင်နားသို့ မင် တရဲလျှောက်လာလိုက်သည်။

“ဟေ့ ခင်စူးရှ ခင်စူးရှ”

အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် နှိုးသည်။ မနိုး။

“ဟာကွာ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာတွေဒီလောက် ပွဲကြမ်းနေလို့ မနိုးတာပါလိမ့် ဟေ့ စူးရှ”

မတတ်သာသည့်အဆုံး လက်မောင်းသားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်

ပုတ်နိုးလိုက်သည်။

“အင် ဟင်”

အိပ်မောကျပြီး ယောင်နေရာမှ ခပ်လွန်လွန်လေး လှုပ်လာသည်။

“ဟေ့ ထ မင်းအိပ်မက်တွေမက်ပြီး ဘာတွေယောင်အော်နေတာလဲ”

စူးရှ မျက်ဝန်းတို့ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

သူ့ကိုမိုးကြည့်နေသော မင်းပျိုကိုမြင်တော့ အားကိုးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“ဟင် မင်းပျို၊ မင်းပျို၊ အဟင့် ဟင့် စူးရှ ကြောက်တယ်၊ စူးရှတို့ကလေးကို ဘယ်သူတွေမှန်းမသိတဲ့လူတွေက လာခေါ်လို့”

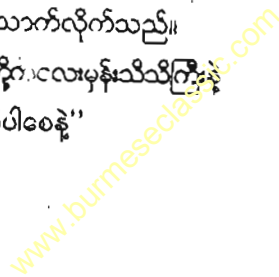
မင်းပျို၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်လိုက်သော စူးရှ၏အပြုအမူကြောင့် မင်းပျို ကြက်သေသေသွားသည်။

“ဒါ အိပ်မက် မက်တာပဲ ခင်စူးရှရယ်၊ ကဲ ရော့ ရေသောက်လိုက်”

စူးရှ၏ကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တွန်းထုတ်ကာ ခရဘူးထဲမှ ရေကိုဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

စူးရှ လှမ်းယူကာ တစ်ငုံနှစ်ငုံ မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ စူးရှ ဒီကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ကလေးမှန်းသိကြီးနဲ့ ခင်ဗျား ကလေးဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်း မသုံးနှုန်းမိပါစေနဲ့”

ကိုယ့်သွေးသားနှင့်ပတ်သက်လာတော့ အားနာခြင်းတွေတို
ဘေးချိတ်၍ ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုတော့မှဖြစ်မည်။

“အင်းပါ စူးရှသိပါတယ် မင်းပျိုရယ်၊ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်ထား
တယ်ဆိုတဲ့အသိကြောင့် စူးရှလေ ဒီကလေးလေးကို ဘာကြောင့်မှန်း
မသိဘူး၊ ချစ်နေတယ်၊ အင်းလေ မိခင်စိတ်ဆိုတာ မိန်းမတိုင်းမှာ မွေးရာ
ပါမိတောင်ခုအဖြစ် ပါလာပြီးသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ချယ်ရှေ့မှာ မပြောမိပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ချယ် သတိထားပါမယ်နော်”

အပြစ်ရှိသူလို တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသဖြင့် မင်းပျို ဘာမှ
ထပ်ပြောမနေတော့တဲ့ ပြန်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“နေပါဦး ပြန်တော့မလို့လား”

“မပြန်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“စူးရှ အိပ်လို့ပျော်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ခြံထဲဆင်းပြီးလေညင်း
ခံရင် ကောင်းမလားလို့”

“အပြင်မှာ အရမ်းအေးတယ်၊ မင်းမအိပ်ချင်လည်း အိပ်ပျော်
အောင်အိပ်ရမှာပဲ၊ ဒါမှ ကလေးကျန်းမာမှာ၊ နောက်ထပ် ကျွန်တော်နဲ့
ချယ် စိတ်ပူစေမယ့်ကိစ္စမျိုး မလုပ်မိပါစေနဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီး စူးရှ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အခြေအနေကို ထိုသို့ဖြစ်အောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ညတော့ စူးရှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်မှာပါ။

“မင်းပျို၊ ရင်ခွင်ဟာ နွေးထွေးနေတာပဲ အဟင်း ဟင်း”

အခန်း (၃၉)

“အ အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“စူးရှ အရမ်းနာနေလားဟင်”

ဗိုက်ထဲမှ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသော စူးရှကိုကြည့်ပြီး ချယ်ရီမောင် ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“အင်း အရမ်းကြီးမဟုတ်ပေမယ့် နာတယ် ချယ်ရီမောင်ရဲ့”

“ခဏလေးပါ အိုဂျီလာတော့မှာပါနော်”

မွေးဖွဲ့ရက်လိုသေးရဲ့နှင့် ဘာကြောင့် ဗိုက်နာရသလဲဆိုတာ ချယ်ရီမောင် စဉ်းစား၍မရ။

“ခင်စူးရှ ဝင်လို့ရပါပြီ”

“ဟော အိုဂျီ ရောက်နေပြီ ထ ထ”

“အင်း ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ခဏသည်းခံလိုက်ပါ။ အိုဂျီနဲ့တွေ့ရင် သက်သာသွားမှာပါ”
အခန်းထဲဝင်ပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

အိုဂျီ စမ်းသပ်စစ်ဆေးရန် စောင့်နေသည်။

“ဂျူးဒီတ်မပြည့်သေးဘဲနဲ့ မွေးချင်နေပြီလား”

အိုဂျီ ဒေါ်စန္ဒာဝင်းရယ်မောကာပြောပြီး ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီကိုလှန်ပြီး ဓားကျပ်ဖြင့် စမ်းသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာ စမ်းသပ်ပြီးမှ

“မွေးချင်လို့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကလေးမွေးချင်သလို နာတာတာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်တွေမှာ ရေဓာတ်ခမ်းခြောက်လို့ဖြစ်တာပါ။ ကိုယ်ဝန်သည်တိုင်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိကြတာမို့ စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး။ ဧရာတာများများသောက်မှဖြစ်မှာနော်”

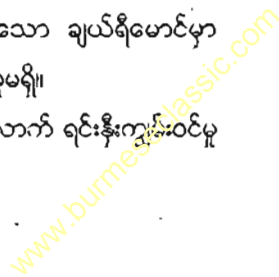
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ ချယ် ဂရုစိုက်ပြီး တိုက်ပါ့မယ်”

“အဓိကကတော့ ကိုယ်ဝန်ဆိုင်မတက်အောင် သတိထားပြီးနေပါ။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ ပုံမှန်လုပ်ပါ။ မွေးဖွဲ့ရက်တွေက နီးထပ်လာပြီဆိုတော့ မိခင်လောင်းက အားရှိမှဖြစ်မှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စူးရှ၏ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝန်ကို ညင်သာစွာ ပြန်ဖုံးလိုက်ပြီး ဆရာမ၏ညွှန်ကြားချက်ကို ဂရုစိုက်နားထောင်နေသော ချယ်ရီမောင်မှာ အင်ကြာနေသလောက် စူးရှကတော့ တက်ကြွမှုမရှိ။

မင်းပျို၏ဆက်ဆံရေးသည် ထင်သလောက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု

ရှိမလာသဖြင့် စူးရှအကြံအစည် မအောင်မြင်သလို ဖြစ်နေရသည်။
လောကမှာ မင်းပျိုလိုသစ္စာရှိသောယောက်ျားမျိုး အချစ်က
တန်းဖိုးထားသော ယောက်ျားမျိုးကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့သော ချယ်ရီမောင်
အားကျစ်စိတ်ဖြစ်မိသည်မှာ အတိုင်းထက်အလွန်ပါ။

“ကဲ စူးရှ ဆေးထိုးမယ်၊ ဟိုဘက်လှည့်လိုက်နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမော့ပြောကာ တစ်ဖက်ကိုလှည့်
ခိုင်းသဖြင့် အတွေးစတိုက်ရပ်ကာ ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်လှည့်ပေးလိုက်သည်။
ဆေးထိုးအပ်စိုက်သွင်းလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် စူးရှခနဲ ခံစား
ရသော နာကျင်မှုသည် ရင်ဘတ်ထဲမှ တဆစ်ဆစ်နာကျင်ရသော ဝေဒနာ
ထူကြီးနှင့်ယှဉ်လျှင် ဘာမှမပြောပလောက်။

စူးရှ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

ဗိုက်ပုံးအင်္ကျီဝါဝန်ကြီးနှင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသော စူးရှ
ကိုမြင်တော့ ဒေါ်လှခင် အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် သမီး သမီး စူးရှ”

“ဟင် အမေ”

“အို ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း ညည်း ဘယ်တုန်းကယောက်ျား
ရသွားလို့ ဗိုက်ကြီးသည်ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အ အမေကရော ဒီအိမ်ကို ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ”

ခြံထဲဝင်လာသော ဒေါ်လှခင်နှင့် ခြံထဲမှာလမ်းလျှောက်နေသော

စူးရှ ဆုံမိကြသဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး၏အမူအရာတွေမှာ ဝမ်း
သာခြင်းထက် အံ့သြမှုတွေက ပို၍များနေကြသည်။

“ဪ အန်တီက ဒေါ်လှခင် ထင်တယ်”

တိုက်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသော ချယ်ရီမောင်အသံကြောင့် သား
အမိနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ချယ်ရီမောင်ကို ပြိုင်တူကြည့်
လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်က ဒေါ်လှခင်ပါ။ ဒေါ်စိန်ကြည် လွတ်
လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ဝင်ပါ အန်တီ”

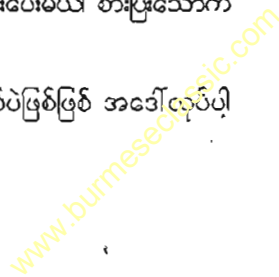
မာန်မာန မပါသော ချိုသာသည့်အသံဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ခေါ်
လိုက်သဖြင့် ဒေါ်လှခင် ချယ်ရီမောင်နောက်မှ လိုက်ဝင်လာခဲ့လိုက်
သည်။

စူးရှနှင့်သားအမိဆိုတာ မသိစေချင်၍ စူးရှကို တစ်စက်ကလေး
တောင် ငဲ့ကြည့်မသွား။ စူးရှကလည်း သားအမိပါဟုပြောမည်မဟုတ်ဆို
တာ သိသည်။ နေရာမှာရပ်ကျန်ခဲ့သူ စူးရှမှာသာ ဘာမှန်းမသိဘဲ
ကြောင်ငေးစွာရပ်ကျန်ခဲ့၏။

“လစာကတော့ တစ်လကို ငါးသောင်းပေးမယ်၊ စားပြီးသောက်
ပြီး စရိတ်ငြိမ်းပေါ့ အန်တီရယ်”

“ရပါတယ် တူမရယ် ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဒေါ်လုပ်ပါ

မယ်ကွယ်၊ ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုအတွက် အရေးတကြီးငွေလိုလို့ အဒေါ်ကိုသာ အလုပ်မထုတ်ဘဲခိုင်းပါ။ စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပေးပါမယ်”

ရွာမှာကျန်ခဲ့သော် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ဆေးကုစရိတ်တွေကြောင့် ကြွေးမှုတွေထကာ ဘယ်လိုမှမဖြေရှင်းနိုင်တော့၍ ခုလို အိမ်ဖော်လာလုပ် ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ကိုယ့်သမီးဖြစ်သူက ဒီကိုတယ်လိုရောက်နေ ပြီး ခုလို ကိုယ်ဝန်အရင့်မာကြီးနှင့်ဖြစ်နေရသလဲ။ ဒေါ်လှခင်စဉ်းစား ၍မရ။ မိဘကို အရာမသွင်းချင်၍ ယောက်ျားအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပေးမ တွေ့ချင်ဘူးပဲထား။ ယောက်ျားယူတာကိုတော့ အသိပေးသင့်သည် မဟုတ် လား။

“အလုပ်ကတော့ မထုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ အရင်လူတွေ တုန်းကလည်း ချယ်တို့ဆီမှာ နှစ်တွေအကြာကြီး လုပ်သွားတာ၊ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့မိသားစုကြောင့်သာ မပြန်ချင်ဘဲ ပြန်သွားကြရတာလေ”

“အဒေါ်က ဘယ်မှာနေရမလဲကွယ်၊ အဒေါ်ဘာလုပ်ရမလဲဆို တာတွေလည်း ညွှန်ကြားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်နေရမယ့်အခန်းက မီးဖိုခန်းဘေးမှာပါ။ ဒီအိမ်ရဲ့အချက်အပြုတ် အလျှော်အဖွပ် သန့်ရှင်းရေးကအစပေါ့။ ဒီမှာ မိသားစုဆိုလို့ ချယ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲရှိတာ”

“စောစောက ကိုယ်ဝန်သည်လေးကရော”

ဒီအိမ်ကြီး၏မိသားစုဝင်စာရင်းထဲမှာ ကိုယ့်သမီးနာမည်မပါ၍

သိမသာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချယ်ရီမောင်မောင်နှင့်စုရှု ဘယ်လို တတ်သက်နေလဲ။

“ဪ အဲဒါက ဒီမှာကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ပြန်ရမှာလေ”

“ဟင်”

ချယ်ရီမောင် ဘယ်လိုသဘောနှင့်ပြောသည်ဆိုတာ မဝေခွဲတတ်။ ထပ်မေးလျှင် အလုပ်ပင်မဝင်ရသေးဘူး စပ်စုရန်ကောဟု ငြိုငြင်မည် ဦး၍ သိချင်စိတ်တွေကို ရင်မှာမျှီသိပ်ထားရ၏။

“အဲဒီကိုယ်ဝန်သည်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စကိုလည်း ကူညီပေးပါနော်၊ အဲဒီအတွက် အပိုဆုအနေနဲ့တစ်လ ငါးသောင်းထပ်ပေးပါ့မယ်”

“မပေးလည်း လိုအပ်တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးပါ့မယ် တူမလေး ရယ်”

ရိုက္ခိုးစွာပြောနေသော ဒေါ်လှခင်ကို ချယ်ရီမောင် သဘောကျ သွားပုံရသည်။

“ညည်းမျက်စိထဲမှာ ငါတို့ကို မိဘဆိုတဲ့အမြင်ရော ရှိသေးရဲ့ သား၊ စုရှုရယ် ဟမ်၊ အပျိုစင်စစ်ကနေများ သူများကလေးကို အငှား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးရတယ်လို့ ညည်းဒီလိုတွေ စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်နေလို့ ညည်းဘဝကြီး ကောင်းစားမယ်များ ထင်နေလား ဟမ်”

ဒေါ်လှခင် မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် စုရှုအား အပြစ်တင်စကား ဆို၏။

“ခုချိန်မှာ စူးရှကို ဘယ်လိုအပြစ်တင်စကားမျိုးမှ မပြောပါ။ တော့ အမေရယ်၊ အမေသာ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်အလုပ် မလုပ်ဘဲ ပြန်ပါ။ ဒီကလေးမွေးပြီးရင် စူးရှ ငွေတွေအများကြီး ရမှာမို့ အမေနဲ့အဖေ တို့ရဲ့အကြွေး မဖြစ်စလောက်ကို ဆပ်ပေးမှာပါ။”

“အို မလိုပါဘူး၊ ခုချိန်ထိညည်းလုပ်စာကို စားဖို့ဆိုတဲ့စိတ်က အမေတို့မှာ မရှိဘူး၊ စူးရှ၊ တကယ်တော့ ညည်းခိုလို စည်းလွတ်ဘောင် လွတ်နေနေတာတွေဟာ အမေအုပ်ထိန်းမှုညံ့ဖျင်းလို့ဆိုတာ ငါ ခုမှ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်တော့တယ်အေ။”

ပြောရင်းဖြင့် စိမ်းထွက်လာသော မျက်ရည်စတို့ကို အင်္ကျီလက် ဖြင့် ဆွဲသုတ်လိုက်သည်။

ငိုနေသော အမေ့မျက်နှာကို စိတ်မသက်မသာကြည့်ရင်း စူးရှ လင်းမြတ်နှင့်မင်းပျိုကို ဒေါသတွေလိုမိတက်လာသည်။

ဒင်းတို့ကြောင့် စူးရှဘဝ ခုလိုမျိုး စိတ်ထင်တိုင်းလျှောက်လှုပ် ပစ်နေမိတာ။ အဓိကကတော့ လင်းမြတ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူများနုလုံးသာ ကို ရက်ရက်စက်စက် လှည့်စားသွားသူ။ ဒင်းကြောင့် စိတ်ခံစားမှုတွေ ဟာ အဆိပ်တွေလို ခန္ဓာကိုယ်ထဲယုံနဲ့ကုန်တာ။

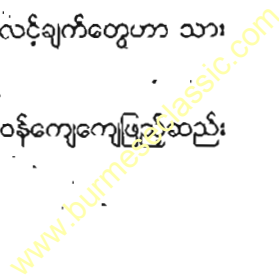
အခန်း (၄၀)

“ကို ချယ်တို့ကလေး လူ့လောကကြီးထဲရောက်ဖို့ သိပ်မလို တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ချယ် ကိုယ်တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သားလေးအ ကြောင်းတွေ့ပြီး အလုပ်တွေလုပ်နေရတာ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသလိုပဲ”

အာထရာဆောင်းရိုက်ပြီးကတည်းက သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် သား လေးဖြစ်ဖြစ် မရေမရာ မျှော်လင့်ခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ သား ဆိုသော အသိကြောင့် ပို၍ဝမ်းသာရသည်။

ကံကြမ္မာက လိုအပ်ချက်တွေကို တာဝန်ကျေကျေဖြည့်ဆည်း

ပေးခဲ့သည်မို့ လောကမှာ လူဖြစ်ရတာ လူဖြစ်ကျိုးပင်နပ်သလိုလို။

လင်မယားနှစ်ယောက် ပီတိတွေဖြင့် ကြည်နူးနေကြတုန်း မင်းပျို၏ဖုန်းထဲပြည်လာသည်။ ချယ့်ကို ရင်ခွင်ထဲမှ ညင်သာစွာ ဖယ် ထုတ်ရင်း မှန်းလှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“မင်းပျို၊ စူးရှပါ”

“ဪ ဟော့ ဘာလိုအပ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ အခု စူးရှ ဘာတွေစိတ်အားငယ်နေမှန်းမသိဘူး တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်နေသလို ခံစားနေရတယ်။ အဲဒါ စူးရှဆီလာ ခဲ့ပါလားဟင်”

စူးရှအသံကြောင့် ချယ် မရိပ်မိအောင် အသံကိုထိန်းရင်း

“အင်း ကောင်းပြီလေ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အင်း လာဖြစ်အောင်လာနော် မင်းပျိုမလာမချင်း တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူး ဒါပဲ”

သက်သက်မဲ့ ဂျစ်တိုက်ရအောင် မင်းပျိုနှင့်စူးရှကြားမှာ ဘာ ပတ်သက်မှုမှမရှိ။ ရင်ထဲမှာဒေါသဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကလေးက သူ့ငိုက်ထဲ မှာမို့ သိပ်မတင်းမာရဲ။ အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ စူးရှစိတ်တွေ သည် အလိုရမ္မက်ကြီးကာ ရိုးသားမှုမရှိမှန်း ရိပ်မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

“စူးရှမဟုတ်လား ကို”

“ဟုတ်တယ်ကွာ ဒီမိန်းကလေးကို ကိုယ်သိပ်ပြီး စိတ်ထဲမတွေ့ တော့ဘူး။ သူ့ငိုက်ထဲမှာ ကိုယ်တို့ကလေးသားမရှိရင် ဒီအိမ်ခိုမှာ တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်လေးတောင် မနေခိုင်းဘူး”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ကိုရယ်။ သားလေးအန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ လူ့လောကထဲရောက်ဖို့ ချယ်တို့ အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခုအထိ သည်းခံ ကြရအောင်ကွယ်။ နော် ကို ခုလည်း ကိုယ့်ကို သူ့ဆီလာဖို့လှမ်းခေါ်နေ တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မသွားချင်ဘူး”

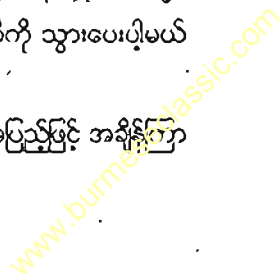
တခြားမိန်းမတစ်ယောက်၏ပရိယာယ်တွေထဲ စိတ်ယိုင်မသွားဘဲ နှုတ်ပတ်သက်သမျှ အသေးအမွှားကအစ အသေးစိတ်ပြန်ပြောပြတတ် သော မင်းပျိုကို ချယ်ရီမောင် ယုံကြည်သည်။

ချယ်ကိုထားခဲ့ပြီး စူးရှဆီကို ဘယ်တော့မှ ထွက်သွားမှာမဟုတ် သည့်အတွက် ချယ်ဘက်က သဘောထားပြည့်ဝရမည်။

“သွားလိုက်ပါ ကိုရယ်။ ချယ်တို့သားလေးကို သူ့အသက်နဲ့ ခြင်းပြီးမွေးပေးရမှာပါလားဆိုတဲ့ကျေးဇူးတရားလေးကိုထောက်ပြီး သူနဲ့ အလိုက်အထိုက် နေပေးလိုက်ပါနော်”

“အင်းပါ ချယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကိုယ့်ပေးတယ်ဆိုရင် သားလေးအတွက် ဒီမိန်းမဆီကို သွားပေးပါမယ် ကိုရယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် အချိန်ကြာ

ကြာကြည့်လိုက်ကြသည်။ ညသည် အသက်ရှူသံခပ်မျှင်းမျှင်းတွေကြား
ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်၍သွားပြန်သည်။

အခန်း (၄၁)

“မင်းပျို၊ စူးရှဆီ တကယ်လာတယ်နော်”

အိမ်ထဲဝင်လာသော မင်းပျိုကိုမြင်သည်နှင့် စူးရှမျက်နှာမှာ
အလိုရမ္မက်တွေဖြင့် ပျော်ရွှင်သွားရသည်။ အချိန်အားဖြင့် ညဆယ့်နှစ်
နာရီတိတိ။

ညသန်းခေါင် ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖောက်ပြန်လို့အကောင်းဆုံးအချိန်တစ်ခု။ ထိုအချိန်ကို စူးရှ ကောင်း
ကောင်းအသုံးချတတ်ရမည်။

ခဲချိန်မှာ စူးရှလုပ်ရပ်တွေ မှားချင်မှားမယ်၊ မှန်ချင်မှန်မယ်၊
ဒါပေမဲ့ မင်းပျို၏အချစ်ကိုသာရမယ်ဆိုလျှင် စူးရှ ဘယ်လိုအမှားမျိုးကိုပဲ
ကျူးလွန်ရကျူးလွန်ရ တန်ပါသည်။

“လာလေ မင်းပျို...”

“ဘယ်ကိုဆွဲခေါ်နေတာလဲ”

“စူးရှအခန်းထဲ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ မင်းပျို၊ အရမ်းကိုကြည့်နဲ့ ကျေနပ်သွားစေရမယ် လာပါ မင်းပျိုရယ်”

စူးရှ ဆွဲခေါ်ရာအခန်းထဲသို့ စိတ်မသက်မသာ ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လိုက်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့်

“ဒီနေ့လေ ဗိုက်ထဲက ရှင့်သားလေး တော်တော်ဆော့တယ် သိလား။ စောစောကလည်း တအားလှုပ်နေတာ၊ တံတောင်လေးတွေ နှုခေါင်းလေးတွေများ နုံးထလာလိုက်တာ အသည်းယားဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟင် ဘယ်လို သားလေးက မင်းဗိုက်ထဲမှာ ဆော့တယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပြင်ကနေ ပွတ်သပ်ပေးရမှာပေါ့”

“ဟင်”

“အို ရှင်ကလည်း ဘာကိုရှက်သွားတာလဲ၊ ဒီအချိန်မှာရှက် တာကိုဘေးချိတ်ထား ရှက်ခြင်းရှက် စူးရှက ရှက်ရမှာပါ။ ကဲ လာ စူးရှ ဗိုက်ကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ပွတ်ပေး”

မင်းပျိုလက်ကို ကိုင်ကာ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီအောက်ထဲသို့ထည့်ပြီး သူ့ဗိုက်သားပြင်ပြောင်ချောချောကြီးကို ပွတ်သပ်ခိုင်း၏။

အင်မတန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော အခြေအနေဟု စိတ်

က ထင်နေတုန်းမှာပင် ဗိုက်သားပြင်မှာ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လှုပ်သွား သောအထိအတွေ့ကြောင့် မင်းပျို မျက်လုံးစိုင်းသွားသည်။

“ဟင် လှုပ်တယ် လှုပ်တယ်”

“အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ် ဒါကြောင့် စူးရှဗိုက်ကိုပွတ်ပေးပါလို့ ပြောတာပေါ့လို့ အဲဒါ ကလေးက ရှင့်ကိုအချက်ပြတာ လာ စူးရှ ဗိုက် နားကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့် ကလေးက ရှင့်ကိုဖေဖေရေ ဖေဖေရေလို့ ခေါ်နေတယ်”

စူးရှပြောသလို သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ဗိုက်နားကပ်၍ နား ထောင်လိုက်သည်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏ပီတိတွေက ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ခြိုးခြိုးဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို ခံစားလာရသည်။

စူးရှ၏လက်တွေက မင်းပျို၏ကျောပြင်ကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်နေ သည်။ မင်းပျို ဂရုမစိုက်အား။ ကလေးဆီသို့ အာရုံစိုက်နေရ၍ဖြစ်သည်။

“မင်းပျို စူးရှ ရှင့်ကိုချစ်တယ်”

ထင်မှတ်မထားသောအချိန်မှာ စူးရှထံမှ စကားသံကြောင့် မင်းပျို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး

“ဘယ်လို မင်းက ငါ့ကိုချစ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စူးရှ ရှင့်ကိုခုမှချစ်တာမဟုတ်ဘူး ဟိုးအရင်က စည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ စူးရှ အိပ်မက်တွေဟာ ရှင့်အချစ်တွေနဲ့ရှင်သန်ဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် စူးရှကို ပြန်ချစ်ပေးပါ”

မင်းပျို မျက်နှာ ချက်ချင်းတင်းမာသွားသည်။

“မင်းရှူးနေလား။ ငါက မင်းကိုပြန်ချစ်ရအောင် ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာ၊ ငါကလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေး ထားရလို့ မင်းကိုငါ့ရော ချယ်ရော အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တာ”

“အဲဒါတွေ စူးရှ နားမလည်ဘူး၊ မင်းပျို၊ စူးရှ နားလည်တာ မင်းပျိုကိုချစ်ဖို့ပဲ”

မင်းပျိုရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်ကာ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ စူးရှ၏ရဲတင်းသော အပြုအမူကြောင့် မင်းပျို တော်တော်လေး ခံပြင်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။

“ငါမင်းကို ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး။ ခုလည်းမချစ်ဘူး။ နောင် လည်း ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ ချယ်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ အရေးမစိုက်ဘူး။ ဒီတော့ မင်း ငါ့ကလေးကိုမွေးပြီးတာနဲ့ မင်းနဲ့ငါတို့ လင်မယား နောက်ထပ်တွေ့စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ရမလား ဒီလိုမျိုး ယတိပြတ် ဖြတ်လို့ရစတမ်းဆိုရင် စူးရှ ကလည်း ရှင်တို့လင်မယားနဲ့ ဒီကလေးကို လုံးဝမတွေ့ရအောင် လုပ်ပစ် လိုက်လို့ရတယ်”

“ဘာ မင်း မင်းယုတ်မာလှချည်လား ဟမ်”

“ယုတ်မာတာမဟုတ်ဘူး အချစ်ကြီးတာ၊ စူးရှ ရှင်းရှင်းပဲပြော မယ်၊ ခုလို အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝဖြစ်အောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်တာ ဟာ ရှင်ကိုချစ်လို့ ရှင်ကလေးကိုအသက်စွန့်ပြီး မွေးပေးချင်လို့ ရှင်သား စူးရှကို ပြန်ချစ်လိုက်ပါ။ ဒီကလေးကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဖြစ်အောင်

မွေးပေးမယ်”

“မင်း ငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်နေတာလား စူးရှ”

“ဟင့်အင်း ခြိမ်းခြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး တောင်းဆိုနေတာ၊ ရှင်သားစူးရှကိုချစ်လိုက်ရင် ဒီကလေးကို စူးရှမစွန့်လွှတ်ရတော့ဘူး”

“ရမလား ဒီကလေးက မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဒါ ငါ့ချစ်ချင်ရဲ့ ဆွေးသား။ မင်းက အငှားကိုယ်ဝန်သည်၊ အခကြေးငွေယူပြီး အငှားကိုယ် ဝန်ဆောင်ထားတာကွ၊ မင်းက ကြေးစားမ ရှင်းလား”

ဒေါသတွေမထိန်းနိုင်တော့၍ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပစ်ပစ် နစ်နစ် ဆဲပစ်လိုက်သည်။

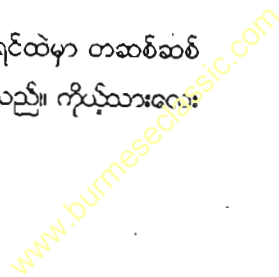
ဘဝမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ထိုမျှလောက် နစ်နစ် ဘာနာ မပြောတတ်ခဲ့။ ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲဖြစ်သည်။

“ရှင် ရှင် စူးရှကို ဒီလိုပြောတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ စူးရှ ငိုက် ခဲ့မှာ ရှင်ကလေးကိုလွယ်ပေးထားရတာလေ ဟွန်း ကောင်းပြီလေ စူးရှ အိမ်ကနေ ဒီညပဲ ထွက်သွားတော့မယ် ရှင်တို့လိုက်မရှာပါနဲ့”

“ဘာ”

မင်းပျို၏ဘာဆိုသော အသံမှာကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ စူးရှ လည်း ထိုမျှလောက်ထိ တင်းမာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထား၍ ရင်ထဲကဆန္ဒ ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံမိသည်။

ခုလိုပိုးဖိုးပက်စက် အပြောခံလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် ခြောက်ကျင်ရသည်။ အမှန်ဆို ဒီကလေးကို စူးရှချစ်သည်။ ကိုယ့်သားလေး

ဆိုသည့်အတွေးက မဆီမဆိုင် ဝင်လာတိုင်း ဆုံးရှုံးရမှာအရမ်းကြောက်သည်။

“ဟုတ်တယ် စူးရှ ရှင်ကိုရော သားလေးကိုရော ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် အဲဒီစိတ်ကြီးကို ဖျောက်လို့မရဘူး။ ဒီတော့ ရှင့်သားလေးကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုရင် စူးရှကို ချစ်လိုက်ပါ”

“ဖြန်း ဖြန်း”

မင်းပျို၏လက်အခံက စူးရှပါးပေါ်သို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ကျသွားသည်။ စူးရှမျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။

“အို ကို မလုပ်နဲ့ မလုပ်ပါနဲ့”

အနောက်မှ ချယ် ရောက်လာပြီး တားချိန်ပင်မရလိုက်။

“ဒီမိန်းမ အရမ်းလွန်နေပြီ ချယ်။ သူ သူက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်တဲ့။ သူ့ကိုပြန်ချစ်ရမယ်တဲ့”

“ရှင်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပြန်ပြောပြနေသော မင်းပျိုစကားအဆုံး ချယ်ရီမောင် နောက်သို့ယိုင်သွားမတတ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ချယ်ရီမောင်၊ ရှင်ရောက်လာတာ အတော်ပဲ။

စူးရှ မင်းပျိုကိုချစ်ဟယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်နဲ့အပေးအယူလုပ်မယ်။ လောကကြီးထဲက ကောင်းတဲ့အခွင့်အရေးတွေအားလုံးကို ရှင်တစ်ယောက်ထဲ အပိုင်စီးချင်လို့ရမလား။ ဒီတော့ ရှင် တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်ရင် တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရမယ်”

“အို ဘုရားရေ”

“ဟုတ်တယ် ဒီတော့ ရှင်ရွေးချယ်ပါ။ ကလေးကို ယူမလား မင်းပျိုကိုယူမလား”

“ဒါ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ စူးရှရယ်၊ မင်းပျိုက ချယ် သောကျား ဒီကလေးကလည်း ချယ်ကလေး ချယ်တို့အသွေးအသားကို အနှီးနိုင်ဖို့ စာချုပ်နဲ့အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းထားတာလေ”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေလာရွတ်ပြနေလည်း တို့စိတ်မဝင်စားဘူး။ ချယ်ယောကျားကို မဆုံးရှုံးချင်ရင် ရှင့်ကလေးနဲ့စူးရှ ဒီကနေ ထွက်သွားတာမှမယ် အကယ်၍ ကလေးကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ရှင့်ရဲ့ မင်းပျိုကို စူးရှကိုပေးရမယ်”

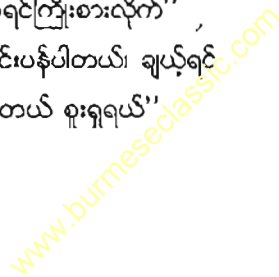
ဒီလောက်အခြေအနေအထိ တွေးမထားသော ချယ်မှာ စူးရှကို ခြည့်ပြီး သွေးပျက်သွားသည်။ စူးရှ လောဘကြီးလွန်းသည်။

“ရှင် မှားနေပြီ စူးရှရယ်၊ ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကြီးပဲ”

“ချယ် ‘လာ ဒီမိန်းမကို အရေးလုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ်တို့ကလေး တို့ တစ်ခုခုဖြစ်အောင်လုပ်ရင် ကိုယ်တို့ဘုရားဥပဒေအရ အလွတ်မပေးဘူး”

“အဟက် ရတယ် ရှင် စူးရှကိုထောင်ကျအောင်လုပ်ဖို့ စူးရှ ခယ်ကိုထွက်သွားမလဲဆိုတာကိုပဲ သိအောင်အရင်ကြီးစားလိုက်”

“အို အဲ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ချယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ချယ်ရှင် သွေးလေးကို ချယ်နဲ့မခွဲပါနဲ့ ချယ်တောင်းပန်ပါတယ် စူးရှရယ်”

မျက်ရည်တို့စီးကျလာပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် ချယ်ရီမောင် ကိုကြည့်ပြီး စူးရှ အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် အောင်မြင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မိဆီ မင်းပျိုကို စွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့”

“ရတယ် ချယ် မင်းပျိုကိုစွန့်လွှတ်ပေးမယ်”

“တ တကယ်နော်”

“ဟေ့ ချယ် မင်း မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ”

“ဟင့်အင်း ချယ်တို့မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိဘူး ကို၊ ဒါကြောင့် ချယ်တို့လမ်းခွဲကြရအောင်၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ချယ်ရော ကိုရော သားလေးကို ဆုံးရှုံးကြရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ချယ်တို့သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးလိုက်ကြရအောင်နော်”

မင်းပျို၏သွေးပျက်နေသော မျက်နှာကို အငိုမျက်ဝန်းဖြင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးလာ၏။ ချယ်ခံစားမှုကို မင်းပျို ကောင်းကောင်းနားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဒီလင်တရူးမကို ချွေးသိပ်ဖို့ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့သည်မို့

“ကောင်းပြီလေ ချယ်က ဒီလိုဆန္ဒရှိနေမှတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီမိန်းမကိုမုန်းတဲ့အမုန်းတွေပြည့်နေပေမယ့် ချယ်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေကြောင့် ကိုယ်လက်ခံမယ်”

“အဟား ရတယ် ရှင် စူးရှကိုမချစ်ပေမယ့် စူးရှ အနားမှာ ရှိနေရင် ကျေနပ်တယ်၊ ကဲ ရှင် ဒီညကစပြီး စူးရှနဲ့ပဲ နေတော့နော်”

မနက်ကျရင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးကြမယ်”

မင်းပျိုလက်မောင်းကိုတွဲခိုကာ ပျော်ရွှင်သွားသော စူးရှမျက်နှာသည် မင်းပျိုအတွက်တော့ တော်တော်လေး အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းလွန်းသည်။

လင်တရူး

မျှော်ကြည့်နေသော စူးရှကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်လှခင် ရင်ထဲမှာ လောဘတွေ အစား ဒေါသတွေသာ လှိမ့်တက်လာသည်မို့

“ဖြန်း”

“အား အ အမေ ဘာလို့ရိုက်တာလဲ”

“ညည်းဟာ မိန်းမယုတ်ပဲ၊ သူများအိမ်ထောင်ရေးကို ဖျက်စီး တဲ့မိန်းမယုတ်၊ ညည်းနဲ့ငါနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး သားအမိမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါလည်း ဒီအိမ်မှာမနေတော့ဘူး၊ ရွာကိုပြန်မယ်၊ ညည်းအဖေကို ညည်း မိန်းမယုတ်ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြမယ်”

စူးရှ ငြိမ်မခံ။

“အို အမေနော် မိသားစုကောင်းစားဖို့အတွက် ခုလိုလုပ်ရပ် မျိုးလုပ်တာကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် မညှာမတာ၊ အပြစ်ပြောရက် သလား”

“ဘာ မိသားစုကောင်းစားရေးလဲ၊ ညည်းလင်တရူးတိုင်း ငါတို့ မိဘတွေကိုဆွဲမထည့်နဲ့ အဲလို ဆွဲထည့်ခံရတာထက်စာရင် ငါတို့ သေသွား တာကမှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိပါသေးတယ်အေ”

“ဪ လက်စသတ်တော့ ဒေါ်လှခင်နဲ့မင်းက သားအမိတွေ ကို”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော မင်းပျိုအသံ ကြောင့် စူးရှ အနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား သည်။

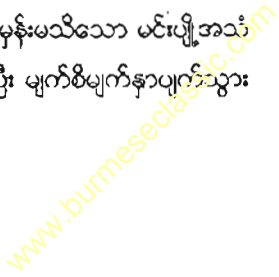
အခန်း (၄၂)

“ဘာ ဘယ်လို ညည်းက မောင်မင်းပျိုနဲ့လက်ထပ်မယ် ဟုဆို လား”

ဒေါ်လှခင်မျက်နှာမှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေပြည့်နှက်ကာ စူးရှ ကိုအလန့်တကြား ကြည့်ပြီးမေး၏။

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ချယ်ရီမောင်က မင်းပျိုနဲ့တရားဝင် ကွာရှင်းတော့မှာလေ၊ ရှေ့လျှောက် မင်းပျိုက အမှေ့သားမက်ဖြစ်တော့မှာ အမေလည်း အိမ်ဖော်ဘဝက လွတ်ပြီ၊ သူဌေးယောက္ခမလုပ်လို့ရပြီ အဖေ့ရောဂါတွေကိုလည်း နိုင်ငံခြားသွားပြီး ကုလို့ရပြီ စူးရှလည်း သူဌေး မယားဖြစ်ပြီ”

ပီတိတွေ ကျေနပ်ခြင်းတွေ အလိုရမ္မက်တွေဖြင့် အနာဂတ်ကို

“ဟင် မင်းပျို”

“မောင်မင်းပျို အထင်မလွဲပါနဲ့ကွယ်၊ စူးရှက အန်တိုသမီးဆိုပေမယ့် မိဘကိုဥပေက္ခာပြုထားတဲ့သမီးဆိုးတစ်ယောက်ပါ”

“အမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ညည်း ဝင်မပါနဲ့”

ဒေါ်လှခင် စူးရှကို လှမ်းဟောကံရင်း မင်းပျိုဘက်ကို သိမ်ငယ် ရိုကျိုးသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး

“အဒေါ် ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ထွက်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလင်တူရူးမနဲ့ အဒေါ်တို့ ဒီနေ့ကစပြီး ဘာမှမပတ်သက်တော့ပါဘူး”

ဒေါ်လှခင် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မင်းပျိုရှေ့မှ ခပ်ကုတ်ကုတ် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“အမေ အမေ အား”

မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းအော်ခေါ်ရင်းမှ ဗိုက်ထဲမှ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။

“အား အား နာ နာတယ် အမေ၊ ဗိုက် ဗိုက်နာတယ်၊ မင်းပျို၊ စူးရှ ဗိုက်နာတယ်”

ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် နာကျင်သောဝေဒနာကို ရှုံ့မဲ့စွာခံစားရင်း မင်းပျိုလက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“မင်းမွေးချင်ပြီလား”

“မ မသိဘူး။ နာတယ် အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ဗျူးတပေ

ဒေါ်လှခင် အိမ်ပေါက်ဝရောက်မှ ပြန်လှည့်လာပြီး

“မောင်မင်းပျို အဲဒါ ကလေးမွေးချင်လို့ နာတာ”

“ဗျာ”

မင်းပျိုအတွက်တော့ ထိပေါက်တာထက်ပင် ဝမ်းသာသွားကာ

“တ တကယ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ ကလေးမွေးတော့မှာမို့ ဆေးရုံကိုသွားမှ ခြစ်မယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန် ကျွန်တော် ကားသွားထုတ်လိုက်ဦးမယ်”

ရင်သွေးလေးကို တွေ့ရတော့မည်ဆိုသည့် အပျော်စိတ်ကြောင့်

ကားရိုထောင်ရှိရာဘက်သို့ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းမသိတော့၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ချယ်ဆီဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ချယ် ကိုယ်တို့သားလေး လောကကြီးထဲရောက်တော့မယ်ကွ”

တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောနေကြသံများကို ဒေါ်လှခင် ကြားပေမယ့် ဒါဟာ ဖြစ်သင့်သောကိစ္စမို့ တမင်ပင် မကြားဟန်ပြုလိုက်သည်။

“ခင်စူးရှ ကလေးပါ၊ သားလေး မွေးပါတယ်၊ လူကြီးကတော့ မွေးခန်းထဲက ထွက်လို့မရသေးပါဘူး”

နာစ်ချီလာသော အနီးထုပ်နှင့်ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးဆီသို့ မင်းပျိုနှင့်ချယ် အပြေးရောက်သွားပြီး ချီလိုက်သည်။

“ဟယ် ကို သားလေးက ကိုနဲ့တူလိုက်တာကွယ်”

“ဟား ဟား ဟား တူရမှာပေါ့၊ ချယ်ရဲ့၊ သားက ကိုယ်နဲ့ချယ်ရဲ့သားပဲဟာ၊ ဟောဒီနှုတ်ခမ်းလေးက ချယ်နှုတ်ခမ်းလေးအတိုင်းပဲ လှတယ်နော်”

မင်းပျိုလက်ထဲမှ ဖြူဖြူမွှေးမွှေးနှင့်ချစ်စရာကောင်းသော သားလေးကိုကြည့်ပြီး မင်းပျိုရော ချယ်ရီမောင်ရော ဝမ်းသာလုံးဆို့နေကြသည်။

“ကဲ မောင်မင်းပျိုနဲ့သမီးချယ် ကလေးကိုခေါ်ပြီး ဒီဆေးရုံကနေ ထွက်သွားတော့၊ ဒီအချိန်ဟာ မင်းတို့အတွက် အခွင့်အရေးပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါအင်အို၊ ဒါပေမဲ့ ဟို စာချုပ်အရ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လက်ကျန်ငွေသိန်းတစ်ရာ ထပ်ပေးရဦးမယ်”

“အို အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက အခု သူ့နဲ့ဝေးရာကို

အခန်း (၄၃)

မွေးခန်းရှေ့တွင် မင်းပျိုနှင့်ချယ်ရီမောင် အပြင် ဒေါ်လှခင်ပင် မွေးခန်းထဲမှ စူးရှနှင့်ကလေးအတွက် စိတ်တွေပူနေကြသည်။

“ကို ချယ်တို့သားလေးကို ရော့ရှော့ရှူရှူ မွေးမှာပါနော်”

“မွေးမှာပါ ချယ်ရယ်၊ အိုဂျီနိုဗိုက်သွားပြတိုင်း ကလေးရော လူကြီးရော ကျန်းမာနေတာပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကလေးကိုရော ချယ်ကိုရော ဘယ်လိုမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ကြမယ်”

“အင်းပါ ကိုရယ်၊ ချယ်တို့ ကိုစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း သားလေးကို သူ ဘယ်လိုမှ လိုက်မရှာနိုင်တဲ့နေရာကို သွားကြတာပေါ့”

အမြန်ထွက်သွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ သွား၊ သွား အိမ်ပြန်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ကြတော့၊ ဒီက ဆရာဝန် ဆရာမတွေကို အဒေါ်အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြထားလိုက်မယ်”

စိတ်ရင်းဖြင့်နှင့်ထုတ်နေသော ဒေါ်လှခင်ကို မင်းယျိုရော ချယ်ရော ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်”

“ရပါတယ်၊ သားတို့သမီးတို့ရယ် အဒေါ်တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

အဒေါ်သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါကွယ်၊ အဒေါ် အထိန်းအသိမ်းညံ့ဖျင်းခဲ့လို့ အဒေါ်ရဲ့သမီး ဗီဇညံ့ဖျင်းခဲ့ရတာပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် အဒေါ်၊ ဟိုလေ ကျွန်တော်တို့ အဒေါ်အတွက်ပါ လစာငွေတစ်နှစ်စာ ကြိုထုတ်ပေးခဲ့ပါရစေ၊ အဒေါ်လည်း ရွာပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ပါတော့”

“တစ်နှစ်စာငွေ ပေးစရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ အဒေါ်သမီးလုပ်ရက်ကြောင့် အဒေါ်မှာ သားတို့သမီးတို့မျက်နှာတောင် ရဲရဲမကြည့်ရဲပါဘူး၊ ကဲ ကဲ သွားကြတော့ ဟိုတစ်ယောက်မွေးခန်းကထွက်လာရင် နှောင့်ယှက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ချယ်တို့သွားတော့မယ်”

မင်းယျိုနှင့်ချယ်ရီမောင် ဒေါ်လှခင်ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ကာ ကားရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်လှခင် ပိတ်အပြုံးဖြင့် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အခန်း (၄၄)

“အ အမေ ကလေး ကလေးရော”

“ကလေးမရှိတော့ဘူး၊ သူ့မိဘတွေခေါ်ပြီး ခုပဲ လေဆိပ်ကို ဆင်းသွားပြီ၊ ဒီနေ့ပဲ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတော့မှာ”

“ဘာ”

ထော်လီပေါ်မှာ ဘာဟု ကုန်းအော်လိုက်သော စူးရှ၏ပေါက်ကွဲ ချံ့ကြောင့် ဘေးမှာနာ့စ်ကလေးပင် လန့်သွားသည်။

ကလေးမွေးပြီးစ သွေးစုပ်ဖြူလျော်နေသော သမီးဖြစ်သူကို မညာချင်ပေမယ့် ဒီလိုမှ မညာလျှင် ဇာတ်လမ်းက ပိုရှုပ်ထွေးဦးမှာ။

“ဟုတ်တယ် ဒီကလေးက ညည်းနဲ့မှ မဆိုင်တော့တာ၊ ဒီ ကလေးကို မွေးပေးတဲ့အတွက် ညည်း တန်ရာတန်ကြေးရထားတာပဲ”

ပြောလက်စနှင့် တစ်ခါတည်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း အဲလိုမဖြစ်ရဘူး၊ စူးရှ မင်းပျိုကိုရော ကလေးကိုရော မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“ညည်းရှုနေလား၊ သူ့မှာမိန်းမနဲ့လေး ညည်းကိုလည်း တစ် စက်ကလေးမှမေတ္တာရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အလကားနေရင်း ဗီလိန်မလုပ်ချင် ပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း စူးရှ ဗီလိန်မဟုတ်ဘူး၊ စူးရှက အချစ်ဝတ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ မရဘူး စူးရှ မင်းပျိုနဲ့ကလေးကို ပြန်ခေါ်မယ်၊ ပြန်ခေါ်ရမယ် ဟား ဟား ဟား မင်းပျိုကို စူးရှအနားက ခုလိုလွယ်လွယ် နဲ့ ဘယ်ထွက်ခွင့်ပေးလိမ့်မလဲ၊ သားလေး သားလေးမျက်နှာကိုကြည့်ပါ ရစေ၊ သားလေး ဘယ်သူနဲ့တူလဲ၊ စူးရှနဲ့တူတယ်မဟုတ်လား အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ် တူရမှာပေါ့၊ စူးရှက သားလေးရဲ့အမေ၊ အလကား ဟိုမိန်းမက အမြဲမ၊ သူက သားလေးရဲ့အမေမဟုတ်တာ၊ သားလေးရေ မေမေဆီပြန်လာခဲ့ပါကွယ်၊ သားလေး မျက်နှာလေးကို မေမေကြည့်ပါရ ခေ”

ထော်လီပေါ်မှာ အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ခင်စူးရှ စိတ်တွေ ကစဉ့် တလျားဖြစ်ကုန်၏။

သူ့အသိစိတ်အာရုံထဲမှာ မင်းပျိုနှင့်မမြင်လိုက်ရသော သား လေးကလွဲပြီး အရာအားလုံး မှောင်အတိကျကုန် ။

“သား သားလေးရေ မေမေကိုမထားခဲ့ပါနဲ့၊ သားကို ပြန်ခေါ်

လာခဲ့ပါ မင်းပျိုရယ်”

ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး ခင်စူးရှ၏ငိုသံက ဟိန်းထွက်နေ၏။

ဒေါ်လှခင် မျက်ရည်ကျပေးရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“သမီး စူးရှ သတိထားပါကွယ်၊ သမီးဘေးမှာ အမေရှိတယ်
လေ နော် သမီး”

“ဇွား ဘာသမီးလဲ ဘာအမေလဲ၊ ဘာမှလာမပြောနဲ့ အမေ
လည်း မသိဘူး။ သမီးလည်းမသိဘူး။ ငါသိတာ ဟောဒီလောကကြီးထဲ
မှာ သုံးယောက်ထဲရှိတယ်၊ အဲဒီသုံးယောက်က ခင်စူးရှရယ် သားလေး
ရယ်၊ မင်းပျိုရယ် ဟား ဟား ဟား ဟား သူတို့ဆီသွားမယ် လိုက်ဦး
ပေးကြပါ”

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး